

Giới thiệu Đập Nồi Bán Sắt Dưỡng Vương Gia

Editor: Krystal99

Nếu không phải gặp chuyện ngoài ý muốn, hẳn - một Vương gia sao có thể lưu lạc đến mức phải nhờ một thôn phụ thô bỉ nuôi sống?

Nhưng rõ ràng nữ nhân này đã ngừng thờ sau lại tỉnh lại. Không chỉ chăm sóc vết thương của hắn cực tốt, mà còn trở nên vô cùng thông minh.

Từ không biết chữ trở thành có thể viết chữ, thậm chí còn có nghề mộc và thủ nghệ sơn khắc tuyệt diệu.

Lúc trước đến cả nấu lửa và nấu nước nàng còn không biết, giờ lại có thể nấu canh và làm cái gọi là cơm rang trứng, còn tìm thức tươi mới để hắn nếm thử.

Nàng còn nói nữ nhân phải có quyền tự chủ về kinh tế bởi vậy vô sỉ lấy đi toàn bộ bạc của hắn.

Vậy mà vì để cho hắn ở thoải mái hơn, nàng giúp hắn chỉnh sửa phòng ốc, lại còn thay tự tay làm xích đu thay hắn.

Khi hắn ốm yếu, nàng luôn ở bên cạnh chăm sóc không chỉ giúp hắn ăn cơm, cắt sửa móng tay, còn tìm đại phu chữa bệnh, ăn uống tiết kiệm để có thể mua thuốc cho hắn.

Nhìn thân thể nhỏ nhỏ của nàng ra sức làm việc khiến hắn rất thương tiếc, vết thương chồng chất ở hai tay nàng làm hắn đau lòng.

Mà ánh mắt của nàng vẫn luôn sạch sẽ, trong trẻo như vậy, cứ chỉ lại thân nhiên, hắn nghèo túng nhưng nàng vẫn không rời không bỏ, thật lòng tương đãi.

Vì vậy hắn bỏ đi sự đề phòng với nàng, muốn ở lại nông thôn, cùng nàng trải qua những ngày tháng bình thường của đôi phu thê hạnh phúc.

Vì vậy sau khi thân thể hồi phục như cũ, dù hắn chưa từng đi lấy lòng nữ nhân vẫn cố gắng làm cho nàng vui vẻ.

Hắn quyết định ở cạnh nàng cả đời, vô luận là giàu hay nghèo, dù thế nào cũng bảo bọc nàng trong vòng tay mình.

Không ngờ, ngoài ý muốn, thân phận của hắn bị lộ ra ánh sáng, mà nàng lại chết cũng không chịu cùng hắn trở về.

Bạn đang đọc truyện *Đập Nồi Bán Sắt Dưỡng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Phu quân ốm đau bệnh tật

Dù có mơ hồ đi chăng nữa nàng cũng biết mình đã ngủ mê man mấy ngày, thân thể dường như đang gặp phải vấn đề gì đó, luôn có cảm giác lực bất tòng tâm, muốn tỉnh lại mà không được, đành để mặc mình chìm vào giấc ngủ, trong đầu luôn hiện lên những hình ảnh, những ký ức ngắn gọn ngang, không liên quan đến nhau.

Cho đến khi nàng trướng bàng quan mới bị ý thức muốn đi tiểu bức cho tỉnh, rốt cuộc cũng mở mắt ra được, nàng vội vàng vàng muốn đi giải quyết nhu cầu sinh lý của bản thân.

Nàng mới tỉnh, nào biết thân thể giống như không phải là của mình, hoàn toàn không nghe sai bảo, đầu vầng mắt hoa, không thể nhìn thấy rõ ràng bất kỳ cái gì, trọng tâm cũng không vững, ai ôi một tiếng, lại ngã xuống giường.

Cảm giác đau rất trên lưng, mắt nỏ đom đóm, khiến nàng phải nhe răng trợn mắt rên rỉ.

Miệng vẫn chưa kịp khép lại, giường mắt nhìn xung quanh, tìm nàng bỗng nhiên đập thình thịch.

Nam nhân!!!

Bên cạnh cái ghế gãy, có một nam nhân đang ngồi, nam nhân kia đang nghiêng mắt nhìn nàng, mắt đối mắt, nhưng hình như ánh mắt ấy không hề có chút thiện ý.

Sắc mặt nam nhân kia trắng xanh, có vẻ không tốt, dáng vẻ tiêu tụy, quần áo dơ bẩn, thoạt nhìn dường như đã vài ngày không rửa mặt, có lẽ bị bệnh nặng một trận nhưng không có người chăm sóc.

Nam nhân này ở đâu ra? Một thân rách nát, so với ăn xin trên phố còn không bằng, thoạt nhìn còn thấy hắn có chút âm trầm.

Đầu óc nàng có chút xoay chuyển không kịp. Cố gắng muốn hiểu rõ tình hình hiện nay nhưng không được. Dường như có gì đó mắc kẹt ở cổ họng khiến nàng nói không ra một câu. Ánh mắt đang nhìn nàng càng lúc càng không có chừng mực, cần rõ quan sát.

Nam nhân kia hiển nhiên không có ý định nói chuyện với nàng, nhìn đáng vẻ ngu xuẩn trộn mắt há mồm của nàng, ngọn lửa tức giận trong đôi mắt sắc bén ấy càng ngày càng lớn, phóng thẳng đến nàng.

Nàng há mồm định nói gì đó nhưng lại không biết nói từ đâu. Một nam nhân chưa từng gặp mặt sao lại có địch ý lớn với nàng như vậy?

Còn có, đây là đâu?

Nàng vắt óc suy nghĩ, cuối cùng trong đầu nàng hiện lên hình ảnh một nương tử nhưng không nhìn rõ được diện mạo của nàng, đang cùng người trước mặt đánh nhau ở cửa.

Khi đó toàn thân nàng đều đau đớn, giống như lục phủ ngũ tạng đều bị thay đổi, bây giờ nàng vẫn vô cùng ngạc nhiên và mơ hồ bởi ý thức được dường như mình đã chuyển kiếp, tuy nhiên nàng cũng không thể ngẫm nghĩ lâu bởi nàng nhanh chóng nằm xuống giường, ngủ mê man.

Lúc ấy nàng nhìn thấy vẻ mặt người đối diện giống như gặp quý, mặc dù chỉ trong chớp mắt nhưng đối với một cô gái, khi bắt kỳ một người đàn ông, vô luận là đẹp trai tuấn mỹ hay xấu xí nhìn bạn với vẻ mặt đó cũng sẽ mang đến cho cô gái sự đã kích nặng nề.

Nàng sờ sờ mặt, gương mặt này của nàng xấu đến nỗi không thể gặp người sao?

Hay là giữa bọn họ từng có chuyện gì đó? Ví dụ như nàng đã từng thăm hỏi qua (chửi hoặc đá động) đến ba mẹ hắn?

Trên căn bản, có lẽ nàng không thô lỗ như vậy, trừ phi hấn chọc giận nàng.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, sắc mặt hắn giống như gặp quý, lần thứ hai thì ánh nhìn của hắn như muốn muốn đem lăng trì xử tử.

Bọn họ là hai người không đội trời chung, có thâm cừ đại hận sao?

Hay do nàng vừa mới tỉnh lại, nhất thời hoa mắt?

Cũng có thể hắn không phải người xấu, mình vừa tỉnh lại, nhìn cái gì cũng mơ mơ màng màng, nhầm cái nhìn thiện ý của người ta thành ác ý, nhìn dưa hồ lô* thành dưa chuột cũng không chừng.

Sờ sờ khuôn mặt, tay chân của mình, lại xem đồ mình đang mặc, vóc người nhỏ gầy như vậy, có lẽ chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Tóc dài quá thất lưng, cái áo đoàn sam đã cũ, vậy bằng vải thô, mười phần là trang phục cổ đại, mười ngón tay mặc dù khá tinh tế nhưng móng tay lại ngắn, lòng bàn tay có vết chai, một đôi tay không được bảo dưỡng kỹ. Thoạt nhìn là biết chủ nhân thân thể này không phải là đại tiểu thư gì, gia cảnh cũng không khá giả.

Nàng đối với bàn tay mới của mình cũng không có ý kiến gì, nàng từ nhỏ đã không để móng tay quá dài, bởi nàng không thích cũng không giữ được

như những cô gái khác. Sờ trên người lần nữa, đem ống quần và tay áo kéo cao lên cũng không phát hiện vết thương quá nặng, chỗ nặng nhất chỉ là hai đầu gối bị dấp rách da.

Miễn cưỡng động tay chân, cũng không có thương tổn gân cốt.

Cái thân thể này cũng không có thương tổn gì lớn, nhưng tại sao những ngày qua luôn ngủ mê man?

Chẳng lẽ là bởi vì đây còn là thân thể của một tiểu cô nương nên cần thời gian thích ứng, tựa như mặc quần áo vậy, đầu phải muốn mặc quần áo là mặc, còn phải tẩm một cái mới mặc thoải mái nhất.

Nàng là ai?

Nàng là Ngư Tiểu Nhân, học đại học mỹ thuật chuyên ngành thiết kế, sau khi tốt nghiệp nàng chuyên chế tạo, thiết kế gia cụ. Từ khi học trung học, nàng đã luôn cố gắng học tập, để sau này cùng những người chung chí hướng mở một công ty thiết kế, vì khách hàng hoạch định thiết kế nội thất, thiết kế gia cụ.

Công ty được mở ra, thế mới biết bất kể Ma Tước có nhỏ hay không, nếu không có tiền thì hành sự đều rất khó. Một phòng làm việc nhỏ có ba người, mỗi người đều là ông chủ kiêm tạp vụ. Cần phải tự trang hoàng, trông coi văn phòng, đi cùng sư phó (thầy) tạo lập mối quan hệ với những người trong ngành, ngoài ra còn phải đi phát truyền đơn quảng cáo cho công ty, thậm chí bốn câu tự hoại nhà khách hàng hồng cũng phải đi sửa. Buổi tối sẽ uống rất nhiều cà phê với tinh thần gần đánh không chết để vẽ bản thiết kế, phòng ngủ là ghế sa lon của phòng làm việc, mở mắt ra thứ đầu tiên nhìn thấy là đồng hồ báo thức của phòng làm việc, một ngày hai mươi bốn giờ, lấy công ty làm nhà.

Cứ như vậy, ngày ngày đêm đêm bận rộn, ba người sát của một công ty nhỏ đã từ từ mở rộng quy mô công ty với hơn hai mươi nhân viên.

Mỗi năm qua đi, nàng lại lớn hơn một tuổi, thành tựu của các nàng khiến cho rất nhiều bạn học không ngừng hâm mộ. Nhưng nữ nhân hai mươi tuổi, vẫn đề quan tâm nhất không phải là yêu sao? Vậy nhưng người một lòng với công việc như nàng gặp được người đẹp trai cũng không có thời gian phát triển quan hệ, hoặc nhìn trúng trai đẹp thì trai đẹp cũng đã là của người khác, chỉ có thể tro mắt nhìn người khác có đôi có cặp.

Cũng có lúc nàng nghĩ, nhiệt tình của mình đã dùng sai chỗ sao?

Nhưng biết là thuộc về biết, nàng từ một bông hoa nhỏ trở thành thực nữ rồi từ thực nữ trở thành lão xử nữ từ lúc nào rồi, đi tham gia gặp mặt bạn học ai mà không mang theo gia quyến? Chỉ mình nàng cô đơn lẻ bóng.

Chỉ chớp mắt, nàng cũng đã ngoài ba mươi, năm trước nàng nhận được một dự án của một công ty lớn, vắt óc suy nghĩ rồi cuộc nàng cũng hoàn thành xong bản thảo. Xong việc nàng lái chiếc Mercedes-Benz B200* ra ngoài nhưng cuối cùng lại bị một chiếc xe chở hàng của một người say rượu tông vào. Chiếc Mercedes-Benz B200 vỡ thành sắt vụn.

Cuộc đời phía trước của nàng !!!

Nàng ngoài ý muốn mà chết, linh hồn lại nhập trong xác của nguyên chủ thân thể này- một người trượt chân té ngã chết...

Đem mọi việc xâu chuỗi lại, nàng mặc dù không phải là Conan cũng đoán ra được kết quả dù kết quả ấy có chút khó tin.

Trong thiên hạ không thiếu chuyện lạ đời, có người nghẹn ăn mà chết, ăn quá no cũng chết, có người không ra khỏi cửa nhưng bị phi cơ rơi xuống nhà mà chết, có nhiều loại chết quái dị, nhưng bị trượt chân té ở nơi không phải nhà cao cửa rộng, ai biết như vậy cũng có thể chết...

Thân thể của nguyên chủ có lẽ cứ như vậy mà chết.

Cho tới bây giờ, nàng cũng không muốn chiếm lợi, được thể nghiệm thể loại chuyển kiếp đang thịnh hành- xuyên không như vậy, nàng căn bản không muốn mà.

Cái này chẳng lẽ là định mệnh sao?

Mọi người khi gặp chuyện xấu luôn suy nghĩ theo hướng tích cực.

Nàng cho là sau khi chết mình sẽ trải qua quá trình giống như Phật giáo đã nói, đến gặp Diêm Vương một lát, nàng ở dương gian không phải là người tốt nhưng cũng không xấu, sau đó qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh bà, rồi bị ném đi đầu thai chuyển thế, lần nữa tái sinh.

Nhưng những chuyện này đều không xảy ra.

Nàng không muốn, nàng chưa uống canh Mạnh bà tuy nhiên linh hồn đã dề đầu cười cổ chiếm thân xác của người ta, mượn thân xác mà sống lại, cảm giác này thật sự không biết diễn tả thế nào, không biết nên vui hay buồn.

Thân thể này tuy hơi gầy một chút nhưng tứ chi đầy đủ, không điếc ách cũng không có ngu, mà nàng cũng không thể lựa chọn muốn hay không muốn, đã như vậy cũng chỉ có thể đi từng bước, từng bước.

" Vị đại ca này, ta tên là Ngư Tiểu Nhân, Ngư trong cá trong nước bơi qua bơi lại, Nhân trong rảnh rỗi, còn người? Ý của ta là... Ừ, người biết... Ta là ai không?" Nàng ho khan hai cái, đứng lên, vỗ vỗ tay.

Nam nhân này cùng nàng ở trong một gian phòng, nhất định phải biết nàng có thân phận gì.

Hồng bét, nàng lúc này đã nhanh nhẩu nói tên của mình ra... Nhưng mà nam nhân kia không có phản ứng quá lớn, có lẽ nguyên chủ và nàng trùng tên trùng họ đi.

Nam nhân này trừ cái nhìn khi này cũng chưa từng phí tâm trên người nàng thêm một phút nào, câu hỏi của nàng tựa như ném vào trong không khí, không nhận được bất kỳ phản ứng nào.

Nàng đang đàn gảy tai trâu hay cách biểu đạt của nàng có vấn đề? Chẳng lẽ hắn không hiểu lời nàng nói... Hay ngôn ngữ của họ không giống nhau? "Chúng ta là thân nhân sao? Người.... là đại ca ta? Hay là cha?"

Vóc người của hắn cũng khá cao lớn, nhưng lại tái nhợt gầy yếu, gò má lõm xuống, da mặt xanh, người gầy gò, y phục mặc trên người rách rưới như một khối giẻ lau, thoạt nhìn suy yếu không chịu nổi, lão đạo muốn ngã, Ngư Tiểu Nhân cảm giác mình chỉ cần một ngón tay là có thể đem đẩy hắn ngã xuống đất.

Đối với tuổi của một nam nhân nàng không hề có khái niệm nên bây giờ không thể đoán được, nhưng đầu năm nay chuyện tảo hôn cũng không hiếm, hắn có thể có nữ nhi từng này tuổi cũng không phải là không thể nào, đúng không?

Cuối cùng, nam nhân cũng xoay đầu lại nhìn nàng, nhìn hai giây, mắt hắn vẫn mang cảm giác đen không thấy đáy, vẻ mặt không linh hoạt cũng không sáng ngời, như người đang gặp chuyện buồn, môi của hắn nhìn như đang nói gì đó, nhưng lần nữa lại khép chặt lại.

Nàng không nhận được nổi da gà cả người.

Được rồi được rồi, coi như nàng nói sai có được không, mặc dù hắn cũng không bày tỏ cái gì, nhưng ánh mắt kia của hắn giống như lưỡi dao, phảng phất có thể giết người, vừa nhìn cũng biết hắn không thích bị coi là cha nàng, hừ, rõ ràng thoạt nhìn có chút nhiều tuổi...

Không phải là ca ca, không phải là cha, chẳng lẽ... Nàng lắc đầu, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, giống như bị sét đánh, run rẩy chỉ tay vào hắn:

"Chẳng lẽ... Chúng ta là phu thê?"

Nam nhân nhú mi, cất giấu ánh mắt trời sinh lạnh lẽo, nếu như nói lúc này về mặt hán chẳng qua là ngưng một tầng sương lạnh thì vào lúc này nhìn hán nhìn như hận không được một quyền đánh bay mình vậy.

Đây là ý gì?

Hán khinh thường hay là thừa nhận? Phải hay không phải?

Nàng còn muốn nói gì đó nhưng cổ họng như bị thứ gì chặn lại, làm người ta hít thở không thông." Người làm gì mà trùng ta, ta cũng không muốn nghĩ như vậy, nhưng cùng ở trong một nhà., người có đáp án khác thì đã nói ra?"

Phu thê.... Đây là đáp án bi thương nhất mà nàng có thể tưởng tượng đến.

Hán nhắm mắt, xoay đầu sang hướng khác.

Người này nếu không tiếc chữ như vàng hay không hiểu đối nhân xử thế thì chẳng phải là người cầm sao. Ngự Tiểu Nhân nghĩ đến đây, trong lòng lạnh như băng, thiếu chút nữa không thở được.

Một người bị bệnh, còn một người cầm, mặc dù nàng không muốn người tương lai bầu bạn với mình ưu tú như giáo sư nhưng ít nhất có thể nói chuyện đi, nam nhân trước mắt này... Ngự Tiểu Nhân không nói gì nữa, trong lòng lại không nhịn được thay mình thương tiếc, buồn bực sa sút nói không nên lời.

Điều kinh khủng số một, nàng chuyển kiếp!

Hai, nàng là người có phu quân!

Ba, trượng phu là một người cầm kiếm mà ốm!

Bốn, nàng nhìn xung quanh, cái nhà này phải nói nghèo đến nỗi ngay cả ăn trộm cũng sẽ không tới thăm.

Nàng đây là tốt số hay xấu số đây?

Chết bởi tai nạn xe cộ, xuyên qua tới đây, lão Thiên lại cho một lão công bệnh tật, không sai lão công nàng rất thiếu nhưng cũng không nên là cái dạng này...

Có lẽ lão Thiên muốn giao trách nhiệm lớn lao cho nàng, trước để nàng phải khổ, phải lao động gân cốt, nghèo túng, thiếu thốn, để tu tâm dưỡng tính, nhưng nhiệm vụ cũng quá nhiều rồi... Nàng chỉ có thể đọc một đoạn Mạnh Tử (cáo thiên hạ) mặc niệm để an ủi mình.

Ồ ô... Nếu như nàng mặc niệm một trăm Tâm Kinh và Kim Cương Kinh thì đừng cho nàng nhiều kinh hi như vậy được không?

Nàng nhát gan, thật sự không dám xem phim kinh dị.

Bởi vì bị đá kích quá độ, nàng cũng quên chuyện mình muốn đi tiểu, lùi về kháng trên giường, buộc mình ngủ, nào biết nàng tỉnh lại ngủ, ngủ lại tỉnh, cái nhà này, người kia, vẫn còn ở vị trí đó, không di chuyển nửa phần, nàng biết mình sẽ phải ở lại chỗ này.

Nữ nhân tốt co được dân được, nói "vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn" (ý là các loài vật cạnh tranh nhau là điều tự nhiên, con người cũng cần cố gắng, cạnh tranh để sinh tồn trong mọi hoàn cảnh) giả sử nàng chọn tới chọn lui, chọn được một người chồng nhưng đó là một bạch nhãn lang có thể trả lại hàng sao? Có thể sao?

Khẳng định không có cửa đâu.

Vô luận như thế nào, mệnh là trời cao cho, đường là mình đi, đời này, nàng sẽ vô cùng quý trọng, hảo hảo sống tốt, cho nên nếu muốn sống thật tốt, nàng sẽ phải học thích ứng với hoàn cảnh, dù là sống trong một nhà nghèo, có hai bàn tay trắng, còn là người có lão công... Nàng cũng chỉ có thể bình tĩnh tiếp nhận.

Nàng không phải là người dưng cảm, giả như nàng có thể phui mông một cái, đi ra khỏi cái cửa này chính là tân thế giới, nhưng đây cổ đại- nơi mà nàng chỉ nhìn thấy qua sách lịch sử hoặc những bộ phim, đối với thế giới bên ngoài, nàng không biết gì cả, nàng có thể đi được sao?

Được rồi, phòng này tuy tồi tàn nhưng có nóc nhà che gió tránh mưa, vừa đi khỏi, chỉ có thể thành tên khát cái, vóc người này của nàng không cần thận còn có thể bị đám ăn mày nghĩ rằng là một oa nhi mà bắt đi bán.

Mà nàng đã chuyển kiếp trở thành người đi đường giáp (người không quan trọng), túi trống trơn, một bữa cơm cũng là cả một vấn đề, đi không được, lùi không xong, nàng có thể không chấp nhận sao?

Không, người nào an bài để mình chuyển kiếp, xuyên tới thân thể này như thế nào đã không quan trọng, cho đãi ngộ dạng gì cũng không quan trọng, nàng đối mặt với mọi chuyện như thế nào mới là quan trọng nhất!

Đối với thế giới này nếu không biết gì cả, cũng không cần căng thẳng, biện pháp tốt nhất cũng trực tiếp nhất chính là từng bước biến mình thuộc về thế

giới này.

Nàng nuốt một ngụm nước bọt, lần nữa dùng tinh thần hữu nghị, dơ tay ra, nói với nam nhân kia: "Nếu chúng ta ở cùng một chỗ, chúng ta cũng không thể bỏ mặc nhau, ngươi tên là gì? Ngươi không thể nói chuyện sao? Ngươi có biết chữ không?"

Không phải nàng xem thường hắn mà căn cứ vào những kiến thức lịch sử gầy còm của nàng, giáo dục vào thời cổ đại thường không thông dụng, rất nhiều người không biết một chữ bẽ đôi, ngay cả tên mình cũng không biết viết, khắp nơi đều là người mù chữ.

Đối với cánh tay đang giờ ra của nàng hẳn vẫn như cũ làm như không nhìn thấy.

Nàng ngưng ngừng rút tay về.

Ánh mắt dời đến mặt bàn, nàng muốn rót cốc nước, không nghĩ tới phía dưới bình nước đã sớm vỡ, một giọt nước cũng không có.

Nam nhân nhìn bộ dáng bị đá kích nặng của nàng, trong lòng hẳn không khỏi hả giận rất nhiều, run run vươn tay, trên mặt bàn viết ba chữ "Điền Thập Tứ"

"Điền Thập Tứ, ừ, dễ nhớ lại dễ viết, phụ mẫu đối với ngươi thật tốt, nếu ngươi được lấy tên là 龔 - ba con rồng bay lên trời, khẳng định lúc ngươi ký tên tốc độ sẽ không nhanh bằng người khác, ngươi không đem cha ngươi hận một lần mới là lạ!"

Hắn trừng mắt lên nhìn nàng.

Được rồi, nàng lại phạm vào kiêng kỵ của hắn rồi, người này thật khó chung sống!

Đầu năm nay, nàng có thói quen đi dép tông ra khỏi nhà, nếu ngại phiền toái cũng không cần sửa sang tóc, muốn cạo đầu thì có thể cạo đầu, muốn tắm sập thì nằm sập, người ta còn có thể giơ ngón tay cái lên để tỏ vẻ lãnh khốc nhưng đó là tự do ở thế giới hiện đại, nơi này là cổ đại, coi trọng lễ phép phong kiến, luân lý làm người, thân là một cô nương cổ đại nàng cần cẩn thận dè dặt, tốt nhất là cầm miệng không cần có ý kiến gì, yên lặng để sống là tốt nhất.

Nhưng thân là cô gái từ nhỏ đã kém người một bậc, loại quan niệm này, thứ cho nàng không thể tiếp nhận, nàng chỉ thừa nhận mình thiếu hụt bản lĩnh nói cười, nếu hắn không thương thức được vẻ đẹp của nàng thì chỉ có thể nói hắn không có mắt nhìn người.

Nếu đã phải ở lại đây, nàng không thể không quan sát căn phòng này cho kĩ, phòng dựng bằng phôi đất, nhìn sơ một cái là có thể thấy nhà này chỉ có hai phòng kê, phòng ngủ cũng chính là phòng khách, có khách đến thì một chút riêng tư cũng không có. Gia cụ chỉ có một bộ bàn ghế, gỗ cũng không được đánh véc-ni (đánh bóng), trên giường chỉ có một cái chăn rách, bông bên trong vừa cũ vừa nặng, tuyệt đối không ấm áp, nghĩ đến việc nàng đắp cái chăn kia ngủ mấy ngày, chân vẫn lạnh như băng là thấy rõ, vậy đến mùa đông thì làm thế nào để sống đây?

Phòng bếp thì trống rỗng, một món đồ lật vật cũng không có.

Vận mệnh thật sự "Ấm áp", trước đây nàng cũng không hoàn toàn là Ma Tước (chim sẻ).

Tuy nói nàng là đứa trẻ không có ba mẹ, được gia gia nuôi lớn, nhưng gia gia nàng là giáo sư đại học nghệ thuật Đài Loan, cũng là Phó viện trưởng viện bảo tàng Cổ cung, cuộc sống mặc dù không phải đại phú đại quý nhưng hai ông cháu cũng coi như khá giả, nàng căn bản không nghĩ tới mình chuyển kiếp sẽ nghèo đến trình độ này, nhìn căn phòng đơn sơ như vậy, nhất thời khóc không ra nước mắt, không biết phải nói gì.

Cửa kéo kẹt một tiếng, một người mặc quần áo thanh bố bằng bông đi vào, mái tóc đen được cố định bằng một cây trâm đồng, khăn trùm đầu cũng có hoa văn nhỏ, tay cầm một giỏ trúc, nàng có nghĩ quan thanh tú, nhưng thoát nhìn về mặt vẫn có chút câu nệ.

Nàng vừa vào cửa, tựa hồ không ngờ tới Điền Thập Tứ sẽ ngồi ở đó, ngăn ra, nhưng rất nhanh phục hồi tinh thần, chẳng qua là co quắp trên mặt sâu hơn một tầng.

Nàng khẽ nhún gối coi như đã chào Điền Thập Tứ, mới tiến lên trước nói: "Đại muội tử, cuối cùng ngươi cũng tỉnh, có đói bụng không?"

Ngư Tiểu Nhân ngửi được mùi thơm ngọt của khoai, lúc trước bụng vốn không có động tĩnh giờ lại kêu rột rột.

Thiếu phụ ngây ngơ ngồi xuống trên giường, lật miếng vải bông trên giỏ trúc lên, lấy ra một chén cháo khoai ngọt còn nóng, tự mình lấy một cái muỗng đem cháo khuấy đều, đưa cho Ngư Tiểu Nhân, nói: "Thừa dịp còn nóng, muội ăn đi cho có khí lực."

Ngư Tiểu Nhân được tiếp nhận một phần nhỏ ký ức của thân thể này, nàng lấp bắp mở miệng: "An... Tẩu tử."

An tẩu này có phụ gia họ An, trạng phu bị chiêu mộ đi chiến trường, mấy năm qua đều không có tin tức, sống chết không rõ, dưới gối chỉ có một nhĩ từ độc nhất, ngoài ra An gia chỉ còn một tiểu thúc chỉ hơn nhĩ từ của nàng hai tuổi, phụ mẫu nhà chồng đều đã qua đời, cô nhĩ quả phụ lại có một tiểu thúc, mọi việc trong nhà đều phải dựa vào An tẩu tử đi may vá cho người ta để sống qua ngày.

"Hôm đó là tẩu tử đỡ ta vào nhà sao?"

"Ngươi còn nói sao, nếu không phải đúng lúc ta đi ngang qua nhà ngươi, thấy ngươi lúc ấy mang theo bọc quần áo nghĩ chẳng lẽ ngươi muốn đi xa mới định vào xem? Không ngờ ngươi vội vàng quá lại bị ngã sập xuống." Mặt nàng cũng không nhúc nhích nhìn Điền Thập Tứ, đối với Ngư Tiểu Nhân mà nói

An tẩu tử là một nữ nhân mang theo hai đứa bé, cuộc sống đã đủ khổ, trong nhà nàng rõ ràng có một người đàn ông, nhưng có lẽ hắn còn không bằng một quả phụ.... Chẳng lẽ ngày đó nàng bởi vì không chịu đựng được nghèo khổ mà muốn rời khỏi nhà?

Nàng nghĩ tới nghĩ lui nhưng tư duy có hạn nên chỉ có thể nghĩ ra đáp án như vậy, nhưng nàng cũng biết đó chẳng qua là tự mình suy đoán, không có cơ sở, cho nên đem toàn bộ những lời này nuốt vào bụng.

"Đa tạ An tẩu tử đã giúp ta."

"Hàng xóm cách vách giúp đỡ lẫn nhau, nói tạ ơn thì quá khách khí rồi!"

Nàng đem bát cháo khoai ngọt đã bớt nóng để vào tay Ngư Tiểu Nhân, trong lòng Ngư Tiểu Nhân nóng lên, từ từ hé miệng, ăn từng miếng từng miếng đến khi thấy đáy bát cháo.

Ăn no, Ngư Tiểu Nhân cảm thấy nguyên khí trở lại bảy tám phần, quả nhiên người là sắt cơm là thép, vô luận như thế nào, không có chuyện gì càng quan trọng hơn chuyện được ăn cơm no.

An tẩu tử trước khi đi liếc nhìn thấy nhà này áo cơm đều thiếu, nhà chỉ có bốn bức tường, thường nói lấy chồng theo chồng, cơm ăn, áo mặc đều là nhờ vào trượng phu, nam tử kia mặc dù không chơi bởi lâu lỏng nhưng thân thể không tốt, thế nào cũng không trông cậy được...

Như thế chắc chắn người phải chịu khổ là muội tử.

An tẩu tử đi nhưng cũng để lại hai ổ bánh ngô, không nói để lại cho ai nhưng sợ là muốn chiều cổ đến mặt mũi nam nhân của Điền Thập Tứ mới không nói rõ.

Nhà này nghèo đói, dưới mái hiên lại chỉ có một nam nhân bệnh tật và một nữ nhân yếu đuối, nghĩ đến An tẩu tử cô nhi quả phụ, qua ngày cũng sẽ không, có ít lương thực trong nhà cũng đem chia cho bọn họ, ân tình này của An tẩu tử, nàng nhất định sẽ nhớ rõ, có câu nói ăn của người một miếng thì nợ người một đầu, mặc dù không thể giống Hàn Tín nhưng một khi có năng lực, nàng nhất định sẽ hồi báo!

Âm thầm hạ quyết tâm, coi như chưa nói tới tình cảm của Ngư Tiểu Nhân với Điền Thập Tứ nhưng nàng vẫn đem ổ bánh ngô để trước mặt hắn. Lúc này nàng mới phát hiện một bọc nhỏ y phục đã bẩn để trên mặt bàn.

Lúc trước, tâm tư của nàng đặt ở nơi khác nên căn bản không chú ý tới bọc quần áo này.

Hiển nhiên Điền Thập Tứ đã đói, thoáng cái hai ổ bánh ngô đã không thấy tăm hơi, nhìn hắn vừa ăn mắt còn phấp phấp quang, nàng thầm nghĩ rốt cuộc đã bao lâu hắn không được ăn gì rồi?

Nàng không phát hiện khi Điền Thập Tứ nhìn thấy nàng mở bọc quần áo động tác ăn của hắn chậm lại nửa nhịp.

Bao bố mở ra, nàng thấy bên trong có hai khối bạc vụn, một khối ngọc phi thủy điều mã. Hai khối bạc vụn đại khái hơn hai lượng, nhưng khiến nàng phải để ý là khối ngọc được khắc ngựa kia, ngựa toàn thân xanh biếc sáng bóng, một tia tạp chất cũng không có, vừa nhìn là biết đây hẳn là báu vật quý giá, nàng nhìn kỹ, còn phát hiện trên lưng ngựa đang thờ một con khi nhỏ, một tay khi con mang theo những quả trứng đủ bảy màu, một tay gãi nách, hai mắt nhìn phương xa, vô cùng sống động.

Mặc dù nàng không nghiên cứu về ngọc nhưng đời trước cũng đã thấy nhiều vật trân quý, qua nhiều năm cũng có chút nhãn lực.

"Này, Mã phong hầu là của người à?" Này vừa nhìn là biết đây là đồ của nam nhân, hơn nữa còn là võ tướng mới có thể có.

Từ nhỏ đến lớn, nàng thường xuyên ở bên gia gia lúc người làm việc. Viện bảo tàng cổ cung chính là sân chơi của nàng, lớn một chút, thuận lý thành chương thỉnh thoảng sang đó giúp đỡ, ngay cả bình thường cũng không để cho những người không có nhiệm vụ đi vào phòng kho, thường xuyên kiểm tra văn vật (hiện vật văn hoá), nàng thường nói bất kể là hiện vật được bày trên tủ, trên kệ thậm chí là để dưới đất, chúng cũng đều là tinh hoa cần quý trọng, làm người ta nhìn mà ngán ngẩm không thôi.

Điền Thập Tứ liếc nàng một cái, ánh mắt vẫn bình tĩnh như nước, nhưng khi nhìn đến ngọc thì ánh mắt sáng lên một chút nhưng rất nhanh trầm xuống, làm cho người ta không đoán được tâm tư của hắn.

Từ khi nàng tỉnh lại đến nay, đối với bất cứ chuyện gì nam nhân này luôn giữ dạng vẻ không quan tâm, nhưng đối với miếng ngọc bội có hình ngựa này thái độ có điểm bất đồng. Vật này trân quý như vậy, hắn coi trọng cũng là có lý.

Nàng đem ngọc mã trả lại cho Điền Thập Tứ, lấy ra hai khối bạc vụn, cân nhắc nói: "Có câu nói nam nhân là Diêu Tiễn Thụ (cây rụng tiền), nữ nhân là Tụ Bảo Bồn (chậu châu báu), nam chủ ngoại, nữ chủ nội, trong một gia đình nam biết kiếm tiền, còn nữ nhân sẽ quản tiền, mới có thể xây dựng hạnh phúc hài hòa, hơn nữa, nam nhân có tiền dễ hư hỏng, cho nên nữ nhân nhất định phải có quyền tự chủ, độc lập về tiền bạc mới khiến cho nam nhân không phạm sai lầm, nói tóm lại, trong nhà này bạc sẽ do ta quản."

Hắn không trả lời nhưng lúc này so với lúc nhìn ngọc mã, hắn còn nhìn nàng chăm chú hơn, mắt hắn mở to, giống như nàng là quái vật hắn chưa từng thấy qua vậy.

Ngư Tiểu Nhân nói xong, miệng đắng lưỡi khô, nhìn hắn trừng mắt nhìn mình, nàng cũng không khách khí trừng lại, hai người mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu. Trong nhà an tĩnh đến mức có thể nghe cả tiếng hít thở.

Cuối cùng, hắn giống như đã hao hết khí lực, lão đảo đứng dậy, đi lên giường nằm xuống.

Nhưng khi hắn đi được mấy bước thì bắt đầu ho, đi được hai bước hai mắt nhìn đã rời rạc, đi ba bước liền muốn té xỉu, phải sờ soạng để đến gần giường, quả nhiên ở bước thứ ba hắn liền vô thanh vô tức té xuống.

Ngư Tiểu Nhân cho tới bây giờ cũng chưa gặp phải tình huống này, bị hành động của hắn làm cho giật mình, lát sau mới lấy dũng khí đi lên trước, dùng ngón trỏ để kiểm tra xem hắn còn thở hay không, hoàn hảo, lão công này của nàng vẫn còn hô hấp.

Hoàn hảo, hoàn hảo.

Sau này sẽ ra sao, nàng không biết, nhưng nếu nam nhân này đã chiếm danh ngạch làm trượng phu của nàng, như vậy hắn sẽ phải phụ trách về nàng- cho nàng sống thật tốt.

Dù sao đối với việc trở thành quả phụ, nàng không có một chút hứng thú!

Đem Điền Thập Tứ đặt lên giường, nàng liền lấy cái chăn duy nhất trong nhà đắp lên cho hắn.

Thu xếp cho hắn xong, Ngư Tiểu Nhân vui mừng phát hiện sức lực của thân thể này khá tốt, thân thể này thoát nhìn thì nhỏ nhắn, không ngờ khí lực lớn đến kinh người, đem một đại nam nhân kéo đi, kéo lại cũng khá đơn giản.

Nghĩ đến việc mình biến thành nữ siêu nhân thân lực(có sức mạnh ghê gớm), nàng rất là vui mừng.

Điền Thập Tứ nằm thành chữ đại, chiếm cứ hết cái giường, chân dài nên bàn chân đều lộ ra ngoài chân, chạm đến vách tường, có lẽ không thể nằm thoải mái được.

Chân của hắn rất lớn nên ngón chân cũng dài, có lẽ vì bệnh nên không có khí lực tắm rửa sạch sẽ, trên chân có vết bẩn, móng tay khá dài, cho nên thoát nhìn có chút xấu xí.

Trong lòng nàng thầm mắng thân thể nguyên chủ, làm thê tử người ta cũng quá lười biếng, ngay cả móng tay, móng chân của lão công cũng không xử lý được.

Nàng rất muốn tìm cây kéo giúp hắn cắt móng tay, móng chân nhưng vẫn nhịn được.

Chờ hắn tỉnh lại nhắc hắn tự xử lý là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đạp Núi Bán Sát Dương Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Học sống qua ngày

Nhìn xung quanh, phòng ốc khá bẩn, nàng xuống bếp tìm được một cái chổi gần như đã tro tro, đem phòng quét dọn một lần, những gì còn dùng được thì dọn dẹp, những cái không thể dùng bỏ ra ngoài. Ngoài phòng có một giếng nước nhỏ, nàng ra ngoài múc nước rửa sạch vật dụng trong nhà. Mất một phen công phu, cuối cùng phòng ốc cũng sạch sẽ, có thể gặp người (có thể để người khác tới nhà).

Tiếp đó nàng lại rửa sạch chum nước, qua hai chuyến lấy nước, chum nước trong nhà đã đầy, chỉ cần vặn vòi, nước chảy ra là có thể dùng được ngay.

Nàng chưa từng hao phí thể lực đi nấu nước, nên khi nàng muốn uống một hớp nước đành phải bắt đầu học nấu nước uống.

Ngư Tiểu Nhân bận rộn tới chân không chạm đất, An tẩu ở nhà làm nữ hồng, đột nhiên ngửi thấy mùi khói, nàng cố ngửi ngửi, sao mùi khói này càng ngày càng đậm như vậy?

Nàng chạy ra ngoài nhìn, chỉ thấy ở cách vách có những cuộn khói dày đặc đang bốc lên, nàng vội bảo nhi tử Tuấn Sinh ở nhà, còn mình thì nhanh chóng sang Điền Gia.

Khi nàng chạy đến, sân nhỏ đã giăng đầy khói dày đặc, gương mặt Ngư Tiểu Nhân đã bị đen bẩn, tay chân luống cuống, đang chạy ra ngoài ho khan, trong tay còn cầm một cành củi khô.

"Muội tử...Rốt cuộc ngươi đang làm gì?" Động tĩnh lớn như vậy là đang làm gì chứ?

An tẩu nào biết Ngư Tiểu Nhân cùng thân xác này không phải là một. Nàng là một nữ nhân xấu số chuyển kiếp, đừng nói nấu nước, ngay cả việc cơ bản nhất ở cổ đại này - nôi lửa nàng cũng không biết.

"Tàu từ, tiểu muội ngu dốt, chỉ là muốn đun nước để uống giải khát... Nhưng đối với những việc nhà này, tiểu muội một chút cũng không biết, kính xin tàu từ dạy ta." Nhìn thấy An tàu chạy tới, nàng hắc hắc cười, lộ ra hàm răng trắng.

Không hiểu chính là không hiểu, không nhân cơ hội này đi thỉnh giáo thì lúc nào nàng mới có thể nấu một bữa cơm để ăn? Đương nhiên không đốt sạch phòng ốc là điều kiện tiên quyết.

An tàu không đợi nàng nói tiếp, suy nghĩ một chút cảm thấy đích xác là như vậy (đúng như vậy), nàng biết nhà cách vách này vốn là một ngôi nhà hoang không ai ở, hơn mười ngày trước, đôi phu thê này mới chuyển vào sinh sống, nhưng chưa từng thấy khói trong bếp bốc lên, những bà tử, các thím trong thôn cũng thường bàn luận về nhà này rằng chẳng lẽ người nhà này không ăn không uống, không dính nhân gian khói lửa? Rốt cuộc có phải là người hay không?

Nghị luận thì nghị luận như vậy nhưng bởi vì người nhà này cũng không giao thiệp với người ngoài, lâu dần người ta cũng không còn hứng thú bàn luận.

Muội từ này có lẽ chỉ là hải tử mười mấy tuổi, đã nhờ nàng giúp đỡ, mà đây cũng không phải chuyện lớn gì, An tàu vốn tính tình ngay thẳng liền đáp ứng.

"Bất quá... Một mình ngươi ở đây, bệnh của Tướng công nhà ngươi hình như cũng không nhẹ?"

Ngư Tiểu Nhân cả kinh, quay người chạy vào bên trong, lúc này khói dày đặc cũng đã tản đi không ít, trên giường, Điền Thập Tứ vẫn té xỉu như cũ, nhìn bộ dáng lúc này thì hình như ngay cả mí mắt cũng không mở ra.

"Không sao, không sao... Thoạt nhìn thì không có chuyện gì..." Nhìn An tàu tựa tiểu phi tiêu (cười như không cười), khiến nàng rất lúng túng.

Trong nhà gặp chuyện không may, để Tướng công ở lại, chính mình lại định ra đi, nàng có lẽ là người đầu tiên.

An tàu cũng không nói nàng một tiếng không phải, lấy khăn tay ra lau bụi bẩn trên mặt Ngư Tiểu Nhân: "Đi rửa mặt đi, không sẽ biến thành tiểu than đá." (mặt đen như than)

Ngư Tiểu Nhân gật đầu, đi lấy nước rửa mặt sạch sẽ, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn.

Lúc này khói mù đã tản đi, An tàu kéo Ngư Tiểu Nhân đến phòng bếp, dạy nàng dùng tro rửa sạch nồi, lại đem hết củi bị chất đầy vào lòng bếp rút ra, lại dạy cho nàng biết cần dùng củi bấp để nhóm lửa, cần để những cành củi nhỏ vào trước cho dễ cháy rồi mới thêm những cành củi lớn khác.

Mỗi ngày, An tàu đều sang đây, từ An tàu, Ngư Tiểu Nhân biết nàng đang sống ở một triều đại chưa từng nghe đến trong lịch sử, là Bạch Bích hoàng triều, đất nước này là một nước lớn, thôn nàng ở thì gọi là thôn Liên Vân, bốn năm trước do có chiến tranh với Tây Nhung, đàn ông trong thôn đều bị mộ binh đi đánh giặc, cuộc chiến tranh này xảy ra đã mấy năm, mặc dù mấy tháng trước có người từ trần trên truyền tin rằng chiến sự đã đến hồi cuối, Đương vương thống lĩnh đông doanh đại quân đã đuổi người Tây Nhung ra khỏi biên giới tám trăm dặm, ít ngày nữa là có thể khai hoàn trở về.

Vậy mà, đã mấy tháng trôi qua, chiến sự vẫn ở thế giằng co, không biết có trở ngại gì, rất nhiều người nhà ở lại vẫn cũng không biết Tướng công hay hải tử của mình có còn sống trở về không?

Dù chiến tranh cách thôn nhỏ này rất xa nhưng nó vẫn khiến người ta vừa vui, vừa buồn.

Thôn này có hơn năm mươi gia đình, nhưng chủ yếu là người già, phụ nữ và trẻ nhỏ. Xung quanh mười tám dặm, người ta đều đồn rằng phong thủy thôn này không tốt, người trong thôn toàn là quả phụ, liền gọi đùa thôn này là "Quả phụ thôn", dần dà mọi người cũng quên thôn này còn có một cái tên rất đẹp khác.

Tướng công An tàu cũng ở độ tuổi bị bắt lính, bốn năm trôi qua, cha mẹ chồng An tàu đã qua đời, năm ấy cũng là năm nàng có hải tử, bây giờ con nàng cũng đã biết đi nhưng vẫn hoàn toàn không có tin tức về tướng công của nàng, không biết hắn sống chết ra sao.

Mặc dù Ngư Tiểu Nhân đau xót cho An tàu nhưng cũng rất kính nể sự kiên cường của nàng, con trai duy nhất mới sinh ra đã ốm yếu, bảy tuổi nhưng thoạt nhìn chỉ như năm tuổi, bởi vì là người thân duy nhất của nàng nên An tàu cũng không để cho hắn ra cửa thường xuyên. Mỗi ngày trừ việc chiếu cố hải tử, nấu nước, kiểm củi, nấu cơm, giặt quần áo, những việc vặt này đều không thể làm khó được nàng, nàng cũng không để lãng phí chỗ đất trước nhà, rau xanh và khoai ngọt đều được nàng chăm sóc rất tốt. Vì tiểu thúc còn nhỏ, nàng lại chỉ có một mình, không thể trồng hoa màu, nên mười mấy mẫu đất cha mẹ chồng để lại nàng đều cho Trần gia thuê trồng lúa mạch và cây cải dầu.

Ngư Tiểu Nhân biết rõ mặc dù việc nhà nông không thể làm giàu nhưng cũng có thể nuôi sống bản thân, coi như vạn sự khởi đầu nan, nàng có tay có chân, sẽ có thể tự kiếm sống, nàng còn sợ ai sao.

Nhờ An tàu chỉ điểm, nàng cũng học theo người ta đi đào khoai sọ và củ mã thầy, xuống sông vớt ốc, đang là tháng tư nên ở bờ sông và trên núi rau dại đều sinh trưởng tốt, nàng theo An tàu đi hái rau dại, dương xỉ... Hơn nữa dương xỉ non trộn hành rồi ướp muối ăn rất ngon, nếu không thì xào tỏi cũng rất tuyệt.

An tàu coi nàng như một muội muội cái gì cũng không hiểu, không chỉ dạy nàng những cái cơ bản như hái rau dại, Mộc Lan, cây hương thung, còn dạy nàng phân biệt các loại đậu, dưa, dạy nàng dùng đậu nành làm nước tương, dùng mỡ đoàn làm mắm, dùng trấu nấu cơm để tiết kiệm củi đốt.

Cứ như vậy, đã mấy ngày trôi qua.

Điền Thập Tứ ngủ trên giường ba ngày mới tỉnh.

Hắn từ từ lật người, và phải dựa vào hai bàn tay đã gầy như da bọc xương chống lên kháng giường mới có thể đem thân thể đang rét run và hai chân như đã bị mất cảm giác để có thể đứng lên.

Hắn còn cho là mình sẽ ngã xuống nhưng hắn không bị ngã.

Độc trên người hắn đã theo hô hấp xâm nhập vào cơ thể, độc được tuy chậm, nhưng do ban đầu trị liệu trễ, cộng thêm việc hắn bị rơi xuống sông, ngâm mình trong nước quá lâu, nên hàn khí trong người khiến độc tố tăng thêm. Mặc dù hắn còn ba phần nội công nên có thể vận công khứ độc nhưng độc tố đã đi tới tâm mạch, gây tổn thương đến lục phủ ngũ tạng và đầu óc.

Mấy ngày này, hắn vẫn cố gắng tự khứ độc, sáng sớm đều vận công, cố gắng đã thông kinh mạch trên người, thật vất vả mới có chút thành tựu thì lại mệt đến bất tỉnh, ngủ mê man không thể tỉnh. Hôm nay mặc dù hắn đã tỉnh lại nhưng lại cảm thấy cả người không có sức lực, thân thể mềm nhũn, giống như một phế nhân.

Chợt có một mùi hương chui vào mũi hắn, mùi thơm này đã lâu hắn không được ngửi thấy, đó là mùi thức ăn.

Trong nhà này làm sao có thể có loại mùi này ?

Tầm mắt của hắn chuyển tới trên bàn gỗ, nơi mùi thơm phát ra, đúng lúc đó Ngư Tiểu Nhân vừa từ bếp đi ra, trong tay nàng còn đang bưng một đĩa thức ăn.

Ngư Tiểu Nhân không nghĩ tới người này sẽ ngủ ba ngày liền, lúc trước, mỗi ngày trước khi đi ngủ nàng luôn dò thử xem hắn còn hô hấp hay không. Nếu thấy hắn còn thở nàng mới an tâm đi ngủ. Nàng không ngờ tiện nghi lão công của nàng sẽ tỉnh lại vào lúc này.

Có thể tỉnh là chuyện tốt.

Nàng đặt món ăn lên bàn, quay lại nói với hắn: "Tướng công, người tỉnh lại thật đúng lúc, ăn cơm!"

Biết hắn không thể nói, nàng cũng không chờ hắn trả lời đã đi vào phòng bếp múc nước.

Nàng không để ý đến vẻ mặt đặc sắc của Điền Thập Tứ khi nàng gọi hắn, Tướng công... Nàng thật sự nghĩ mình là thê tử của hắn sao?

Ngư Tiểu Nhân mở nắp vung của nồi nước lớn, bởi vì dưới đáy nồi vẫn còn những thanh củi nhỏ âm ỉ cháy nên nước vẫn còn nóng, nàng dùng bầu nước múc nước vào chậu rửa mặt, lại tìm một cái khăn bông, sau đó đem chậu rửa mặt và khăn để trước mặt Điền Thập Tứ.

"Trước khi ăn cơm, người rửa mặt đi." Không biết hắn đã không tắm bao nhiêu lâu, không chỉ toàn thân hôi chua, quần áo lam lũ, tóc hắn cũng đã bị bết vào từng mảng, nếu hắn đứng ở ven đường, bên cạnh đặt một cái bát vỡ, khẳng định nàng sẽ coi hắn là một tên khát cái không hơn không kém.

Bảo nàng ngồi cùng một người như vậy ăn cơm, thật sự nàng không có khẩu vị.

Thấy hắn không khom lưng được, ngay cả khí lực vận khăn cũng không có, có lẽ so với tưởng tượng của nàng, thân thể hắn còn không tốt hơn, rốt cuộc hắn có bệnh gì vậy? Coi như bọn họ chỉ có một chút tiền trong tay thì cũng phải chia ra một phần để tìm lang trung đến xem cho hắn mới được.

Tóm lại, nếu hắn là trượng phu của nàng, thì nàng đành phải phục vụ hắn vậy.

Ngư Tiểu Nhân đem chậu nước đặt trên kệ, vắt khô khăn, nàng dùng nước nóng nên khăn vẫn còn độ ẩm, định lau mặt giúp hắn, Điền Thập Tứ ngăn ra, năm ngón tay bắt tri bất giác đã nắm thành nắm đấm, tư thế giống như chỉ cần Ngư Tiểu Nhân có hành động gì khác lạ, hắn sẽ lập tức ra tay.

Nhưng sự ám áp từ mặt truyền đến tứ chi, cả thân thể hắn sinh ra cảm giác ám áp, Ngư Tiểu Nhân vẫn lặp lại những động tác: giặt khăn, vắt khăn, rồi giúp hắn lau sạch cổ, thậm chí là cả mười ngón tay. Vì thế nàng phải đổi hai lần nước.

Toàn thân hắn trở nên thoải mái hơn hẳn, nắm đấm không khỏi lỏng ra.

Ngư Tiểu Nhân đem nước đã bẩn đổ đi, sau đó lại đi rửa tay, trở lại phòng bếp, đem toàn bộ ba món ăn trên bàn và cháo khoai lang đến trên giường.

Nàng múc cho Điền Thập Tứ một tô cháo khoai lang, rau trộn và bánh mì đã làm, hỏi hắn: "Người vẫn có thể tự ăn chứ?" Nàng đặt vào trong bát một cái thìa, rồi để trước mặt hắn.

Điền Thập Tứ nhẹ nhàng gật đầu.

Vài ngày chưa ăn cơm, ngửi thấy mùi thơm của những món ăn gia đình, quả thực đói đến bụng dán vào lưng.

Không phải là Ngư Tiểu Nhân không tin hắn mà nhìn hắn đến ngay cả tay của mình cũng không nhắc lên nổi, nên nàng rất lo sợ hắn sẽ lãng phí chỗ thức ăn này. Những thức ăn này đều do nàng khổ cực làm ra, khổ cực dùng bếp lò để nấu, như vậy chẳng phải là lãng phí công sức của nàng sao.

Nàng thật tưởng niệm bếp ga, nồi điện tử, nhưng những ngày đó đã đi không trở lại, nàng lại vừa không có Doraemon, cũng không có cánh cửa thần.

Trải qua mấy ngày này, nàng cuối cùng cũng biết để có một bữa cơm không phải là chuyện dễ dàng, ở nơi này, núi nhiều, ruộng ít, đất đai lại khô cằn, muốn có cơm ăn, áo mặc thì mỗi người đều phải tự cố gắng.

Nàng và Điền Thập Tứ không có trường bối cũng không có của cải, muốn sống qua ngày, may vá và đi hái rau để bán là chuyện không thể không thành thạo, có như vậy nàng mới có thể miễn cưỡng đổi lấy hai bữa ăn no.

Đây là việc mà kiếp trước nàng hoàn toàn không có biện pháp tưởng tượng, cũng không thể tưởng tượng được.

Đời trước, gia gia cũng không nuông chiều nàng, ông luôn nói là nữ nhi thì phải biết lao động, tự mình có thể sống sung túc, bởi vậy cho nàng học rất nhiều kỹ năng, để khi không thể dựa vào ai nữa cũng có thể tự nuôi sống mình. Vì vậy, khi gia gia bị bệnh, mọi sinh hoạt hàng ngày đều do nàng hầu hạ, nàng còn theo lão đầu bếp đã theo gia gia cả đời học nấu ăn. Mặc dù không thể trở thành một đầu bếp nổi danh nhưng những món ăn gia đình đơn giản tuyệt đối không làm khó được nàng.

Cho nên để làm nên một bàn ăn như vậy, nàng chân thành cảm tạ sự chỉ dạy của An tẩu và sự khôn khéo và cơ trí của gia gia.

"Người còn yếu, để ta giúp người ăn."

Lòng tự ái của nam nhân này mạnh đến nỗi mặc dù nàng mới là người phải chịu thiệt nhưng vẻ mặt của hắn cũng không hề hiện lên vẻ vui mừng.

Ngư Tiểu Nhân cầm thìa lên, "vợ chồng son" ngồi đối diện nhau, không nói lời nào, một người đút cơm, một người phụ trách há mồm, vui đầu vào ăn. Khi Ngư Tiểu Nhân muốn ăn miếng bánh cuối cùng trong đĩa thì Điền Thập Tứ đã ăn được ba chén cháo. Thấy thần thái trên mặt hắn lộ ra sự hài lòng, bộ dáng đã ăn no, nàng mới đem cháo còn lại trong nồi cạo sạch sẽ, miễn cưỡng được một bát, đĩa rau cùng còn một ít, chúng đều được nàng ăn sạch.

Ngư Tiểu Nhân dọn dẹp lại chén đĩa của hai người, đứng dậy đi vào bếp, rất nhanh, Điền Thập Tứ nghe thấy tiếng mức nước, rửa chén bát..

Trong lòng như có gì đó nhẹ nhàng động, hắn nghiêng đầu quan sát, trong mắt xét qua tia lãnh, rồi lại chuyển sang ấm áp, hắn thấy trong bếp cực kỳ ngăn nắp, chum đã đầy nước, củi cũng được xếp gọn gàng, trong thùng có gạo, trong rổ còn thức ăn, trên xà của ngôi nhà hình như đang treo một rổ trứng gà.

Xem xung quanh nhà chính một chút, bụi bặm mạt nhện trước kia đã sớm không thấy, ngay cả song cửa sổ cũng được lau sạch sẽ, cửa sổ giấy đều đã được dán lại. Thậm chí lỗ thủng trên nóc nhà cũng được tu bổ lại. Hắn đứng dậy, thân thể có chút lão đạo đi đến ngồi vào một cái ghế duy nhất trong phòng. Nhìn bóng dáng bận rộn của Ngư Tiểu Nhân, hắn chợt ngẩn người.

Nàng thật lòng coi hắn là người nhà sao? Cô gái này có lòng muốn sống qua ngày với hắn....

Ngư Tiểu Nhân mang trà nóng cho hắn, đang muốn đến giường ngồi thì thấy hắn đưa tay gõ vào bàn, thấy nàng quay đầu lại, hắn lấy nước trà nàng bung tới viết chữ ở trên bàn.

"Trong nhà sao lại có nhiều đồ như thế?"

Ngư Tiểu Nhân do dự nói: "Người đừng lo lắng, không phải trộm cũng không phải cắp, là ta cảm đồ của người đối với người trong thôn. Không, phải nói là lấy vật đổi vật."

Nhưng... Nàng là nữ nhân mà, đi đến nhà người trong thôn đổi củi gạo dầu muối, không sợ người ta chỉ chỉ chỗ chỗ nói nàng da mặt dày, không tuân thủ quy củ sao?

Ngư Tiểu Nhân nhìn chân mày hắn nhíu lại, đại khái đoán được suy nghĩ của hắn. Cô nhân luôn muốn một cô gái phải yếu đuối. Nhưng trong nhà này nghèo đến nỗi ngay cả cái chén cũng không có, thì sao có nhiều đồ để cùng các thôn dân trao đổi? Mang đi đổi có khi thôn dân còn đuổi theo trả lại đồ cho nàng ấy chứ.

Hắn có chút hiểu được đời sống sinh hoạt của người ở đây, phụ nhân (phụ nữ có gia đình) ban ngày ngoài ra đồng, thì phải làm việc nhà, chăm sóc hài tử, phục vụ trường bối, rất thiếu chuyện để tiêu khiển, nên đối với một nhà mới tới như Điền Gia, họ vô cùng hứng thú. Chẳng qua, trước kia họ luôn đóng cửa, không tiếp xúc với bên ngoài nên không ai biết được lai lịch của họ.

Ngư Tiểu Nhân tự tới cửa từng nhà chào hỏi, khách khí nói rõ trong nhà mình, phụ quân bệnh nặng, mình là một nữ nhân. Điền Gia chỉ là một gia đình nghèo hai bàn tay trắng, nhưng nàng không cầu mong sự đồng tình hay bố thí từ họ, ngược lại, nàng hỏi đối phương xem trong nhà có cần loại đồ gỗ nào không, nói mình có thủ nghệ làm đồ gỗ, có thể làm đồ gỗ cho bọn họ để đổi vật dụng hàng ngày và thức ăn.

Người trong thôn thuần phác, mượn chút dầu, muối, đường của nhau là chuyện bình thường, cũng không thiếu người mượn nhưng quên trả lại, nhưng đã ở trong thôn ngẩn đầu không thấy củi đâu gặp, không muốn vì loại chuyện nhỏ này mà xé rách mặt, nhưng vẫn sẽ nhắc nhở người này, người nọ, về sau cũng ít lui tới với người như vậy.

Nhưng người như vậy dù sao cũng chỉ là số ít, trong thôn nam nhi đã ít, nhà ai lại không có người già và trẻ nhỏ? Người giúp ta cái này, hôm sau ta lại giúp người một tay, không người nào có thể chắc chắn mình sẽ không gặp khó khăn, cho nên khi thấy thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh của Ngư Tiểu Nhân, nàng lại sạch sẽ thanh tú, còn ghi cam kết của mình ra giấy, cũng không giống kẻ lừa gạt, nên mọi người cũng muốn tin nàng một lần.

"Ta biết làm nghề, đúng rồi... Người xem cái này sẽ hiểu."

Nàng khó có thể nói rõ ràng nên lấy hai tờ giấy từ trong tay áo ra, trên đó có ghi rõ bên A là một nhà trong thôn cần một thùng gỗ, một chậu con, nàng là

bên B sẽ cung cấp những đồ đó cho bên A để đổi lấy ba cân gạo, một chảo sắt. Bên dưới là một nhà khác thiếu một cái bò, một thùng com, nòng đổi lấy hạt giống rau dưa, hai cân mì sợi và hai cân ngô. Kế tiếp là vô số hiệp nghị trao đổi, bên A cần hộp đựng đồ may vá, máng đựng thức ăn gia súc, một cái ghế ngồi, cái bò, cuốc gỗ, bên B đổi lấy muối, dầu, lá trà, trứng gà, hạt tiêu. Vừa xem hần liền hiểu ngay, nhưng nhìn đi nhìn lại, nòng không chiếm được một chút tiện nghi nào từ các thôn dân, ngược lại thua thiệt chiếm đa số.

Chẳng hạn như, ở trên trấn, muốn mua một con cái bò tối thiểu hết 30 văn tiền, nhưng hạt giống rau dưa không đáng giá bao nhiêu tiền, hai cây mì sợi không tới 16 văn, bột bắp chỉ cần mười văn tiền. Nòng lại lấy một cái bò và thùng com đi đổi.

Mặc dù gỗ vốn rẻ tiền, nhưng tiền công của nòng đâu?

Nòng biết chữ nhưng không biết tính toán sao?

Nữ nhân này, căn bản không phải là người mà hần đã biết, người hần biết là người thấy tiền thì sáng mắt, thậm chí nữ nhân đó còn muốn hần chết, nhưng sau khi tỉnh lại, tính tình nòng đại biến giống như hoàn toàn biến thành một người khác, loại chuyện tình huyền diệu khó giải thích như vậy, mặc dù hần kiến thức rộng rãi, rất nhiều việc đều có thể bao dung, nhưng chuyện này vẫn khiến hần khó có thể chấp nhận.

Hơn nữa tính tình nòng thay đổi thì không nói, nhưng khả nghi nhất là việc nòng thủ nghề nghề mộc?

Một nữ nhân vốn không biết xử lý việc nhà, hoàn toàn không có kiến thức lại trở nên như vậy. . . . Hần thực sự không hiểu được .

Hừ, hần không tin nòng một tiểu nữ tử trói gà không chặt, ngay cả khi kéo một nhánh cây, nhánh cây cũng không thêm nhúc nhích, lại làm được nghề mộc vất vả của nam nhân?

Không phải nòng bày ra những chuyện này để lừa người đây chứ? Lừa thôn dân lấy những đồ nòng cần rồi vô si phui mông biển mất?

Không, nòng không đi đâu mà vẫn êm đẹp ở tại đây. Nòng còn nấu com, làm thức ăn cho hần ăn mà.

Hần mơ hồ nhớ nòng đã cầm số bạc vụn của hần, nòng cầm bạc vụn, nói muốn trông nom mọi việc trong nhà, bạc kia nòng dùng để làm gì rồi?

Hần vừa nghĩ như vậy, theo bản năng, tay hần đã kiểm tra túi tiền của mình, khối ngọc Mã phong hầu vẫn còn nguyên.

Hần vô cùng kinh ngạc.

Ngư Tiểu Nhân cũng không biết trong đầu hần đang có những ý niệm gì, hần ngủ mê man mấy ngày nay, ngoài việc thỉnh thoảng trông nom hần nòng cũng không suy nghĩ gì khác ngoài việc làm sao có thể kiếm được thật nhiều tiền, nòng nghĩ vận mệnh của mình đã sớm cùng người nọ trói chung một chỗ, mình nhường hần, chịu đối mấy phần cũng có thể chấp nhận được, phê nhân này sẽ giống như "Bạn cùng phòng" Dầu gì cùng ở chung một mái nhà, nòng cũng rất cảm tạ sự hiện hữu của hần, có hần mà thời điểm nòng đến đây không phải cô đơn một mình mà sống, bởi vậy, nòng quyết định sẽ xem ở hần làm bạn, vậy cũng nên thay hần suy nghĩ một chút chứ nhỉ?

Nòng và An tẩu làm bạn khắp nơi, hai người cùng đi hái rau dại, lúc nòng đi nhặt nấm và nấm mèo mới phát mới hiện phía sau nhà bọn họ đất đều có đặc tính chua, hơn nữa đây còn là một quả đồi, cây chươg mộc (Cây chươg, có mùi thơm, cắt ra từng miếng cho vào đun, hơi bốc lên kết thành phần trắng gọi là chươg dùng để làm thuốc và trừ trùng) và cây trà mộc lên ở khắp nơi, đi vào sâu hơn, nòng phát hiện cây cối chủng loại nhiều hơn, nòng còn thấy cây son mộc thành từng vùng ở đó.

An tẩu nói cho nòng biết không nên đi một mình vào trong núi sâu, nghe nói ở đó có gấu và sói, cánh nam nhân cũng phải kết bạn mới dám đi vào trong, nòng là một tiểu nữ tử, một mình đi vào, không thành điểm tâm cho dã thú mới là lạ.

An tẩu tốt bụng nhắc nhở, nòng làm sao có thể không gật đầu nói phải, nhưng quả núi kia có sức hút quá lớn đối với nòng, được rồi, nòng chỉ lá trái lá phải(trước mặt thì đồng ý nhưng sau lưng lại làm khác), lén lút đi vào trong núi mấy lần. mà thôi.

Nòng phát hiện trong núi chính là một kho báu, cây có rất nhiều chủng loại không nói, nếu kể những thứ có thể ăn, trừ nấm và nấm mèo, các loại quả dại quả mâm xôi, còn có quả dã son, quả nho dại, quả hồng, măng, sau cơn mưa sẽ giống như măng mùa xuân mọc lên rất nhiều.

Phía sau núi của nhà bọn họ chính là một tòa bảo khố lấy mãi không hết, dùng mãi không thiếu.

Cái gọi là khảo sơn cật sơn, khảo thủy cật thủy (lên núi để kiếm thức ăn, xuống sông để kiếm nước), làm nhiều thì quen tay, nòng nhìn đi nhìn lại, nghĩ tới nghĩ lui, làm những việc khác nòng thật sự không có kinh nghiệm, nhưng làm vật dụng từ gỗ thì khác, đó là việc nòng làm từ nhỏ tới lớn, bởi vậy nòng mới dám to gan làm đồ gỗ để trao đổi với thôn dân.

Về phần những thứ mà nòng vẫn mong muốn có thể thực hiện được, vẫn còn không biết có thể hay không nhưng bây giờ nòng còn chưa có đủ bản lĩnh để đi mạo hiểm, chỉ là trong tương lai, chỉ cần nòng chịu cố gắng nhất định có cơ hội thực hiện!

"Điện Thập Tử cảm thấy ta bị thua thiệt sao?" Mặt hần không không có biểu tình gì làm cho người ta đoán không ra, nhưng không biết tại sao chỉ cần nhìn một cái, nòng có thể đoán ra 5, 6 phần suy nghĩ của hần.

Hần lạnh lùng liếc nòng một cái, dường như tán thành lời nói của nòng, ánh mắt của hần còn khiến nòng liên tưởng tới ánh mắt sắc bén của một con chim ưng.

Thì ra hần còn biết che chở người nhà mình, sợ nàng thua thiệt.

"Ông nội ta luôn nói nhận thua thiệt cũng chính là chiếm được tiện nghi, người trong thôn đồng ý với hiệp định của ta dễ dàng như vậy, ta cần gì phải tính toán chi li nhiều, thật ra thì nên sống đơn giản một chút, chờ chút nữa ta đi kéo mấy cây gỗ nhỏ về là có thể bắt tay vào chế tạo gia cụ, sau này khi bọn họ cảm thấy dùng đồ của ta tốt, về sau cần đặt mua gia cụ hay các đồ lặt vặt bằng gỗ, họ sẽ nghĩ ngay đến ta."

Nàng không chỉ biết nấu ăn, làm bánh nướng, còn có thể kiếm tiền.

"Một mình ngươi kéo gỗ về đây sao?" Hần lại viết.

"Chỉ có mình ta, nên trước tiên chỉ có thể trước tiên tìm chút cây gỗ nhỏ và một số cây tre, cây trúc chặt về."

Nàng là nhà thiết kế gia cụ, nhưng tuyệt không chỉ cầm bút vẽ trên giấy, nàng luôn cố gắng thực nghiệm việc chế tạo gia cụ, rèn luyện nhiều nên nàng rất thuần thục các thao tác của nghề mộc.

Gia gia là người không thể ngồi yên một chỗ, chỉ cần một ngày không phải đi làm, người sẽ đi Tam Hạp tổ sư miếu để học nghề mộc từ một sư phụ nổi tiếng.

Nàng là tiểu người hầu của gia gia nên tự nhiên sẽ đi theo người. Gia gia tự tay dạy nàng kiến thức về vật liệu gỗ, cách trạm chỗ, lưỡi dao chính là món đồ chơi của nàng, thường thường hai ông cháu mang mấy chai nước, mấy vật dụng cần thiết, mỗi người một cái mũ, trên đường lên núi tiện tay nhặt mấy cành cây làm gậy, sau đó vào trong núi tìm kiếm các loại cây gỗ, thường thường vừa vào núi là hai ông cháu sẽ ở lại mấy ngày, ăn ngủ đều ở bên trong núi.

Chỉ là nàng năm mộng cũng không nghĩ ra, nàng xuyên qua tới nơi này, lại phải dựa vào nghề mộc để kiếm com Kiếp trước kiếp này, chỉ có thể nói nàng cùng đồ gỗ thật là có duyên.

"Hai ngày nữa ta sẽ cùng An tẩu đi ra ngoài, mua dao, tiện, và đục (các vật dụng cần thiết của nghề mộc) chờ mua được vật dụng về, ta có thể bắt đầu trả nợ."

Nàng tuy không có ưu điểm gì, nhưng trước khi làm việc gì cũng suy nghĩ rất kĩ. Một khi đã quyết định việc gì nàng sẽ dũng cảm tiến tới, tám con ngựa cũng không kéo lại được, nàng tin tưởng mình sẽ từng bước, từng bước tạo ra một vùng trời của riêng mình.

Thì ra nàng vốn định dùng bạc vụn để mua dụng cụ?

Điền Thập Tứ thì là mình cũng không muốn nói nhiều nàng, nhưng bất tri bất giác, hần càng có nhiều điều nghi vấn về nàng, lại càng muốn biết rõ về nàng, vừa hỏi một câu lại muốn hỏi tiếp, khó có thể ngừng lại.

"A, ta thiếu chút nữa đã quên mất, vì hôm nay tinh thần ngươi khá tốt, bên ngoài mặt trời lại không quá nóng, ngươi ra ngoài tắm rửa một chút đi." Nàng nói.

Điền Thập Tứ thì câu mà hần nghe tuyệt đối không phải là câu hỏi, nàng cũng không thật lòng muốn trung cầu ý kiến của hần, bởi vì vừa dứt lời, nàng đã đi ra ngoài. Hần còn chưa kịp xệ mặt xuống, thì đã thấy Ngư Tiểu Nhân ôm một thùng nước tắm đi tới.

Cầm Điền Thập Tứ cơ hồ muốn rớt xuống.

Nàng có khí lực lớn như vậy sao?

Khó trách nàng nói nàng sẽ làm nghề mộc, nhìn nàng bê thùng nước tắm vào cho hần, mọi thắc mắc của hần lúc trước đều đã được giải đáp.

"Ngươi dùng tạm cái này đi, trong thôn cũng không có ai muốn làm thùng tắm lớn, nhưng sau này chúng ta sẽ tự làm một cái, cho cánh hoa, tinh dầu vào nước tắm, như vậy tắm mới thoải mái."

Cánh hoa, tinh dầu?

Cánh hoa là gì thì hần hiểu nhưng tinh dầu là cái gì?

Một cảm giác cổ quái len lỏi vào trong lòng hần, nhưng hần chưa kịp suy nghĩ nhiều thì Ngư Tiểu Nhân đã đổ đầy nước vào trong thùng tắm rồi đẩy mạnh hần vào thùng nước.

Ở hiện đại, Ngư Tiểu Nhân không phải là chưa từng nhìn thấy nam nhân lộ ngực lộ chân, những tạp chí chụp chân dung cầu thủ Brazil, vóc dáng người nào không đẹp đến mức khiến người ta muốn phạm tội, trong các bộ phim ảnh thì có vô số mảnh nam vóc người khiến người ta chảy nước miếng rùng rùng, nói một cách thẳng thắn thì những mảnh nam chính là muốn dựa vào vóc người, khiến nữ nhân chú ý. Ai ai ai, không thể khinh nhờn người ta như vậy, ở hiện đại nàng là người có đời sống tinh thần bản cùng, mảnh nam chịu ra ngoài bán thịt, thân là đại diện cho phái nữ hiện đại nàng dĩ nhiên rất không khách khí mà nhận lấy rồi!

Chỉ là, hôm nay nàng nàng đã vĩnh viễn không thể thấy máy tính của nàng rồi!

Về phần người trước mắt - Điền Thập Tứ, hần không có vóc dáng đáng mơ ước của cầu thủ, lại bởi vì bị bệnh mà da trở nên xanh trắng, cộng thêm dinh

đường không đầy đủ, nên nàng có thể nhìn được cả xương sườn của hắn, nhưng có một thứ duy nhất khiến cho khuôn mặt nàng đỏ ửng, xấu hổ đó là đại vật dưới quần hắn không ngờ rất hùng vĩ, nàng không cẩn thận nhìn một mắt cái liền vội vàng lấy khăn vải trong tay ném vào giúp hắn che lại chỗ trọng điểm.

Nàng dầu gì cũng là một hoàng hoa lão khuê nữ có được hay không?

Ngâm mình vào nước nóng, toàn thân cao thấp Điền Thập Tứ giống như cũng phát ra tiếng than thở thoải mái, hắn cũng không muốn nhúc nhích thân thể chút nào, mặc cho Ngư Tiểu Nhân thay hắn tắm lưng gội đầu, phục vụ hắn tắm rửa.

Hiện giờ nếu hắn muốn so đo chuyện nam nữ thụ thụ bất thân thì thật là kiêu cách.

Nàng cho hắn ăn cơm, còn nói muốn mời Lang trung đến xem bệnh cho hắn —— mặc dù một Lang trung bình thường sẽ không giải được độc trên người hắn, nàng còn sửa sang lại nhà cửa cho ra dáng một ngôi nhà, còn giúp hắn tắm, những việc này, trừ phi thân là thê tử của hắn, ai nguyện ý làm được đến mức này?

Tim của hắn có chút lay động, mặc dù hắn đã xác định, cô nương này có gương mặt của người hắn quen biết nhưng từ trong ra ngoài nàng đã hoàn toàn thay đổi.

Ngư Tiểu Nhân tập trung tất cả tinh thần để gội đầu cho hắn nên không chú ý tới tâm tư đang xoay chuyển dữ dội của hắn, chắc chắn, nhìn nước bắn này một chút, rốt cuộc đã bao lâu rồi hắn chưa được tắm rửa thật tốt rồi, thành thật mà nói, nàng đối với nam nhân có rất nhiều, rất nhiều tật xấu cũng có thể nhắm một con mắt mở một con mắt chấp nhận, nhưng nàng không có biện pháp chịu đựng một người không thích sạch sẽ, huống chi còn là một người toàn thân đều là mùi chua như Điền Thập Tứ.

Nàng đổi hai lần nước, ngay cả tay chân, kẽ móng tay, móng chân Điền Thập Tứ cũng rửa sạch sẽ một lần, tắm đến khi toàn thân hắn đỏ rực giống như trứng tôm bị gội nước sôi, mới thả hắn ra.

"Đây là quần áo cũ của An đại ca chính là tướng công An tẩu để lại, người thay đi." Nàng đem một bộ đồ còn khá mới màu xanh, bằng vải dày cho hắn, vai Điền Thập Tứ khá rộng, nếu so với tướng công An tẩu thì dài hơn mấy tấc, nhưng cũng may cho hắn là hắn vẫn có thể miễn cưỡng mặc vừa quần áo, nàng đưa quần áo cho hắn, rồi nhanh chóng đem nước bắn còn trong thùng tắm đổ đi.

Điền Thập Tứ thăm than nàng thật tỉ mỉ, mọi chuyện đều chuẩn bị kĩ càng.

Dọn dẹp xong, nàng vẫn thấy Điền Thập Tứ đang chậm rì rì mặc quần áo vào, nhìn thấy tóc hắn vẫn đang nhỏ nước. Nên nàng chỉ có thể đi lấy khăn vải, ngồi xuống mép giường, thay hắn lau tóc.

Nàng lau tóc, đầu Điền Thập Tứ cũng phải theo lực nắm của nàng mà quay trái quay phải, cho đến nàng cảm thấy tóc đã khô mới cho hắn nằm xuống nghỉ ngơi. Không biết là sau khi tắm xong Điền Thập Tứ thấy mệt mỏi hay là khó có khi hắn được tắm thoải mái như vậy nên rất nhanh hắn lâm vào trạng thái hôn mê.

Ngư Tiểu Nhân lại đành phải hầu hạ hắn ngủ.

Nhìn hàng lông mi của hắn, chắc, nàng nhớ trong sách có viết nam nhân có hàng mi dài, thon mảnh, là người mang vận đào hoa!

Giúp hắn đắp lại chăn, chân hắn vẫn như cũ, do quá dài nên có một đoạn lộ ra khỏi chăn, rảnh rồi nên Ngư Tiểu Nhân bò xuống dưới cuối gầm giường, nàng phát hiện trong giỏ trúc đặt dưới giường có một cây kéo, lại lần nữa bò từ dưới đất lên giường, nâng chân Điền Thập Tứ để lên trên đùi nàng, Ngư Tiểu Nhân lần lượt từng cái, từng cái giúp hắn cắt móng chân.

Nàng là nữ nhân, có rất nhiều nữ nhân cũng có chút sở thích kì quái.

Nàng thích sạch sẽ căn bản không coi là tật xấu gì, chỉ là, trừ việc thích mình sạch sẽ, nàng cũng hi vọng người bên cạnh mình không nên quá bẩn, ít nhất không nên để nàng nhìn thấy họ bẩn.

Điền Thập Tứ là bệnh nhân, không thể tự chăm sóc cho bản thân nên nàng đành chăm sóc hắn cho tốt thôi.

Nhìn móng chân hắn được cắt tỉa gọn gàng, nàng thật sự rất hài lòng.

Cắt xong móng tay, móng chân cho hắn, nếu Điền Thập Tứ đã ngủ, nàng cũng không cần kiêng kỵ, rửa sạch thùng tắm lần nữa, đổ đầy nước sạch vào thùng, tự mình cũng tắm một cái rồi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đạp Núi Bán Sát Dương Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Là độc không phải bệnh

Ngày hôm sau, không biết gà trống nhà ai thấy trời sáng liền cao giọng gáy, ở kiếp trước Ngư Tiểu Nhân chưa từng làm việc và nghỉ ngơi đúng quy luật, vốn dĩ khi xuyên đến đây, nàng rất muốn ngủ nướng nhưng mấy ngày này cứ trời sáng lên là gà bắt đầu gáy, muốn ngủ nướng cũng không có cơ hội, mỗi ngày cứ trôi qua như vậy, nàng đành phải sắp xếp thời gian hợp lý, khi gà gáy là đã có thể thức dậy.

Nàng xuống giường rồi đi múc nước rửa mặt, dùng muối tinh đánh răng, lúc ấy Điền Thập Tứ còn chưa tỉnh.

Giường đất có chỗ tốt chính là khá lớn, hai người có thể ngủ thoải mái mà nước sông không phạm nước giếng, chỉ cần không cố ý tạo ra tiếng động cũng sẽ không ảnh hưởng đến người còn lại.

Thật ra thì trong nhà chỉ có một cái chăn, một cái giường, trên danh nghĩa hẳn là trượng phu của nàng, hai người ngủ chung là hợp tình hợp lý, nhưng mặc dù Ngư Tiểu Nhân nàng là người hiện đại từ trong xương, cũng không để ý quá nhiều đến việc nam nữ cùng phòng, nhưng rốt cuộc nàng vẫn hi vọng người cùng mình chung chăn chung gối là nam nhân mà mình thích.

Vừa xuyên không đến đây đã buộc phải ở cùng hắn, còn chưa nói tới tình cảm với nam nhân đã trở thành phu quân của nàng, chẳng lẽ nàng sẽ phải chấp nhận mọi chuyện như vậy sao?

Vì hắn đang là bệnh nhân, nên nàng đem cái chăn duy nhất trong nhà nhường cho hắn, mình chấp nhận đắp áo đi ngủ, như vậy từng ngày cũng trôi qua.

Cũng may là bây giờ còn không quá lạnh, ra ngoài chỉ cần khoác thêm một cái áo cũng không lo bị cảm lạnh mà, nhưng khi nàng có dư bạc một chút, nhất định nàng sẽ dùng tốc độ nhanh nhất mua cái chăn, cái giường khác!

Như thường ngày, nàng đưa tay dò xét hơi thở của hắn, mặc dù hơi thở khá yếu nhưng cũng không phải là không có, xác định hắn còn hô hấp, là người còn sống, nàng kệ hắn, không quan tâm tới nữa.

Không muốn phải mất công làm bánh nướng áp chảo hoặc nấu nồi cháo mới, hơn nữa nàng nhớ tới hôm qua còn chút thức ăn dư lại, nên nàng liền lấy đồ ăn tối qua ra ăn sạch, đến một lá rau cũng không để lại.

Lương thực trong nhà đều là đổi với người khác mới có được, nên phải dùng tiết kiệm, có thể nhịn một bữa cơm thì cũng không cần ăn.

Uống xong ngụm nước ấm, hôm nay nàng sẽ đi lên trần trên với An tẩu tử.

An tẩu tử từng nói cho nàng biết, từ thôn quả phụ đi đến trấn Ô Đào mất khoảng một canh giờ, cũng không tính là quá xa, một chuyến đi đi về về mất không tới hai canh giờ, căn cứ theo kinh nghiệm mấy ngày nay, mỗi lần bất tỉnh, Điền Thập Tứ đều sẽ ngủ tầm vài ngày, nếu trong ngày hôm nay hắn tỉnh lại, khi nàng trở về sẽ làm thêm thức ăn cho hắn, cũng sẽ không để hắn quá đói.

Trong một tháng, trấn Ô Đào có năm ngày họp chợ đó là ngày mùng năm đầu tháng, mùng mười, mười lăm, hai mươi và ngày hai mươi lăm, nông hộ và tiểu thương lưu động ở mười thôn trong vòng tám dặm xung quanh đều sẽ tới mở quán bán chút đồ bình thường khó có thể mua, người trong thôn quả phụ cũng sẽ nhân cơ hội làm chút ít mua bán, kiếm thêm chút tiền chi tiêu trong gia đình.

Ngư Tiểu Nhân đi chợ thuần túy là vì mua công cụ, dĩ nhiên cũng thuận tiện nhìn một chút xem trong chợ mọi người bán những gì, chuyện này đối với nàng mà nói chưa phải là đi điều tra thị trường, chỉ đơn giản là đi nhìn ngắm một phen mà thôi.

Ngư Tiểu Nhân vội vàng chải đầu, mặc xiêm áo, xác định xem đã mang theo toàn bộ gia sản chưa, đang muốn ra khỏi cửa, thì An tẩu tử đã tới gõ cửa trước.

An tẩu tử vẫn ăn mặc một thân xiêm áo gọn gàng, một áo đoan sam cũ bằng vải xanh in hoa, tay cầm theo một giỏ trúc.

"Tuần ca nhi thì sao?"

"Đã có Tranh nhi rồi. Muội không cần lo lắng, có Tranh nhi thì sẽ không có gì đáng ngại đâu." An Tranh là tiểu thúc của An tẩu tử, phu thê An lão gia tử có hai nhi tử, đối với An tẩu tử mà nói, thay vì nói An Tranh là tiểu thúc, thì chẳng bằng nói An Tranh là hài tử của An tẩu tử.

Mặt trời còn chưa lên cao nên hai người vội vã lên đường đi trấn Ô Đào, dọc hai bên đường đi, các nàng cũng gặp rất nhiều thôn nhân đang đi lên trấn giống như hai người các nàng, bây giờ mặc dù Ngư Tiểu Nhân không dám nhận là thôn dân từ đầu đến cuối thôn đều biết nàng, nhưng thôn nhân thấy nàng có thái độ thỏa đáng với mọi người lại là người sạch sẽ, nàng lại mang lại cảm giác có chút bất đồng với người khác, và lại chuyện nàng lấy vật đổi vật đã lan rộng, nên ở thôn quả phụ nàng vẫn có chút danh tiếng.

Mặc dù đây là xã hội phong kiến, đối với nữ nhân, mọi người vẫn còn nghiêng về yêu cầu quy củ lễ giáo, nữ nhân càng khiêm tốn, danh tiếng càng tốt, cũng may là Ngư Tiểu Nhân treo biển "Đã thành hôn", hơn nữa nàng còn đem danh phải chăm sóc phu quân bị bệnh nặng làm bẽ, một nữ tử yếu đuối phải chăm sóc phu quân bệnh nặng, cộng thêm gia cảnh nghèo khó, ai cũng có thể nghĩ cuộc sống của nữ tử ấy sẽ khổ cực cỡ nào, vì vậy ai sẽ không có lương tâm mà đi so đo chuyện nàng không để ý liêm sỉ mà xuất đầu lộ diện?

Cộng thêm việc thôn quả phụ cơ hồ đều là người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, không thiếu nữ tử cũng bận rộn vì kế sinh nhai, ai sẽ nói nàng nửa điểm không đúng?!

Gặp được những đại thẩm, đại thúc này, nàng sẽ mở miệng chào hỏi đại nương sớm, đại thúc sớm, thái độ chân thành tha thiết lại thành khẩn, không chút nào dối trá, có Vương đại nương vì nói chuyện với nàng rất hợp mà vội vàng truyền thụ mấy chuyện tâm đắc, nói cho nàng biết gian hàng nào bán được nhiều hàng, cái nào có thể không cần đi đến xem, dọc theo đường đi cũng rất hoà hợp êm thấm.

Chuyện khiến Ngư Tiểu Nhân nghi hoặc là nhà Vương Đại nương và An tẩu từ vốn chỉ cách một rãnh nước, nhưng thái độ của Vương Đại nương đối với An tẩu từ hình như có chút kiêng kỵ, thái độ lạnh nhạt không nói, ngôn từ trong lời nói cũng không có chút thân thiện.

An tẩu từ chú ý tới nghi ngờ của nàng, cười chua chát một tiếng, "Ta là quả phụ, đi quá gần ta bọn họ sẽ sợ bị dính xúi quẩy."

"Tàu ngàn vạn lần đừng để trong lòng, An đại ca hồng phúc tề thiên, nhất định sẽ bình an vô sự trở lại đoàn tụ cùng tàu!"

Nàng lại gần, siết chặt cánh tay An tẩu từ, thật tâm thật ý nói.

An tẩu từ cười khổ một hồi, "Ta muốn so đo thì sớm đã không sống nổi nữa, sao có thể chống cự được đến hiện tại?" Chỉ là nàng vẫn luôn ôm hi vọng nhỏ bé mỏng manh. "Nếu muội từ cũng lo lắng ta xúi quẩy sẽ lây dính sang người, muốn trở thành người xa lạ, ta cũng sẽ không trách người."

Ngư Tiểu Nhân vội la lên: "Ta sợ, thật sợ. Sợ nhất là tàu không để ý tới ta." Sau lại ba chân bốn cẳng, giống như bạch tuộc tám chân quẩn trên người An tẩu từ.

Đầu tiên, An tẩu từ tiên cũng bị hai câu nói phía trước của nàng dọa, tâm tư xuống thấp, nhưng không ngờ nàng nghĩ một đằng nói một nẻo, sau thái độ của nàng với An tẩu từ là thân thiết không xa rời, bị Ngư Tiểu Nhân trêu chọc, tâm tình An tẩu từ vừa đau vừa ngọt, không biết nên cảm thấy uất ức hay là nên trừng phạt Ngư Tiểu Nhân mới phải.

"Nha đầu thói này!"

Trần Ô Đào và thôn quả phụ cũng không cách nhau quá xa, nhưng so sánh với trước kia chỉ cần ra cửa thì có xe, tàu điện ngầm, xe buýt, xe lửa, tắc xi, tùy chúng ta lựa chọn, khắp nơi đều là phương tiện giao thông tiện lợi, hoàn toàn không cần phải dùng đến hai chân, nhưng tới nơi này, đi đâu cũng phải dựa vào hai chân, việc này đối với một người có thói quen hay gọi xe như Ngư Tiểu Nhân mà nói, quả thật là vô cùng khổ cực, ngăn ngại một giờ đi đường, nàng đã phải dừng lại nghỉ ngơi hai lần, khiến An tẩu từ chỉ biết cười mà lắc đầu.

Thật vất vả mới vào được trấn, mặt trời đã lặn lên cao.

Nàng và An tẩu từ chia nhau làm việc, hẹn xong việc thì hai người gặp nhau ở đầu chợ, hai người liền chia tay.

Khi Ngư Tiểu Nhân về đến nhà đã đến gần buổi trưa.

Chuyện đi bộ này, nàng quả thật là thiếu hụt rèn luyện, nhưng lúc đi và lúc về không giống nhau, lúc đi hai tay nàng trông tròn, nhưng khi trở về, trong tay, trên lưng nàng đều mang đồ. Nếu không phải là không bỏ được tám văn tiền mua xe trâu thì sao nàng phải khổ cực như vậy.

Lúc đầu nàng cũng định thuê xe nhưng nàng vừa nghĩ đến tám văn tiền có thể mua được hai thước vải đây nàng liền thu hồi ý định này lại, chấp nhận từng bước đem đồ vật cho “Mang” trở về.

Quả thật đồ nàng mua có chút nhiều, không phải là tiêu tiền không biết tiết chế, mà là trên tay chỉ có một chút tiền, nhưng những đồ vật nàng cần mua cũng không ít, vô luận như thế nào cũng khó mà tiết kiệm được.

Nàng phải mua hết những công cụ cần thiết, dùng khuôn mặt tươi cười cò kè mặc cả với lão bản của lò rèn, nói hết lời, hứa hẹn về sau nếu có cần, nhất định sẽ tới đây mua hàng của hắn, lão bản đau lòng nhìn cô nương có mắt cười cong cong, đang đeo bám dai dẳng cuối cùng nhìn đầu đồng ý bán hàng với giá 20 văn.

Hắn thật không ngờ sau này nhờ có Ngư Tiểu Nhân, mà lò rèn ít mỗi làm ăn này có thêm không ít mỗi buôn bán.

Ngư Tiểu Nhân cũng biết chế tạo công cụ từ sắt như lò rèn thật ra cũng không có lời lãi nhiều, ở niên đại này, muối sắt do triều đình quản chế, như vậy là từ nông cụ, dụng cụ gia đình là có thể tự do mua bán, chế tạo những đồ sắt khác đều bị, bị phạt, những người được gọi là trên giang hồ hiệp khách, những đồ mang trên người đều là hàng cấm.

Biết là biết, nhưng thật sự nàng chỉ là một người nghèo, không thể làm gì khác hơn là thật xin lỗi lão bản lò rèn.

Trong túi còn dư lại một lượng bạc, nàng liền đi đến chỗ buôn vải, vải bố thô màu xanh dương văn ba văn tiền một thước, so với vải dày màu xanh thì rẻ hơn một đồng, suy nghĩ một chút Điền Thập Tứ ngay cả quần áo để tắm rửa cũng không có, cuộc sống mà bị bệnh đã rất khó chịu, nếu có thể mặc quần áo thoải mái một chút, không chừng thân thể và tâm lý cũng sẽ thoải mái hơn, vì vậy nàng không chút do dự chọn sáu thước vải dày, chuẩn bị làm cho Điền Thập Tứ một cái áo mỏng.

Nhìn thời gian không sai biệt lắm, nàng liền đi dạo một vòng, thời điểm náo nhiệt nhất của phiên chợ có lẽ đã qua, đi lang thang mấy nơi nàng thấy người đi chợ không còn nhiều lắm, chợt nàng nhìn thấy gian hàng bán thức ăn, một mùi vị thơm ngát chui vào mũi, lúc này nàng mới phát hiện ra sáng sớm mình chỉ có uống hai gáo nước giờ nàng đói bụng đến không được, tốn sáu văn tiền mua một cân bánh vùng đường, một cân bánh quai chèo cuốn, nàng ăn một khối, umh, nàng xuyên tới đây lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên được ăn đồ ngọt, Ngư Tiểu Nhân sợ mình ba ngậm đem đồ ăn sạch, đành vội vàng bỏ vào trong bao vải, nhắm mắt làm ngơ, bụng đã có chút đồ ăn, như vậy sẽ không tác quái chứ?

Đi đến nơi đã hẹn với An tẩu từ, nàng liền hỏi thăm về y quán của lang trung, nàng muốn mời đại phu đến khám cho Điền Thập Tứ.

Vì vậy hai người lại đến y quán ở trấn mời một Lão lang trung nguyện ý đến khám bệnh tại nhà, nói rõ bệnh tình của Điền Thập Tứ, rồi mời hắn đến thôn

quả phụ một chuyến.

Lão lang trung không nói nhiều, thu thập hòm thuốc, bảo tiểu đồng trông nhà, liền sàng khoái cùng các nàng đến thôn quả phụ.

Ngư Tiểu Nhân và An tẩu tử chia tay ở ngã ba, nàng đem bánh vùng đường và bánh quai chèo cuốn ra kín đáo đưa cho An tẩu tử, bảo là muốn cho nhà hai đứa bé ăn một chút.

"Chính mình cũng không dư dả gì, muội còn mua cái này làm gì? Nào có ai như cung chiều đứa bé như muội?" An tẩu tử chết sống cũng không chịu cầm

"Chỉ là một chút gì thức ăn, thì sao gọi là cung chiều? Tuấn nhi và Tranh nhi đều rất nghe lời, lại biết chăm lo việc nhà, để tẩu có thể yên tâm ra ngoài làm việc, đứa bé biết nghe lời nên thì nên khen thưởng." Nàng biết hôm nay, An tẩu tử là có ý đi trấn trên cùng nàng. Khiến nàng phải để hai đứa trẻ ở nhà mà cùng mình đi lên chợ trấn trên, nàng vô cùng băn khoăn.

"Nói giống như đại lão gia vậy, còn muốn thưởng phạt phân minh nữa, đồ ta sẽ nhận, ta sẽ bảo hai anh em tới cảm ơn muội." Không từ chối được tấm lòng thành của Ngư Tiểu Nhân, lại nghĩ đến hai đứa trẻ trong nhà, An tẩu tử đành phải nhận lấy.

"Là hàng xóm láng giềng, tẩu khách khí với ta làm gì?" Ngư Tiểu Nhân phát tay một cái, vội vàng dẫn Lão lang trung vào cửa.

Điền Thập Tứ vẫn còn duy trì tư thế lúc nàng ra cửa, chắc là từ sáng đến giờ hần chưa tỉnh lại.

Nàng cáo lỗi với lão lang trung, đem đồ trong tay để xuống, ra múc nước rửa tay, lúc nàng đi vào, lão lang trung đang bắt mạch cho Điền Thập Tứ.

Ngư Tiểu Nhân nắm tay chặt tay, cũng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm ngón tay bắt mạch của Lão lang trung.

Thật lâu sau, Lão lang trung mới trầm mặc để tay Điền Thập Tứ vào trong chăn, đứng dậy, trầm ngâm không nói.

"Đại phu?"

"Bệnh nhân mạch tượng hết sức kỳ lạ, Kỳ Kinh Bát Mạch (mạch đập kì lạ, là chuyện hiếm có khó tìm) ứ động rối loạn, sắc mặt trắng bệch, lòng bàn tay lạnh như băng, lão hủ bản lĩnh kém cỏi, thật sự không nhìn ra bệnh nhân bị bệnh gì, chỉ có thể nỗ lực kê mấy phương thuốc, bảo vệ kinh mạch, giảm bớt đau đớn cho bệnh nhân, lão hủ khuyên cô nương vẫn thỉnh cao minh khác thì tốt hơn." Vuốt râu bạc, trên mặt đã đầy nếp nhăn của Lão lang trung không có quá nhiều biểu tình.

"Vậy mời đại phu kê đơn thuốc." Không ngờ bệnh của hần phức tạp như vậy!

Lão lang trung ngồi xuống, cầm lên giấy bút chuẩn bị kê đơn, đắn đo mãi mới viết xong phương thuốc, viết xong thổi cho khô mực mới nói: "Cô nương có thể tìm người cùng lão hủ đi lấy thuốc không?"

Lúc này cửa mở ra, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tranh "Nhàn đi, ta đi!"

"Tranh nhi, sao con lại tới đây?"

An Tranh đã chín tuổi, da mặt trắng nõn, ngũ quan thanh tú, năm nay tính cả tuổi mẹ là vừa tròn mười, hần không giống mấy đứa trẻ trong thôn hay đi đuổi gà đuổi chó, vui chơi thỏa thích, tuổi tuy nhỏ nhưng lại thành thực ôn trọng, trong lòng có lẽ đã biết là biết tẩu tử chăm lo việc nhà không dễ, bất luận là lúc bận rộn ở ruộng đồng, hay cho gà, vịt ăn, hần luôn mang theo Tuấn Sinh nhỏ hơn hai tuổi, có lúc còn có thể nói là dẫn cháu ra ngoài chơi thật ra là đi đưa nước uống cho An tẩu tử.

Đứa bé ở nông thôn hiếm có khi có đồ ăn vặt, hần và Tuấn Sinh thấy An tẩu tử trở lại cư nhiên còn cho bọn hần đồ ngọt, quả thật rất mừng rỡ, vừa ăn, vừa nghe nói là do Ngư Tiểu Nhân mua, hần liền xưng phong nhận việc tới đây nói cảm ơn nàng.

"Con có thể cùng đại phu đi trấn trên lấy thuốc."

"Người biết đường sao?"

An Tranh không khỏi lộ ra cười xấu hổ, nụ cười này khiến má lúm đồng tiền bên má lộ ra: "Mỗi ngày, khi con đi đến học đường thì đều phải đi qua ngã ba trấn trên."

"Vậy phiền con rồi." Nàng móc ra một lượng bạc còn sót lại giao cho An Tranh.

"Cho quá nhiều, một bọc thuốc 60 văn, trước tiên cứ lấy ba thuốc uống xem thể nào đã, phí đến khám bệnh tại nhà là 50 văn, trừ số lẻ, cô nương cho lão hủ hai trăm văn là được, đừng cho đứa bé mang nhiều tiền như vậy đi trên đường, rất nguy hiểm." Thật là, gặp phải một cô nương không am hiểu về cuộc sống, tiêu tiền như nước, khiến hần rất xem thường.

Ngư Tiểu Nhân gãi gãi đầu, có chút xấu hổ, không phải nàng hào phóng, vốn trong tay chỉ còn khối bạc vụn như vậy, không lấy ra, thì cũng không bạc khác để trả.

An Tranh ngộ tính cao, rất nhanh đã kịp phản ứng: "Phu Từ của ta đã dạy ta tính toán đấy, ta biết tính còn thừa bao nhiêu bạc."

Ngư Tiểu Nhân hài lòng gật đầu, trẻ con dễ dạy, đứa nhỏ này thật thông tuệ, nàng nói cảm ơn Lão lang trung: "Đa tạ đại phu chỉ dạy! Ta sẽ ghi nhớ trong lòng, đa tạ ngài đã đến đây một chuyến!"

Lão lang trung là một người thiện tâm, thấy nàng có gia cảnh khó khăn liền ngắt đầu bỏ đuôi, trừ số lẻ bạc.

"Đây là việc nằm trong phận sự của ta, đừng trách lão hủ lăm mò, nếu có thể cô nương nên nhanh chóng đi huyện thành đi tìm cao minh khác, bệnh tình của phu quân cô mới có thể sớm được trị khỏi." Lão lang trung có tấm lòng rộng rãi, không chút nào kiêu kỳ khẳng định y thuật mình không tinh, muốn nàng mau tìm cao minh khác.

Vì vậy Ngư Tiểu Nhân lại lần nữa nói cảm ơn lão lang trung, sau đó hắn mang theo An Tranh đi y quán.

Nàng quay đầu lại liếc nhìn người đang nằm ở trên giường Điền Thập Tứ, không ngờ hắn đã tỉnh lại, mở mắt thật to, có chút quật cường, ánh mắt bình tĩnh tựa như có thể hiểu rõ tất cả, nhưng lại có mấy phần uy nghi làm cho người ta nhìn không thấu.

"Đã tỉnh rồi hả ? Muốn ta đỡ ngươi dậy không?" Nàng nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng, không biết vì sao, Ngư Tiểu Nhân giống như không làm được mặt lạnh, chỉ có thể đoán tâm ý của hắn rồi hỏi một câu như vậy.

Hắn cũng không có khách khí gật đầu, bộ dạng sẽ chờ nàng tới đây đỡ.

Nàng dễ dàng đỡ Điền Thập Tứ dậy, đợi hắn ngồi vững, nàng nhìn hắn, ánh mắt mang ý cười, nhưng không nói lời nào mà chỉ nhìn hắn chăm chăm.

Hắn bị Ngư Tiểu Nhân trừng có chút sợ hãi trong lòng, kéo tay của nàng, viết: "Có chuyện gì xảy ra sao?"

" Ta chờ ngươi nói cảm ơn."

Nam nhân này có phải đã đem chuyện nàng hầu hạ hắn thành chuyện đương nhiên không, nàng làm nhiều việc cho hắn như vậy, nhưng chưa từng nghe hắn nói cảm ơn với nàng.

Nam nhân như vậy không thể nuông chiều, nam nhân là phải dạy, dạy dỗ nhiều mới có thể làm người tốt.

Thời đại này nữ tử đều coi trọng phu là trời, chịu đủ mọi mệt nhọc, lại mặc cho trượng phu đánh, mặc cho trượng phu mắng, nàng biết mình không làm được như thế, có lẽ đợi nàng thật sự yêu một nam nhân, nàng có thể thay hắn làm bất cứ chuyện gì, nhưng "Bàn cùng phòng" này còn chưa có quyền lợi như vậy.

Cũng không phải là nàng thiếu tiếng cảm ơn của hắn, mà chính là không ư đáng về đương nhiên như vậy của hắn!

Điền Thập Tứ nheo lại mắt, cắn răng nghiêng lợi, đây là chất vấn giáo dưỡng của hắn sao?

Ngư Tiểu Nhân cơ hồ đã nghe được tiếng nghiêng răng của hắn, nhưng nàng rất vui vẻ: "Không có ai có nghĩa vụ phải giúp ngươi làm mọi chuyện, mặc dù ngươi là trượng phu của ta, ta là thê tử của ngươi, ta vẫn nên được ngươi kính trọng."

Điền Thập Tứ nhìn nàng chăm chăm, nói nàng cả gan làm loạn một chút cũng không sai, nhưng những lời nàng nói khiến cho người ta tìm không ra sai lầm.

Xác thực, một ngày nàng phải bận rộn xuống bếp nấu hai bữa cơm cho hắn, cho hắn ăn mặc; mỗi lần hắn mở mắt, có thể nhìn thấy ngoài sân có hai dây phơi quần áo bằng dây thừng, phía trên đều treo quần áo của hắn, theo gió, những bộ quần áo ấy cũng lên lên xuống xuống, nàng còn nhận dịp cốc vũ(một trong 24 tiết trong một năm, vào khoảng 19, 20 hay 21 tháng tư) mà trồng dưa đậu, dưa đậu cũng đã nảy mầm mang đến cảm giác tràn đầy sinh lực.

Nếu như hai người có thể tiếp tục sống như vậy. Nghĩ tới đây, hắn tự nhiên lại cảm thấy như vậy cũng tốt.

Hắn im lặng một hồi lâu, mới dùng lực viết trên tay nàng "Cảm ơn."

Ngư Tiểu Nhân mặc kệ trong lòng Điền Thập Tứ nghĩ cái gì, tóm lại nàng đang rất hài lòng.

Chỉ như vậy? Thấy nàng lộ ra nét cười hài lòng, trong lòng Điền Thập Tứ không sao hiểu được.

Quả thực, điều Ngư Tiểu Nhân muốn cũng chỉ có như vậy.

Trong quan niệm của nàng, nữ nhân chưa bao giờ phải phụ thuộc vào nam nhân, ta vì ngươi mà làm việc, có thể được, nhưng xong chuyện ngươi phải cảm ơn ta, vô luận là bằng hữu cũng tốt, cấp trên hay thuộc hạ cũng được, đây cũng là cách hành xử lễ phép, đúng mực của con người.

Nàng làm nhiều việc cho hắn như vậy, nàng muốn một câu cảm ơn cũng không quá phận đi!

Nhưng mà hắn cũng không phải là đèn đã cạn dầu, lập tức lấy lại danh dự: "Cho ta một chén nước."

"Dạ, lão gia." Có thù tất báo đúng là tiểu nhân!

Nàng đổ nước, đem ly trà nhét vào trong tay hấn, "Lời đại phu vừa nói nguoi đều nghe thấy?"

Lúc nàng nhìn thấy hấn đã mở mắt, ánh mắt hấn trong suốt, không giống người mới tỉnh lại.

Hấn liếc nàng một cái, một hơi uống sạch ly trà đầy.

Ngư Tiểu Nhân thấy hấn phản ứng như vậy nghĩa là từ đầu đến đuôi hấn đều nghe rõ ràng: "Đến cùng là có chuyện gì xảy ra mà nguoi bị bệnh nặng như vậy?"

Hấn kéo bàn tay của nàng, viết: "Nói ra rất dài dòng."

"Vậy thì nói tóm tắt thôi." Nàng cũng không thích dài dòng, đầu ngón tay viết chữ vào lòng bàn tay nàng khiến nàng có chút ngứa ngứa.

Ánh mắt Điền Thập Tứ trầm xuống: "Bị kẻ thù làm hại."

"Cùng người kết thù, thế lực sau lưng đối phương có mạnh không? Nguoi không giống kiểu người tranh cường hiếu thắng, chẳng lẽ là vì nữ nhân? Bạc? Vẫn là nghĩa khí tranh giành sao? Hừ hừ, nam nhân đánh nhau còn không phải vì mấy dạng này sao? Thôi, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là thương thế của nguoi phải xem đại phu kiểu gì? Mới vừa rồi, lão lang trung nói hấn không thể trị hết bệnh, vậy nguoi có ý tưởng gì khác không?"

Nàng nói chuyện quả thật là đến nơi đến chốn, vô cùng ăn nhập, khiến trực giác của Điền Thập Tứ có chút không phản ứng kịp.

"Đối phương bị ta giết chết, ta cùng hấn đều bị ngã vào cống sông, mới có thể biến thành bộ dáng này."

"Muốn ta đi huyện thành tìm lang trung không?" Đánh đánh giết giết, hấn không phải là loại người giang hồ trong võ hiệp tiểu thuyết chứ?

"Độc này ta có thể tự mình trị." Chỉ cần tìm cho hấn một chỗ an tĩnh và thời gian.

Chỉ có khôi phục võ công mới có thể thay đổi hiện trạng, thật ra thì hấn đã có thể cảm nhận mỗi ngày khi hấn không bị gián đoạn chuyện điều khí dưỡng khí, thì nội lực sẽ từ từ rót vào tứ chi bách hại, thân thể càng ngày càng tốt hơn.

"Được rồi, nhưng mà đã tốn bạc mua thuốc cho nguoi, nguoi nhất định phải uống."

Ánh mắt nàng trong trẻo, đáng vẻ cực kỳ rực rỡ, vẻ mặt nhìn hấn dịu dàng giống như nước trà xuân trong suốt, cảm giác mùi thơm ngát lan khắp bốn phía.

Nhưng là, chậm đã! Chẳng lẽ nàng không biết thuốc có 3 phần độc, hấn không cần!

Thấy hấn một bộ dáng không tình nguyện, nàng nhỏ giọng uy hiếp: "Một bọc 60 văn, rất đáng quý!" Đau lòng a! Bằng ấy bạc cần bao lâu mới có thể kiếm về?

Nghĩ đến mình trước kia tuy không nói là đại tài phiệt cũng không phải là kim chi ngọc diệp, nhưng ít nhất không phải lo về cái ăn cái mặc, không ngờ đi tới nơi này. Trong lòng nàng lặng lẽ hướng Thượng Đế giơ lên ngón tay giữa!

Nông dân một ngày chỉ ăn hai bữa cơm.

Trong nhà nếu là có nam nhân, nam hài hay là lão nhân, mới có thêm bữa trưa.

Có bữa cơm này vì nam nhân là lao động chính trong nhà, ăn thì mới có hơi sức làm việc, về phần nhi tử, đó là hi vọng nối dõi tông đường, ai cũng có thể đói bụng chứ không thể để hấn đói bụng, về phần lão nhân gia, kể từ khi lập quốc Bạch Bích hoàng triều luôn tôn trọng hiếu đạo, không cho lão nhân gia ăn uống, không phải là lộ điểm yếu cho người khác đâm sao?

Nói như vậy là nữ nhân ở đây không được ăn cơm trưa.

Ngư Tiểu Nhân cũng mặc kệ những điều này, nàng muốn ăn ba bữa cơm, nàng phải lao lực làm việc nhà, nàng không ăn no, tìm cách làm ra tiền thì nam nhân nhà nàng ăn cái gì?

Rất nhanh nàng đã thu xếp xong bữa cơm trưa, vốn là đi chợ trở lại đã muộn, lại mời Lão Lang Trung đến nhà nên càng trễ nãi, bắt tri bắt giác buổi trưa đã trôi qua, bánh đường buổi sáng sớm đã tiêu hóa hết, lúc này ngược lại do đói quá mức khiến nàng không có cảm giác gì.

Nàng cũng không để ý tới Điền Thập Tứ, chọn thức ăn ngon, đem nồi rửa sạch, ở trong bếp bận rộn làm mấy món ăn.

Nguyên liệu nấu ăn có hạn, đồ gia vị cũng ít đến đáng thương, nàng quyết định đem toàn bộ số rau dại còn lại làm thành canh, sau đó dùng bột mỳ nhào thành viên, rồi nấu chín, cái này gọi là cháo rau dại, mỳ vị lại ăn no.

Nàng nghĩ thân thể Điền Thập Tứ gầy như que cùi, không tự chủ được mà lấy hai quả trứng từ trong giỏ xách, làm món trứng ốp.

"Còn cần ta đút cơm không?" Nàng lấy hai quả trứng tron mềm đặt vào bát ở trước mặt Điền Thập Tứ.

"Ta tự ăn." Mùi vị này lập tức hấp dẫn hẳn.

Trải qua mấy ngày nay, dường như càng ngày hẳn càng không thể chịu đói bụng.

Chỉ là, hai quả trứng này đều là của hẳn sao? Nàng biết hẳn thích trứng rán nửa chín sao?

Trong lòng hẳn sinh ra một cảm giác hư vinh mà chính mình cũng không hiểu chỉ vì hai quả trứng nửa chín mà nàng làm cho hẳn. Chỉ là hẳn đã trở nên ngây thơ như vậy từ lúc nào rồi, chỉ cần hai quả trứng ộp là có thể khiến cho hẳn vui vẻ như vậy?

Không, trước kia "Nàng" chưa từng như vậy, đừng nói một ngày có hai bữa cơm, mấy ngày liền nàng đều để hẳn bụng rỗng, khi đó hẳn còn nghĩ mình đã cách cái chết không xa, nhưng kể từ "Nàng" tỉnh lại, luôn mang đến cho hẳn những bất ngờ, nên bây giờ hẳn cũng bắt đầu có yêu cầu về cái ăn rồi.

Ngư Tiểu Nhân cũng đã bắt đầu cầm thìa lên ăn.

Nàng ăn luôn dịu dàng im lặng, thế nhưng Điền Thập Tứ cảm thấy có chút vui tai vui mắt.

Ăn cơm xong, nàng lại đi dọn dẹp, theo thường lệ lại rót cho hẳn ly trà, sau đó cầm công cụ mới mua về lên, đi ra ngoài bắt đầu làm mộc.

Điền Thập Tứ ngồi yên ở trong phòng một lát, uống trà, cảm giác tiêu thực không sai biệt lắm, mới trở lại trên giường gạch, ngã đầu ngủ trưa, khi tỉnh lại, lần nữa hẳn nhìn xuyên qua cửa sổ thấy gỗ má và hai cánh tay không ngừng làm việc của Ngư Tiểu Nhân.

Nàng phải dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, một người phải làm mọi việc trong nhà, quá cực khổ.

Ngược lại một nam tử như hẳn lại nằm cả một buổi chiều, hẳn đoán cánh tay nàng cũng không khỏe như hẳn, nếu nàng vẫn phải làm nhiều như vậy, nhất định là vô cùng mệt mỏi, nhưng hẳn lại không thể làm việc, đều nói gặp chuyện Phụng Hoàng không bằng Gà, mới chẳng bao lâu, hẳn - Điền Thập Tứ đã rơi xuống đến mức phải nhờ một nữ nhân nuôi hẳn?

Gân xanh dần nổi lên trên thái dương, năm ngón tay hẳn đã nắm thành quyền.

Bạn đang đọc truyện *Đập Nồi Bán Sắt Đường Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bày quầy hàng phát tiểu tài

Cái gọi là sống qua ngày chính là có cơm ăn, áo mặc.

Hai người cứ yên lặng sống qua vài ngày, nên cũng chẳng có đại sự gì. Bởi vì không cần kiêng kỵ nàng nữa, ban đêm hẳn cũng bắt đầu ngồi vận công, từ từ hẳn cảm thấy kinh mạch trong cơ thể vốn trì trệ đã bắt đầu hoạt lạc, nhưng hẳn vẫn không dám khinh thường mà buông lỏng, vẫn tiến hành vận công như cũ, tức là lúc nào nên luyện công thì luyện, nên cả người cảm thấy sáng khoái hơn rất nhiều.

Ngư Tiểu Nhân nấu xong thuốc rồi bung tới cho hẳn, nhắc hẳn uống lúc còn nóng, sau đó ngồi một bên may vá.

Hắn đem thuốc uống một hơi cạn sạch, liếc nàng một cái, ban ngày nàng ngâm mình trong đồng vật liệu gỗ để bảo, cửa, gọt, chặt, đục, xem ra chúng cũng không làm khó được nàng, buổi tối lại phải đối phó với khối vải dày kia, chỉ là, nàng ứng phó với mấy khúc gỗ thì rất thành thạo, còn về việc khâu may này. Hẳn cũng không dám đưa ra bình luận.

"Muội tử, muội tử, người có ở nhà không?" Là giọng của An tẩu tử, An tẩu tử thấy trong nhà có ánh đèn, đoán là có người ở nhà, nở nụ cười, nhanh chân đi tới.

Trong nhà chính, Điền Thập Tứ đang nhắm mắt dưỡng thần, Ngư Tiểu Nhân đang ngồi trên giường đất, nhân cơ hội vút công việc trong tay nói:"Tẩu tử, làm sao người lại rảnh rồi tới đây, không phải ở nhà xem Tranh ca nhi làm bài tập sao?"

Hai người cũng đã khá thân thiết nên Ngư Tiểu Nhân biết được khi chưa thành thân An tẩu tử là nữ nhi của một tiểu lại, ở nhà được sủng ái vô cùng, cảm kỳ thi họa mỗi thứ đều biết được một chút, với mấy bài tập phụ từ giao về nhà cho An Tranh, mặc dù chưa nói tới việc chỉ điểm, nhưng tiểu thúc có chuyên tâm học, có viết chữ hay không nàng vẫn có thể biết được.

"Điền đương gia." Nàng có chút câu nệ chào hỏi, cũng không đợi hẳn đáp lại, nàng nhanh chóng lướt qua hẳn, đến ngồi cùng Ngư Tiểu Nhân, nhưng thật ra là do nàng đã có kinh nghiệm từ trước, biết vị đương gia này chắc chắn sẽ không để ý đến mình nên không muốn tự mình làm mình mất mặt, nhanh chóng đến chỗ Ngư Tiểu nhân, mở khăn vải ra, bên trong có mấy quả trứng gà còn mới.

"Sao tẩu tử lại rảnh rồi mà sang đây?"

"Gà mẹ của nhà ta mới đẻ mấy trứng, đưa mấy quả sang cho các người ăn."

"Đồ tẩu tử đưa cho mấy ngày trước còn chưa ăn hết, sao lúc này lại đem thêm cho ta, Tuấn ca nhi và Tranh ca nhi đều đang ở tuổi ăn, tuổi lớn, cần thiết nhất chính là dinh dưỡng, tẩu giữ lại cho nhà mình đi."

Theo lý thuyết một người nam nhân mỗi ngày cần ăn một quả trứng, như vậy đã cung cấp đủ protein cho cơ thể. Nhưng ở cái xã hội này ngoài trứng ra thì khó có nguồn cung cấp protein nào khác, trong nhà có gà mới đẻ trứng, người ta sẽ luôn đẻ cho nam nhân trong nhà ăn, đâu giống như An tẩu tử, gà mới đẻ được mấy quả trứng, lại mang sang đưa cho nhà nàng.

Nàng biết An tẩu tử ba ngày hai bữa lại sang cho nàng trứng là vì biết nàng không mua nổi trứng gà, mà nhà nàng còn có một nam nhân có nhu cầu bổ sung chất dinh dưỡng vô cùng cấp bách. Ngư Tiểu Nhân rất cảm kích tấm lòng của nàng.

"Cũng không phải là ta tự phụ mà làm vậy, muội cũng đừng khách khí với ta, nói cho cùng ta còn muốn cảm ơn muội, nhờ muội dạy tiểu thúc cái gì gọi là cờ năm quân, mà hẳn càng thêm tự giác làm bài tập, lúc ta đi làm, tiểu thúc đã làm xong bài để cùng chơi với Tuấn nhi, hai chú cháu cùng chơi đánh cờ, còn chơi cả mấy đồ chơi làm từ gỗ muội cho chúng nữa, chỉ là, ta nói này muội tử, mỗi ngày muội đã bận đến tối mịt, sao lại nghĩ ra được trò chơi cho mấy đứa bé?"

"Chỉ là chút gỗ đầu thừa đuôi thẹo, để vào đâu cũng chỉ chiếm chỗ, lấy gỗ thừa làm một ít đồ chơi cho hài tử cũng không phải chuyện lớn gì."

"Còn nói vậy sao, đây không phải là ta đau lòng cho muội sao?" An tẩu tử liếc nàng một cái.

"Ta biết rõ tẩu tử yêu thương ta, chỉ là tẩu tử chớ xem thường trò đánh cờ, trừ chơi cờ năm quân, bọn trẻ còn có thể chơi cờ vây, học chơi cờ khá dễ dàng, già trẻ đều có thể chơi được, hơn nữa còn rất thú vị, có sức hấp dẫn rất lớn, không chỉ có thể tăng cường tư duy năng lực, đề cao trí lực, mà đối với trẻ nhỏ chơi cờ còn giúp tu thân dưỡng tính, là trò chơi tốt." Nàng chưa từng quên khi còn bé nhìn manga "Quân cờ Linh Vương" nàng đã kích động như thế nào, nàng có trọn bộ manga đó trong nhà, không những thế, khi lớn hơn nàng còn giống trống khua chiêng đi học cờ vây.

"Đánh cờ lại có nhiều tác dụng như vậy?" Mặc dù nàng cũng không hiểu những đạo lý này, nhưng An tẩu tử biết tiểu thúc mê muội đánh cờ cực kì, trừ lúc đọc sách, sau đó hẳn sẽ ngồi vào bàn cờ, ngay cả chuyện ăn cơm cũng không để ý như vậy.

Nhìn như nhắm mắt dưỡng thần nhưng lúc này mí mắt Điền Thập Tử hơi run một chút, rõ ràng là một đã phụ nông thôn, nhưng mỗi ngày ở cùng nàng, nàng đều khiến hắn có cảm giác kinh ngạc.

Đối với các cô nương khuê các bình thường mà nói, học cầm kỳ thư họa chỉ là vì muốn tìm một phu quân tốt, một loại công cụ, hoặc là một loại tình thú trong hôn nhân, nhưng mà đối với một thôn phụ mà nói, cầm kỳ thư họa có vai trò quan trọng kém xa việc có thể làm việc và biết trị gia, nữ nhân này tuyệt đối không phải là người có xuất thân là khuê nữ dòng dõi thư hương, nhưng nàng lại có thể hiểu đạo chơi cờ.

Thế gian này chuyện làm hắn tò mò không nhiều lắm, người có thể để cho hắn để tâm càng thêm ít ỏi, nhưng vào lúc này, ngược lại hắn muốn xem xem tới cùng nàng còn có những năng lực gì?

"Không thể để hài tử chỉ biết đến việc đi học, đọc sách được. Nếu mọi việc đều làm dựa trên lý thuyết sách vở sẽ biến thành một con mọt sách, bồi dưỡng cho hài tử một sở thích nào đó, đối với hắn mà nói là rất tốt, sở thích cũng có thể trở thành động lực khích lệ hắn học tập."

Mọi việc đều làm theo sách dạy sẽ biến thành con mọt sách, đây là nàng đang mắng phần lớn người đọc sách.

Nàng thật là to gan!

Nhưng hắn thích phần can đảm này của nàng.

"Ta sợ muội sẽ bị thương ở tay, một nữ nhân, mỗi ngày đều phải dọn dẹp vật liệu gỗ, mà ta lại không giúp được gì, nếu cứ tiếp tục như vậy thì đôi tay này của muội sẽ thành hình dáng gì." An tẩu tử vẫn còn đang cảm thán, nhưng lúc nhìn lên đồ vật Ngư Tiểu Nhân cầm trong tay,....Không nhìn không quan trọng, nhưng nàng ngắm lúc vẫn rất u mê, đây là vài vóc nên hẳn là muội tử đang may vá nhưng sao lại lộn xộn lung tung như mấy con rết đang bò, xiêu xiêu vẹo vẹo không nói, đường may lại có cái dài cái ngắn, chỉ có vài đường khâu đơn giản nhưng cái này là do một phụ nhân làm sao? Chẳng lẽ trước khi muội tử thành hôn, ở nhà mẹ đẻ không học may vá?

". Muội đang muốn làm cái gì sao?" Nàng thật sự đã bị Ngư Tiểu Nhân chọc cười.

"Làm áo đơn, ta định như vậy. Phu quân luôn phải nằm trên giường, nên nếu có thể, ta muốn cho hắn mặc quần áo từ vải mềm một chút, như vậy hẳn cũng có thể thoải mái hơn." Nàng nhìn Điền Thập Tử thấy hắn vẫn đang nhắm mắt như cũ, giống như hắn đang ngủ, đối với cuộc trò chuyện của các nàng cũng không để ý gì, nhưng vẫn nói nhỏ giọng lại.

"Ta may vá không tốt, cái kim như treu ghẹo ta vậy, ta cố gắng mãi nhưng nó vẫn không nghe lời ta."

"Như vậy, muội cứ giao cho ta đi, hai ngày nữa ta bảo đảm sẽ hoàn thành thật tốt rồi đưa lại cho muội." An tẩu tử lắc đầu, trên mặt một mảnh dịu dàng, thật sự nàng đã coi Ngư Tiểu Nhân là thân muội tử.

"Cám ơn tẩu tử!" Ánh mắt đen nhánh của Ngư Tiểu Nhân sáng lên, ngay sau đó ôm lấy cánh tay của An tẩu tử.

An tẩu tử cười đến dịu dàng, vỗ vỗ tay nàng.

Ngư Tiểu Nhân cười tít mắt bụng nàng ra."Sớm mai muối phải dậy sớm đi ra chợ, tầu từ cũng về sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Nàng không thể chịu được nghèo khó, nàng rất rõ ràng đạo lý vô luận là ở đâu, ở thời đại nào, ở chỗ nào, tiền tài vật là thứ nhất định phải có, có tiền mới có thể sống tốt được.

Dĩ nhiên nàng cũng không cho là dựa vào đồ trang sức có từ tay Điền Thập Tứ là có thể phát tài, nàng cũng không muốn làm theo cách đó.

"Dịp này đất cũng không trồng được gì, ta cũng tranh thủ làm mấy cái hà bao, tính toán hôm nào đi chợ đổi lấy mấy đồng tiền, ngày mai ta sẽ đi cùng muối, tiện thể giúp đỡ muối một tay, để một nữ nhân như muối xuất đầu lộ diện làm ăn, ta không yên lòng." An tầu từ thật tâm thật lòng coi Ngư Tiểu Nhân là muối muối.

"Cứ quyết định như vậy đi!" Nàng mừng rỡ nói.

Sau khi An tầu từ rời đi, nàng mang mấy quả trứng gà An tầu từ cho vào phòng bếp, sau đó bận rộn tới hơn nửa đêm, cho đến tận trước khi ngủ Điền Thập Tứ cũng không biết rốt cuộc nàng đang bận làm gì.

Đêm nay, cả hai người đều có thể an giấc, khi trời mới tờ mờ sáng, Ngư Tiểu Nhân dậy sớm, để lại cho Điền Thập Tứ chút điểm tâm, liền mang theo một bao lớn đựng thành quả mấy ngày nay của nàng ra khỏi nhà, sau đó cùng An tầu từ từ thôn quả phụ bốn ba đến trấn Ô Đào.

Chợ vừa mới bắt đầu, từng nhà, từng nhà đã ra đường mua dầu, mua thức ăn, đây chính là thời điểm náo nhiệt trong ngày.

Trấn Ô Đào không chỉ lớn hơn thôn quả phụ bảy tám lần mà cơ hồ đã được coi là một trấn nhỏ hạng trung rồi, nên nó náo nhiệt phồn hoa hơn thôn quả phụ rất nhiều, vào một nhà trong trấn đặc biệt là mấy cửa hàng mặc dù là phòng gạch đất chiêm đa số, nhưng muốn mua gì đó trừ phi là đồ rất hiếm, nếu không cũng đều có thể mua được ở đây.

Ngư Tiểu Nhân bày ra mấy món đồ mà thợ mộc bình thường tuyệt đối không có, nàng bán mấy đồ vật có chút khác biệt —— lược và trâm gỗ chạm khắc tỉ mỉ.

Rõ ràng là nàng muốn kiếm sinh ý từ nữ nhân.

Theo nàng nghĩ thì kiếm tiền từ nữ nhân là dễ nhất. Yêu cái đẹp là thiên tính của phụ nữ, vô luận là đã thành thân hay là tiểu cô nương tư xuân, chuyện khiến cho mình thật xinh đẹp so với tất cả những chuyện khác đều trọng yếu hơn.

Nàng chọn trước cho mình một cây trâm khắc hoa mộc lan gắn lên tóc, sau đó lại đem năm sáu cây trâm cũng được khắc tỉ mỉ bày lên bàn, làm người ở bên cạnh bán khăn tay, hà bao - An tầu từ tròn mắt há mồm.

Ý thức được ánh mắt kinh ngạc của An tầu từ, Ngư Tiểu Nhân ngoái đầu lại nhìn, cười một tiếng, "Cái này gọi là quảng cáo sống, bằng hiệu sống, so với bất cứ điều gì khác cũng hữu dụng hơn."

Quảng cáo sống, bằng hiệu sống? An tầu từ chưa nghe qua những từ này, chỉ là ngay hôm đó nàng cũng được lĩnh hội cái gì gọi là chiêu bài sức quyến rũ sống rồi.

Không cần Ngư Tiểu Nhân thét, mấy phụ nhân, nô tỳ thay chủ từ ra xuất môn, mấy bà ma ma được chủ từ phân phó ra ngoài chọn mua đồ, tiểu a hoàn hầu hạ phụ nhân tiểu thư ra ngoài đi dạo phố. Chỉ cần đi qua gian hàng của nàng đều đến xem một cái, trấn Ô Đào vẫn là nông thôn, mặc dù vẫn có quy củ một cô nương thì phải không ra cổng trước không bước cổng sau, nhưng tự do ra ngoài dạo phố thì vẫn phải có.

Ngư Tiểu Nhân mới đến, người đến từ gian hàng của nàng thật đúng là không ít, gian hàng mới mở ít nhiều đều có lực hút, nhưng có người mua có mua hay không, còn phải xem vật được bày bán có đủ hấp dẫn hay không, có thu hút mọi người không.

"Các vị phụ nhân, cô nương, tiểu thư, đến mua lược, trâm cài tóc đi, lược gỗ khắc hoa mai, lược khắc hoa hoàng dương, lược sừng trâu, còn có lược răng thưa, hôm nay nhân dịp mới mở hàng bán hàng đại phá giá, toàn bộ đều bán rất rẻ!"

Không có ai hiểu được nàng nói đại phá giá là cái gì, nhưng nói là bán rẻ, ngược lại mọi người nghĩ có thể hỏi xem giá bán là như thế nào.

Mỗi cây trâm, cái lược đều được nàng tạo hình một kiểu riêng, điêu khắc tinh xảo, xem rất vui tai vui mắt.

Có một đại cô nương tay mang theo một rô dây mây đến xem hàng, nhìn Ngư Tiểu Nhân một cái, lại nhìn xuống, chỉ một cái lược khắc hoa bách hợp hỏi: "Cái lược này giá bao nhiêu đồng?"

"22 văn tiền, hôm nay là ngày đầu khai trương của sạp hàng nhỏ, đại cô nương nếu như ưa thích, cái lược khắc hoa bách hợp ngụ ý bách niên hảo hợp này ta sẽ bán cho cô nương 20 văn tiền."

"22 văn, đắt như thế?" Tay nàng rút trở về.

"Không đắt, không đắt, những hoa văn này đều do ta tự mình làm ra, tuyệt đối sẽ không đụng hàng với người khác, đây chính là cái độc nhất." Chỉ tính công chạm trổ coi như nàng bán 50 văn tiền cũng không tính là đắt.

"Vậy còn cây trâm này?"

Đó là một cây trâm khắc cây lựu, ở thời đại này lúc chọn hoa văn trang trí đồ thành hôn người ta sẽ chọn cây lựu, cây lựu ngụ ý nhiều con nhiều cháu, vì gia tộc mà khai chi tán diệp, dùng để trang trí khi thành hôn là thích hợp nhất.

Trâm này Ngư Tiểu Nhân khắc quả lựu, hoa lựu, hoa lựu đang nở rộ, tư thái tiên nghiê (xinh đẹp, đầy sức sống), vô cùng tinh xảo.

"Cô nương là khách nhân đầu tiên của ta, nên ta sẽ chỉ lấy tiền công, 30 văn tiền là được rồi."

"Đắt như vậy!" Nàng yêu thích không buông tay, đáng tiếc thường ngày mười mấy văn tiền đủ mua một thúng dầu muối rồi, nàng cũng không nỡ dùng nhiều tiền như vậy để mua mấy thứ này.

Sau khi cô nương kia đi, cũng không phải là không ai đến xem xem hàng, chỉ là nhiều người đến xem nhưng người mua thì một người cũng không có.

Mọi người dần tản đi, gian hàng của Ngư Tiểu Nhân dần vắng vẻ như chùa bà đanh.

Ra quân bất lợi, khuôn mặt tươi cười của Ngư Tiểu Nhân vẫn không thay đổi, thấy không có khách tới nữa nên nàng mang điểm tâm ra ăn cho no bụng.

"Tẩu tử, trước khi ra khỏi cửa tàu cũng chưa ăn gì đúng không, nếu không ngại thì tẩu ăn cùng ta đi."

"Muội tử, người còn có tâm tình ăn cơm?" An tẩu tử lo lắng thay nàng, một mối làm ăn cũng không có, mặc dù nói chuyện này không gấp được, nhưng nếu không có thu nhập thì làm thế nào!

"Người là sắt, cơm là thép, ăn cơm no mới có hơi sức làm việc đúng không?" Những lời này gần như sắp biến thành câu cửa miệng của nàng rồi, coi như buồn bán không tốt nàng cũng không thể để mình đói bụng.

"Nha đầu này, nhưng những thứ đồ này thật là tinh xảo, tẩu tử ta xem cũng thèm muốn." An tẩu tử thấy gian hàng của Ngư Tiểu Nhân đều là các loại trâm gỗ, nàng rất thích cây trâm khắc hoa sen, lá sen và đài sen bao bọc một nụ hoa sen đang chớm nở, trên lá lại có một giọt sương như đang lay động, sao có thể làm được như vậy?

Lại có một cây trâm khắc quả bồ đào, quả bồ đào trông như có chút ụ rù, nhưng xung quanh quả lại được chạm khắc thêm những dây tua nhỏ của cây, trông rất quần quít, rất có ý cảnh, coi như nàng có nghĩ bề đầu chắc cũng không nghĩ ra cảnh vật như vậy.

Mặt khác cũng có những hình dáng mà các cô nương hay thích như cây phong, lá trúc, hoa tử đằng, tư thái thanh tao lịch sự của hoa lan, có một nhánh hoa hồng siêu quần xuất chúng, có phong phạm của loài hoa nữ vương, chỉ được chạm khắc từ gỗ, kích cỡ chỉ bằng ngón cái của trẻ sơ sinh, nhưng những đóa hoa vẫn cực kỳ tinh xảo.

"Chỉ là, những đồ này tinh xảo như vậy, bán theo giá tiền này cũng hợp lý nhưng chúng ta đều là người ở nông thôn sợ rằng không có ai mua được, nếu không, muội hạ giá tiền xuống một chút xem thế nào?" Đồ xinh đẹp như vậy, nếu không bán được, không phải uổng phí một phen công phu và khổ tâm của muội tử sao?

An tẩu tử có chút cảm thán, đối với người không giúp được gì như mình, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ, cũng không biết như thế nào cho phải.

Chỉ là nàng cũng thật sự đói bụng, nên nhận lấy bao lá sen Ngư Tiểu Nhân đưa cho, cầm vào tay vẫn còn cảm thấy được độ ẩm, nàng không lập tức mở ra ăn cho no bụng, mà vẫn tiếp tục tiếc hận nhìn các loại trâm, lược trên gian hàng, cơm cũng nuốt không trôi.

"Không vội, không vội, chúng ta vừa mới tới, đợi thêm một chút nữa thôi." Ngư Tiểu Nhân ngược lại an ủi An tẩu tử, đối với thủ nghệ của mình nàng rất có lòng tin, đối với lực lượng nữ nhân tiêu tiền vì làm đẹp nàng càng có lòng tin.

Có nữ nhân nào không thích chưng diện? Kiếp trước người đến các công ti bách hóa vung tiền như rác luôn là nữ nhân, cho nên nàng tin tưởng sức mua của nữ nhân, từ xưa đến nay, hay là từ hiện đại đến cổ đại, sẽ không thay đổi quá lớn.

"Lúc trứng còn nóng thì tẩu nên ăn đi, ăn đi, ăn đi, biện pháp là do người nghĩ ra, muốn có trí tuệ tốt, phải lấp đầy cái bụng đã." Ngư Tiểu Nhân cảm phần của mình lên, mở lá sen ra, bên trong có mấy quả trứng bắc thảo.

"Đây là cái gì?" Sao trứng luộc lại đen như vậy, trứng này có thể ăn được không?

"Trứng bắc thảo, ăn vào rất cho sức khỏe, nhờ phúc của tẩu tử, bằng không ta lấy ở đâu nhiều trứng gà như vậy để làm trứng bắc thảo đây." Chỉ là nghe ý tứ trong lời nói của An tẩu tử, hình như tẩu ấy chưa từng thấy qua trứng bắc thảo?

Căn cứ vào cuốn sách "Tây Hồ du lãm chí" của Minh triều đã ghi lại, Tô Châu, Hàng Châu, Tích Châu và các nơi là nông thôn, mỗi khi đến ngày lập hạ, mỗi nhà sẽ lấy lá trà từ bảy hộ hàng xóm trong thôn, sau đó nấu thành "Thất Gia trà" cho trẻ nhỏ uống..., nói là có thể phòng tam phục thiên tật(phòng bệnh mùa nóng)

Sau bởi vì vào tháng tư là mùa có rất nhiều trứng gà, nên thôn dân liền đem trứng đem thả vào "Thất Gia trà" nấu chín để ăn, đây chính là khởi nguyên của trứng bắc thảo.

Khi còn bé nàng thích nhất là quần lấy đầu bếp của gia gia làm trứng bắc thảo, tới cổ đại lâu như vậy nàng vẫn muốn ăn món đó, đêm qua thấy có một ít

trứng gà như vậy, nàng nổi lòng tham ăn, liền bắt chấp tất cả tự mình động thủ làm trứng bắc thảo.

An tẩu tử thấy Ngư Tiểu Nhân ăn ngon như vậy, cũng không nhịn được bóc một quả để thưởng thức, nhưng cũng chỉ ăn một phần nhỏ, phần còn lại lần nữa bọc kĩ lại, không đụng đến nữa.

Ngư Tiểu Nhân đang suy nghĩ thật ra thì nếu có thể để trứng hai ngày sau mới ăn thì sẽ càng ngon miệng hơn, ăn càng ngon hơn: "Tẩu tử, không hợp khẩu vị của tẩu sao?"

"Không, ăn ngon cực kỳ."

"Tẩu ăn hết đi, trong nhà ta còn một chút, ta đã giữ phần cho Tuấn ca nhi và Tranh ca nhi rồi."

"Sao có thể như vậy, người một nhà chúng ta sao có thể để cho muối từ nuôi."

"Tẩu tử còn khách khí với ta những thứ này sao, trước không phải ta cũng phải nhờ tẩu mới có cái ăn sao, bằng không lấy đâu ta của hôm nay?"

"Ta đây không phải là thấy muối thuận mắt sao?" An tẩu tử không hề nửa khách khí nữa, đem mấy quả trứng bắc thảo ra ăn.

"Vị cô nương, quấy rầy." Đột nhiên có một thanh âm già nua nhưng mộc mạc vang lên, cắt đứt cuộc trò chuyện vui vẻ của hai người.

"Lão nhân gia." Ngư Tiểu Nhân suýt bị nghẹn, nàng dùng sức nuốt miếng trứng xuống, vội vàng đứng dậy đáp lễ.

Vị này lão nhân gia này ước chừng năm mươi tuổi, Ngư Tiểu Nhân thật sự không quen gọi người tầm tuổi này như vậy nhưng người cô đại thành hôn sớm, cũng sớm làm phụ mẫu, bởi vì dinh dưỡng không cân đối nên người có thể sống đến 70, 80 tuổi vô cùng ít, vì vậy ở hiện đại rất nhiều nam nhân từng tuổi này vẫn còn ra ngoài làm việc, còn ở chỗ này đều đã là lão nhân ở nhà ngâm kẹo dừa cháu rồi.

"Thật là mạo muội, lão bà từ nhà ta chưa từng thấy qua đồ ăn trên tay của cô nương, ngửi mùi rất thơm, nên nàng rất muốn ăn thử, nếu tiểu cô nương đồng ý, Lão phu sẽ mang com nắm trong nhà tới trao đổi cùng cô nương có được không?" Lão tiên sinh thái độ thành khẩn lại thân nhiên, không có chút mất tự nhiên, cộng thêm còn là một nam nhân ái ân, khiến cho người ta vô cùng hảo cảm.

Ngư Tiểu Nhân nhìn về phía gian hàng sát vách đang để vài bó củi, trên ghế nhỏ có một người mặc hơi cũ xiêm áo đang ngồi, là một lão thái thái, tóc nàng được vấn rất tỉ mỉ tuyệt không qua loa. Trên mặt nàng cũng không có nửa phần không được tự nhiên, còn hướng về phía Ngư Tiểu Nhân cười cười.

Thì ra là lão tiên sinh là người bán củi đấy.

Lúc Ngư Tiểu Nhân đang quan sát lão thái bà thì lão tiên sinh cũng thăm quan sát gian hàng với lược và trăm cài tóc của nàng, mắt lão híp lại nhưng không để lại một mảnh dấu vết.

"Nếu lão thái thái không ghét bỏ thì xin mời dùng, về phần com nắm thì không cần, coi như chúng ta kết một mối thiện duyên." Nàng đem phần trứng bắc thảo lại bọc bằng lá sen đưa cho lão tiên sinh cầm đi.

Lão tiên sinh không khách khí nhận lấy bao lá sen của Ngư Tiểu Nhân, nhưng mà hắn không lập tức đi ra, ngược lại dừng lại nhìn một cây trầm hoa sen trong gian hàn nói: "Nếu cô nương nói kết một mối thiện duyên, thì ta thích cái trầm hoa sen này, người ra giá đi, nữ nhân thích nhất hoa sen mà."

"Nếu lão nhân gia ngài muốn, ta liền thu ngài cái giá này." Ngư Tiểu Nhân giơ ra mười ngón tay.

"Sao ta lại có cảm giác giống như đang chiếm tiện nghi của người trẻ tuổi nhỉ." Hắn cười đến giáo hoạt khác thường.

Thật ra Ngư Tiểu Nhân cũng không sao cả, những đồ trang sức này, đối với nàng mà nói chỉ cần có thể đổi lấy tiền com là đủ rồi.

Lão tiên sinh cầm lấy cây trầm hoa sen : "Lão phu ta da mặt dày, trước phải thiếu nợ cô nương rồi." Nói xong, nhẹ nhõm vui vẻ lấy cây trầm rồi trở lại gian hàng của mình. Chắc đến chỗ lão phu nhân khoe khoang đi.

Ngư Tiểu Nhân khoe miệng giật giật, thật là, da mặt của lão tiên sinh này thật đúng là không phải dày bình thường. Người ta là khai trương làm ăn thuận lợi, nàng cũng khai trương nhưng lại không có mối làm ăn nào, còn phải cho điểm tâm của mình cho người khác.

Thua thiệt lúc này nàng còn thương tiếc đôi phu thê già phải công cùi đốt nặng tới đây để bán, không ngờ tiền mất tật mang, đây là điềm xấu được báo trước sao?

Được rồi, cũng đừng mê tín mà hù dọa mình như vậy. Nàng chỉ có thể nghĩ mình khinh thường mấy cô nhân như vậy.

Nàng mới phục hồi tinh thần lại, liền nhìn thấy ánh mắt tức giận bất bình vì nàng của An tẩu tử: "Già mà không kính, lão vô liêm sỉ!"

Nàng quả thật phải ngâm bồ hòn bởi vậy cũng không kỳ vọng lão tiên sinh kia sẽ cảm bạc tới trả nàng, chờ trong lòng cảm thấy tốt hơn một chút, thì có khách nhân tới cửa.

Vị cô nương mới vừa rời ngai cây trầm quá đắt đã quay lại, nàng hơi xấu hổ nói: "Đại tỷ, đây là 50 văn tiền, ta muốn mua lược khắc hoa bách hợp và cây

trâm khắc thạch lưu (cây lưu)."

Thì ra là về nhà cầm tiền riêng.

Ngư Tiểu Nhân cười hi hi, cầm một cái hộp nhỏ đã quét nước son đem lược và trâm bỏ vào, nữ nhân mà, ai mà chẳng thích những vật mang ý nghĩa như lang quân như ý, bách niên hảo hợp, nhiều con nhiều cháu nhiều phúc đức.

"Ta thu của cô nương 50 văn tiền, tặng khuyến mãi một cái hộp xinh đẹp, cái hộp này cùng với cây trâm là một bộ, cô nương hôm nay kiếm được rồi nhé."

Cô nương kia mừng rỡ, vuốt ve hộp nói:"Đa tạ đại tỷ." Nàng bỏ ra hết toàn bộ số tiền tiết kiệm được nhưng hoàn toàn là cam tâm tình nguyện, không hề oán hận, trực giác còn mách bảo nàng là mình đang được lợi.

Việc khiến Ngư Tiểu Nhân không ngờ tới nhất chính là người đi mà quay lại cũng không ít. Có người sau khi trở về tâm càng ngứa ngáy, mặc dù trấn Ô Đào cũng hay mở chợ phiên, nhưng những đồ tinh xảo như vậy cũng rất hiếm gặp, nếu muốn mua đồ tốt thì phải lên huyện thành. Có rất nhiều người cho dù có tiền cũng không mua được đồ mình thích hay đồ vật đang thịnh hành. Lược gỗ, trâm gỗ chạm khắc mặc dù không phải là đồ vô cùng hiếm có nhưng đa dạng và tinh xảo như vậy lại rất khó gặp được. Nếu là bỏ qua, nửa đêm mộng tỉnh có lẽ sẽ cảm thấy tiếc nuối?

Vì vậy rất nhiều cô nương rồi rầm vô cùng, cuối cùng quyết định cắn răng móc tiền để dành của mình ra, vội chạy như bay đến chỗ Ngư Tiểu Nhân.

Không tới buổi trưa, đồ của nàng cũng đã bán hết sạch.

"Đại muội tử, lúc này, chúng ta về nhà còn chưa kịp làm cơm trưa đây." Mấy hà bao của An nương tử cũng đã bán được khá nhiều, hân hoan giúp đỡ Ngư Tiểu Nhân thu dọn đồ đạc, ai biết ——

"Thì ra là còn có hộp đựng, cô nương, ta mua trâm hoa sen mà vì sao cô nương không đưa cho ta hộp đựng? Người khi để lão nhân ta là người thiện lương, trung hậu đúng không?" Đã bán xong hai bó củi, lão đầu lại đến quầy hàng của Ngư Tiểu Nhân, nói khoác mà không biết ngượng đời phúc lợi thuộc về "Hắn" .

Đồ cũng đã bán sạch rồi, Ngư Tiểu Nhân cũng không so đo với lão đầu đang quần quýt si mê, đưa thì đưa đi, ai bảo nàng là người tốt bụng, nàng lấy ra một cái hộp nhỏ khắc hoa sen đang nở rộ đưa cho lão, coi như là kính già, yêu trẻ đi.

"Cô nương thật là người sáng khoái!" Lão đầu thấy nàng không dài dòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không hiện lên chút khó chịu, không khỏi cảm thán về tấm lòng của Ngư Tiểu Nhân.

Làm ăn buôn bán mà không tính toán chi li, cô nương này lại an tĩnh thong dong, không nóng không vội, một cô nương mà có khí độ như vậy, hiếm, thật hiếm!

Cầm cái hộp trong tay, hắn kéo lê đôi giày vải, tiêu sái rời đi.

"Ngay cả một chữ cảm ơn cũng không có, lão đầu này thật là người tùy tiện, càng già càng không đúng mực!" An tẩu tử nhìn hắn tất cả không vừa mắt, ai nói người già đều đáng tôn kính? Làm được đến mức này chỉ vì ham một món lợi nhỏ nên làm người ta sinh chán ghét. Tao Lão Đầu!

"Không có việc gì, không có việc gì, không bằng tẩu tử đi theo ta một chuyến tới chỗ lò rèn đi." Nàng có một ý tưởng mới, có lẽ có thể làm thử xem, người ta không phải đều nói người thông minh sẽ không đem trứng gà đặt chung một rổ sao, nếu ý tưởng của nàng có thể hoàn thành, có lẽ sẽ có một khoản thu nhập khá đấy.

"Ta chưa thấy ai tiêu tiền như nước như vậy." Trên đường về nhà, An tẩu tử không ít lần nhắc đi nhắc lại với nàng:"Thật vất vả mới kiếm ít tiền, quay đi quay lại, muội liền tiêu nhiều tiền như vậy, vừa đặt làm chảo sắt, lại mua thêm nhiều lá trà như vậy, lá trà chỉ để cho người có tiền thưởng thức thôi, mặc dù đó chỉ là loại lá trà bị nát nhưng. Muội bị gì vậy chứ? Hơn nữa muội còn mua bột mì, còn mua nhiều giò heo như vậy, còn có hạt tiêu, tương, nắm hương. Nhà muội chỉ có hai phu thê, cũng không phải là năm mất mùa phải đói lạng thực. Chẳng lẽ, chẳng lẽ muội muốn đổi nghề bán thức ăn?" Nàng chỉ định nói mấy câu nhưng cuối cùng không nhịn được mà phải xả ra hết nghi vấn trong lòng.

"Tẩu tử thật là cơ trí." Ngư Tiểu Nhân dí dỏm nháy mắt với nàng.

Tuy là được nịnh hót nhưng An tẩu tử vẫn không thể cười được, người người đều cho rằng bán đồ ăn rất dễ kiếm tiền nên mấy quán ăn mọc lên như nấm, nhưng có thể chân chính tồn tại lâu dài có được mấy nhà? Không phải nàng muốn dội nước lạnh vào tâm huyết của Ngư Tiểu Nhân, nhưng dựa vào nghề mộc mà an an ổn ổn sống qua ngày mới là đường sống lâu dài.

"Bây giờ đang là mùa cái bắp phải không ạ?"

"Tẩu tử có biết nhà ai trồng nhiều cái bắp? Mà cái bắp lại ngon, có độ giòn, ngọt không?."

"Đi hỏi một chút thì sẽ biết thôi, nhà ta cũng có mười mấy cây rau cái bắp đã có thể thu, muội hỏi cái này làm cái gì?" Nàng phát hiện mình hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ của Ngư Tiểu Nhân.

"Vậy mấy cây bắp cái của tẩu cũng bán cho ta đi, một cái hoa rau hai văn tiền được không?"

"Chuyện này là thật sao? Mà mấy cây rau ấy muối cứ việc cầm đi, chớ cùng ta nói đến chuyện tiền nong, hai văn tiền, muối cho là ta đang đi cướp sao?"

"Không được, huynh đệ ruột thịt còn đâu phải tính toán rõ ràng, sau này ta muốn nhờ tẩu giúp đỡ nhiều nhiều, sao có thể để cho tẩu chịu nhiều thua thiệt như vậy? Sau này tẩu không đem ta ra mắng thối nha đầu mới là lạ!"

An tẩu từ chộc nằng nột cái, nói:"Ta là loại người như vậy sao? Lúc nào ta cũng không nói lại muối...nhưng muối yên tâm, ta muốn mắng, tuyệt đối sẽ nằng ở trước mặt muối, đến lúc đó đừng trách ta không nể tình."

"Hi hi, muối biết rồi."

Về đến nhà, Ngư Tiểu Nhân nhanh chóng chạy vào lấy trứng bắc thảo cho An tẩu từ mang về:"Trứng này để lạnh khi ăn lại có một hương vị khác." Lại nhờ An tẩu từ một chuyện, hai người lúc này mới chia tay nhau đi vào nhà.

"Ta đã về." Nàng vào nhà thấy Điền Thập Tứ đang ngồi ở mép giường không biết là đang suy nghĩ gì. Mấy ngày nay, khí sắc của hắn càng lúc càng tốt. Quả nhiên mấy loại dược liệu như cầu kỷ, hồ đào, hà thủ ô, đỗ trọng và nhân sâm rất tốt, tốn nhiều bạc để mua thuốc như vậy cũng đáng.

Nàng nhanh chân xách mấy đồ mới mua vào phòng bếp, rồi lại bước tới kháng giường dốc toàn bộ bạc trong hà bao ra giường, nét tươi cười trên mặt nàng đã không dấu được:"Ngươi xem, thật nhiều bạc, tất cả đều là bạc hôm nay ta bán trâu và lợn gỗ mà có được."

Bạc va vào nhau tạo nên những tiếng đinh đang vang dội, đều nói tiền có hơi của tiền, bây giờ nàng cảm thấy hơi tiền thơm cực kỳ, coi như lúc này có người mắng nàng là phụ nhân cả ngày chỉ biết đến tiền nàng cũng không quan tâm.

Đếm đi đếm lại, ước chừng nàng kiếm được hai lượng bạc, nếu không phải là nàng tiện tay tiêu mất không ít, thì còn có thể nhiều hơn.

Nàng đem một trăm đồng tiền xuyên thành một chuỗi, số tiền này sẽ tiêu mỗi khi nhà có chuyện trọng đại, trong nhà có tiết kiệm một ít tiền, gặp chuyện cũng không phải hoảng hốt.

"Buổi sáng, trước khi đi ta có để lại điểm tâm cho ngươi, ngươi ăn rồi chứ?" Nàng hỏi.

Buổi sáng, mặc dù nàng cho rằng Điền Thập Tứ còn nằm trên giường thì khó có thể dậy trong hôm nay nhưng nàng vẫn để lại trứng bắc thảo và một chén canh đặc cho hắn. Hắn coi như là con chuột bạch trong thí nghiệm của nàng. Đó là làm một cuộc điều tra, xem xem sản phẩm nàng mới khai phá có đáng để làm ăn buôn bán hay không bán.

"Ăn." Hắn cầm lấy tay nàng viết lên đó.

"Ăn ngon không? Nói đến tường tận cho ta nghe một chút."

"Hơi ít, nhưng cũng no bụng." Đối với nam nhân mà nói, sao cho có đồ ăn cho no là được, muốn ăn đồ tinh xảo, thì ở một địa phương là nông thôn như thế này kiếm đâu ra tiền dư để ăn món ngon?

"Nếu dùng để bán thì sao, ngươi cảm thấy có thể bán được không?" Vẫn còn chê ít? Nàng để lại vài quả trứng gà, cũng không sợ cholesterol quá cao sao! Thôi, hẳn một nam nhân trẻ tuổi chắc không sợ cái này.

"Ngươi muốn đổi nghề?"

"Nào có phải là đổi nghề? Ta vẫn sẽ tiếp tục làm nghề mộc, nhưng Dân Dĩ Thực Vi Thiên (lấy dân làm gốc), bán cái ăn cũng có thể kiếm bạc trắng, nên ta cảm thấy đa nguyên hóa chuyện làm ăn cũng không có gì không tốt, người thông minh sẽ không đặt trứng gà của mình vào cùng một cái rổ." Tay trái kiếm tiền, tay phải sao có thể trống không?

Cái gì gọi là đa nguyên hóa hắn cũng không biết, nhưng đạo lý người thông minh sẽ không đặt tất cả trứng gà vào một rổ thì hắn hiểu.

Suy tư một chút, hắn lại viết:"Chỉ bán một món có phải là quá mức đơn bạc hay không?"

Hắn không phải thương nhân, nhưng cũng hiểu nếu trong quán ăn chỉ có một món ăn rất khó để thỏa mãn đại chúng, nếu như có thể có chút biến hóa, phần thắng nhất định nhiều hơn vài phần.

Nhưng mà sau khi nghe hắn nói thì nàng một bộ dáng như đã tính trước, cười đến toe toét, tựa hồ đối với việc làm ăn, buôn bán làm đến không biết mệt, khi hắn nghe, nghe xong lại cảm thấy rất thú vị.

"Ừ, ý nghĩ của ngươi giống với ý của ta."

"Ngươi có phương án rồi à?"

Ngư Tiểu Nhân hưng phấn gật đầu lia lịa, bắt đầu nói với hắn tính toán của mình, cuối cùng còn hỏi ý kiến của hắn.

Điền Thập Tứ phát hiện hắn thích xem mặt mày nàng hơn hờ, lúc ấy, lông mày nàng như được nâng lên còn con ngươi xoay vòng lưu chuyển không ngừng. Nàng là nữ tử thông minh hơn thế còn có nhiều kiến thức và lòng can đảm, vừa bước đầu làm ăn buôn bán đã không có chút lo sợ nào, ngược lại hào hứng bùng bùng, cũng không có ý tưởng tìm cây đại thụ hóng mát mà độc lập tự mình cố gắng. Một cô nương thông tuệ như vậy, ngày đêm cùng

nàng chung sống chung một chỗ, hẳn đã không có cách nào có thể vô tâm

Hắn nghiêm túc suy nghĩ một hồi lâu, nói: "Thử một chút cũng không sao."

"Người không nói ta cũng muốn thử. Ta quyết định, buổi tối người phải giúp ta ăn thử sản phẩm mới, nếu thành công, chúng ta có thể cùng nhau bán mấy thứ đồ này."

Bạn đang đọc truyện *Đập Nồi Bán Sắt Đường Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phu quân câm nói chuyện

Editor: Krystal99

Ở nơi này, khi trời về chiều là mọi người đều nhanh chóng làm xong mọi công việc để trở về nhà, có thể nói là khí thế ngất trời. Ngư Tiểu Nhân và An tẩu từ một người đi về hướng đông, một người hướng tây, đến mấy nhà hàng xóm mua trứng gà và cải bắp.

Sau khi mua về, Ngư Tiểu Nhân đem trứng rửa sạch, luộc trứng với hồng trà và muối, sau đó sẽ vớt lá trà ra ngoài, chờ trứng nguội sẽ để cho hai chú cháu của An gia giúp bóc vỏ, lại đem nắm hương bỏ vào nồi cháo đã nấu trước đó, bỏ thêm trứng vào rồi hầm cùng với nhau. Lúc này, người đang nhóm lửa - Điền Thập Tứ đã biểu hiện được tầm quan trọng của hắn, từ nhóm lửa, hắn còn phải phụ trách để ý số trứng trong nồi cháo. Đợi một hai canh giờ sau, mới có thể tắt bếp, nồi cháo được ướp lạnh hai đêm rồi mới có thể đi bán.

"Thân thể Điền đương gia khỏe hẳn rồi hả?" An tẩu từ nhìn thấy Điền Thập Tứ ngồi trên ghế nhỏ, gương mặt đen đi vì khói, bụi của bếp, thật không hổ là phu thê, cái thần thái, vẻ mặt kia cùng với lúc muối từ nhóm bếp làm mặt mình đen thui giống nhau như đúc.

"Đã có thể tự ăn uống, ta nghĩ hẳn đã khỏe hẳn rồi." Người mở miệng đáp lại dĩ nhiên là Ngư Tiểu Nhân.

"Muội từ đợi được lúc mây mờ trắng sáng tỏ rồi." Nàng một bên cảm thán, một bên mừng thay Ngư Tiểu Nhân, người kia nhà nàng. Nàng cũng có thể đợi đến ngày hắn trở về chứ?

Lúc này, An tẩu từ đã thái xong mấy cây cải bắp, nàng lại lấy rau hẹ, cà rốt, nắm hương băm nhỏ, rồi lấy toàn bộ số thịt Ngư Tiểu Nhân mua về tiếp tục băm nhỏ. . . . Tất cả nguyên liệu được trộn trong một cái chậu lớn, mùi thịt hấp dẫn khiến hai mắt Tuấn Sinh sáng lên, thêm nhỏ nước miếng, hắn đi thẳng đến chỗ nướng, cọt lăm nùng.

"Nướng, Tuấn Sinh lớn bằng này nhưng chưa từng thấy nhiều thịt như vậy đây."

Lòng An tẩu từ ề ề, nhưng cả hai tay đều dính vụn rau, vụn thịt băm nên không thể sờ đầu con trai, chỉ có thể an ủi: "Đây là thịt Nhân đi đi mua về làm đồ ăn để bán lấy tiền, hôm nào nướng sẽ đi mua chút thịt nấu cho Tuấn Sinh cùng thúc thúc ăn được không?"

Mặc dù rất thèm thịt trong chậu, nhưng Tuấn Sinh vẫn nhu thuận gật đầu nói vâng.

"Như vậy thì phải chờ tới hôm nào, Tuấn ca nhi chờ nửa canh giờ nữa đi đi sẽ làm xong bánh bao, nhân bên trong toàn là thịt, muốn ăn bao nhiêu thì có bấy nhiêu."

Ngư Tiểu Nhân nhanh chóng nhào bột, sau đó chia bột thành nhiều phần nhỏ, lấy gia vị đã được nàng chuẩn bị sẵn cho vào chậu nhân lớn mà lúc này An tẩu từ làm, nàng cầm tay An tẩu từ dạy nàng cách làm bánh bao, cũng nhìn thấy được Tuấn Sinh đang đứng sau An Tranh, không khỏi nở nụ cười khích lệ hắn.

Nụ cười này của nàng không ngờ lại khiến An Tranh lúng túng đỏ mặt lên, hắn lập tức chạy về nhà lấy bàn cờ sang rồi dụ dỗ Tuấn Sinh đi sang một bên chơi cờ.

"Tuấn ca nhi ngoan, hai ngày nữa đi đi sẽ làm con ngựa gỗ lớn cho con chơi." Hai cái đứa bé này ngoan ngoãn khiến người ta đau lòng, thêm đến cháy nước miếng nhưng lại không dám coi mình là tiểu bá vương muốn ăn liền đòi cho bằng được, riêng điểm này đã rất đáng giá khen ngợi rồi.

Nghe vậy, Tuấn Sinh cười đến hai mắt sáng rỡ, ngoan ngoãn đi theo An Tranh đến một bên chơi đánh cờ.

Điền Thập Tứ nhìn thấy mỗi góc cạnh của bàn cờ đều được mài đến bóng loáng, mắt hắn sáng như đuốc, trong mắt lóe lên chút kỳ lạ. Ngựa gỗ? Hắn chỉ nghe đến ngựa tre, nhưng nàng thật sự là một người biết yêu thương đứa bé.

Từ một cục bột to, được Ngư Tiểu Nhân nhào nặn, vắn vẹo từ từ thành hình, từng cái bánh bèo nức ních được ra đời, nhìn rất vui mắt.

"Muội đừng làm hư bọn trẻ, buổi trưa mới ăn trứng bắc thảo, buổi tối lại. Mấy ngày nay chỉ toàn ăn đồ của muội, ta sắp xấu hổ đến chết rồi." An tẩu từ thấy đứa bé nhà mình nhiệt tình như vậy, nhưng cũng không đành lòng đánh, không đành lòng mắng, thật ra là đang giận bản thân mình, nếu mình

có thể giới giang một chút thì đứa bé sao phải chịu khổ như vậy?

"Một chút đồ ăn cũng không là gì, bụng đứa bé là cái động không đáy, muốn ăn bao nhiêu là có thể chứa bấy nhiêu, huống chi tẩu tử giúp ta nhiều như vậy, những thứ này tính là cái gì?" Khi nàng 15, 16 tuổi vẫn có thể ăn rất tốt, chứ nói đến truyện đây là hai đứa bé đang tuổi ăn, tuổi lớn.

"Sao lại là động không đáy là cái gì?" Không chỉ Điền Thập Tứ ở một bên đang tò mò, An tẩu tử cũng rất muốn biết.

"Đây là cách nói ở quê muội, ý là bụng của bọn trẻ là cái bụng không có đáy giống như động để mền vậy, khi bọn trẻ lấy nước rót vào động để mền, không phải rót thế nào cũng không đầy sao?" Hiện đại và cổ đại có rất nhiều từ ngữ bất đồng. Nàng không cẩn thận là có thể bại lộ bí mật, may mắn là Điền Thập Tứ và An tẩu tử đều chấp nhận giải thích của nàng, nàng lè lưỡi, sau này, ở trước mặt người khác nàng phải chú ý hơn mới được, An tẩu tử không hỏi nhiều, cũng không có nghĩa người ngoài sẽ không để ý tới.

"Thì ra là ý này, vậy muội tử là người của địa phương nào, muội nói chuyện thú vị lại mới mẻ, rất nhiều từ ta chưa từng nghe thấy."

"Quê nhà ta rất xa, muốn đến phải qua vài ngọn núi, núi sâu đến chính ta cũng khó nhớ."

Nàng có rất nhiều điều không thể nói, đó là chuyện quê hương của nàng bị ngăn cách bởi kiếp trước kiếp này, ở đó mọi thứ đều rất phát triển, khoa học kỹ thuật tiên tiến, có TV, có điện thoại di động, bàn là, tủ lạnh, tàu điện ngầm. Nhưng không khí ở đó càng ngày càng bẩn, từng ngày từng ngày bị ô nhiễm, càng ngày càng có nhiều loại bệnh.

"Muội và Điền đương gia chẳng lẽ là người cùng một thôn?"

Trong thôn này có khoảng một trăm hộ, nhưng có nhà ai lại không có chuyện xấu hổ. Tính ra, nàng và Ngư Tiểu Nhân cũng đã quen biết một thời gian, cũng ít khi nghe nàng nói đến người nhà của mình, mỗi người đều có chuyện khó nói ra miệng, nếu Ngư Tiểu Nhân lựa chọn không nói, nàng tự nhiên cũng sẽ không hỏi nữa.

Ngư Tiểu Nhân dùng ánh mắt đê đờ xét Điền Thập Tứ, thấy hắn nhìn chằm chằm vào lòng bếp để canh lửa, giống như trong ngọn lửa kia có cái gì đó rất đặc biệt, trong lòng không khỏi bịch bịch mấy tiếng—— ta nói này tẩu tử, vấn đề này không dễ để trả lời đâu.

Cái này không thể trách nàng, nàng không có được nhiều lắm trí nhớ của nguyên chủ thân thể này, nàng và Điền Thập Tứ gặp nhau như thế nào, là lời của mai mối, hay là lệnh của cha mẹ, một chút ấn tượng nàng cũng không có.

Về phần bỏ trốn? Hai người đã ở nơi này chục năm là chuyện tuyệt đối không thể, chẳng lẽ trước kia nàng liếc một cái là đã nhìn trúng hắn? Còn nữa, hắn thế nào lại nhìn trúng của nàng?

Chẳng lẽ củi khô bốc cháy. Ha ha, làm sao có thể. Nàng thật là tà ác, nghĩ đi đâu vậy chứ?

Chỉ cần bị người ta hỏi về thân thể, nàng nhất định sẽ để lộ sơ hở trăm chỗ rồi. Không được, nàng nhất định phải nghĩ cách tìm hiểu thân thể của nguyên chủ này mới được, cũng không thể để mỗi khi có người hỏi về thân thể là nàng phải nói dối hoặc tỏ ra không biết.

"Ha ha, nếu nói đến chuyện này thì rất xấu hổ, tẩu tử cũng đừng hỏi tới nữa." Nàng cười đánh trống lảng, sau đó giả trang chim cút rúc đầu không nói tiếp.

Thật ra nàng muốn nói, Điền Thập Tứ là phu quân có lẽ sẽ hiểu rất rõ về lão bà của mình đúng không? Nhưng nàng lại không thể hỏi thẳng rằng: này người rót cuộc có biết lão bà của ngươi đã bị đổi thành một người khác hay không?

Từ đầu đến giờ, Điền Thập Tứ luôn im lặng không lên tiếng bởi hắn cũng thật sự muốn biết đến tột cùng nàng đến từ đâu? Đối với việc bị người khác tìm tòi nghiên cứu xuất thân, nàng sẽ phải đối phó như thế nào? Nhưng cuối cùng hắn lại phải xác định nàng là người giao hoạt, nhìn bên ngoài nàng hiền hòa, cung kính lại nhu thuận, nhưng trong xương lại không có nửa điểm tính cách như vậy, nhìn xem bây giờ nàng đang làm gì – nàng đang biểu hiện mình rất xấu hổ, thẹn thùng?

Hắn và nàng ở cùng nhau mấy tháng nay, hắn chỉ nhớ đến dáng vẻ nàng cười đến ngê ngàng, trên người nàng làm gì có chút dấu vết của sự thẹn thùng? Nhưng biểu hiện của nàng chẳng phải đang đại biểu cho giữa nàng và hắn có chuyện bí mật không thể để cho người khác biết?

Nữ nhân này có kiên trì của nàng, những quy tắc cũ kỹ, sáo rỗng không được áp dụng trên người nàng. Nàng tự có chừng mực của mình nhưng những quy định về tam tòng tứ đức, nữ huấn, cách hành xử,... đều được nàng xem xét nó có hợp lý không, tùy từng theo đó mà nghĩ xem có tuân thủ các quy định đó hay không. Tính tình của nàng rất quý quái có chút giống một tiểu hồ ly.

Nàng có thể làm đầy lên lòng hiếu kỳ của hắn, không, phải nói là nàng rất hợp khẩu vị của hắn.

An tẩu tử tà ác cười một tiếng, nàng cũng là người biết điều, chuyện giữa hai phu thê người ta, nếu nàng truy cứu tiếp thì cũng không đúng mực rồi.

"Khụ, chủ nhà, người nói đúng không?" Ngư Tiểu Nhân học phu thê nhà người ta liếc mắt đưa tình, đem quả cầu ném cho vị đại thần.

Không ngờ người lúc nào cũng lạnh như băng như hắn lúc này ánh mắt lại như đã được phá băng, trên mặt hiện lên nụ cười có chút mập mờ, dùng than viết trên mặt đất: "Nàng nói cái gì thì chính là cái gì." Bộ dáng của một đại trượng phu.

Cách dùng than viết chữ này là do nàng dạy hắn. Lúc đầu hắn muốn nàng mua cho hắn giấy bút nhưng trong nhà vẫn chưa có nhiều bạc, giấy bút cũng

đất. Nếu dùng tiền để mua giấy bút thì cũng quá lãng phí rồi.

Hắn nói nếu hắn muốn nói chuyện với nàng thì sao?

Nàng không lưỡng lự, liền đứng lên đi đến phòng bếp cầm mảnh than nhỏ cho hắn, còn cười nói: "Than này không chỉ có tác dụng tạo lửa, sưởi ấm, mà còn có thể viết chữ đấy, thật đúng là đồ tốt."

"Vật này còn có tác dụng như vậy sao?" Hắn cầm mảnh than trên tay, ngón tay bị bỏng nhưng khi cầm vào thì cảm giác khá tốt, lại dễ sử dụng.

Nàng cũng không đề phòng hắn, thuận miệng liền nói: "Cái gọi là mọi người đều là nhân tài còn vật gì trên đời cũng có tác dụng của nó, bởi vậy cần tận dụng tối đa mọi nguồn lực để đạt được kết quả tốt nhất"

Đây là đoạn văn đầu tiên Tạng Quốc Phiên thương thư viết cho triều đình, nàng nghĩ thuận miệng nói một chút cho hắn nghe cũng không có chuyện gì, nào biết người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Điền Thập Tứ nghĩ khi trở lại vị trí của hắn, hắn nhất định sẽ đem những lời này áp dụng vô cùng nhuần nhuyễn.

Lúc này Ngư Tiểu Nhân cũng không biết trong lòng Điền Thập Tứ có ý định gì, thấy hắn cười, nhất thời cả người nổi da gà, nghĩ thầm trong lòng : người phải cười khoa trương tới như vậy sao? Mỹ nữ cười một tiếng là nghiêng nước nghiêng thành, còn người này là một tuấn nam cười như thế là muốn như thế nào đây, thật may là ở nơi này động vật giống cái chỉ có ta và An tẩu tử, nếu có nhiều nữ nhân ở đây, người có thể chắc chắn đối phương sẽ không rung động không?

Lam nhan họa thủy!

Cuối cùng, Ngư Tiểu Nhân tổng kết rằng hắn nên duy trì hình tượng giống như một lưỡi dao sắc bén về mặt khiến người ta phải rung mình, như thế nàng mới an tâm.

Này cũng không biết là mình đang đề phòng dừng lại Điền Thập Tứ gieo họa cho người khác, hay là thân thể Ngư Tiểu Nhân sinh ra ý thức muốn bảo vệ thể diện đây?

Ý vị rất sâu xa.

Ngày hôm nay không phải là ngày trấn Ô Đào họp chợ.

Nhưng hôm nay, ở chợ lại xuất hiện hai nữ nhân, họ đang kéo một chiếc xe đẩy, trên xe có hai nồi sắt lớn, một cái chậu đồng lớn, phía trên đều đang nấu nấp, cộng thêm rất nhiều muối, thìa, xe đẩy áp toàn đồ là đồ.

Được một gia đình đồng ý, Ngư Tiểu Nhân đem gian hàng của mình đặt cạnh tiệm dưa muối của bọn họ, mấy đồ như muối, thìa, nồi,... gửi ở trong phòng củi của họ, mỗi tháng sẽ trả bọn họ 50 văn tiền.

Mất 50 văn tiền để tiết kiệm công sức mỗi ngày phải mang đi mang về rất nhiều đồ đặc linh kinh, Ngư Tiểu Nhân cho là xứng đáng.

Gia đình này có nhân khẩu đơn giản, phu thê già có một cặp nam nữ, nữ nhi mấy năm trước đã xuất giá, nhi tử là con buôn, quanh năm không ở nhà, tính đến hôm nay thì hắn đã ra ngoài được một năm rồi, chẳng những không báo tin bình an về, mà cũng không sai người đưa tiền về phụng dưỡng phụ mẫu, hai phu thê họ cũng không muốn ăn không ngồi rồi, hôm nay con cái đều không ở bên cạnh, nghĩ tới thân thể hai người đều còn tốt, liền mở tiệm bán dưa muối, thứ nhất là để giết thời gian, thứ hai là có thêm chút tiền thu trong nhà cũng tốt.

Lúc này, có Ngư Tiểu Nhân làm bạn, phu thê già bọn họ cũng rất hoan nghênh.

Trên kệ đặt một cái chảo tròn, lửa đã đốt, dầu cũng nóng, một bồn lớn trứng bắc thảo được bung lên, đợi dầu nóng, Ngư Tiểu Nhân bỏ nắm hương cháo bột và trứng bắc thảo vào. Một mùi thơm theo không khí truyền ra ngoài.

Kế tiếp nàng lấy ra bột đã nhào kỹ ở nhà, một chậu lớn nhân bánh, An tẩu tử phụ trách nặn bánh, từng chiếc bánh sau khi nặn xong sẽ được rán vàng ngay trên quây, đây chính là mảnh lớn của nàng. Ngư Tiểu Nhân đem bánh rán tới xóp giòn một mặt rồi lật mặt sau lại rồi đập nấp chảo lại, đợi một lát, thì bánh đã được rán vàng cả hai mặt, vị xóp giòn lại tràn ngập mùi thơm.

"Các vị gia gia, thẩm thẩm, thúc thúc, bá bá, hiện tại ta đang bán trứng bắc thảo, một quả hai văn tiền, ba quả chỉ năm văn tiền. Hôm nay là ngày đầu khai trương, có thể ăn thử miễn phí, mua mười tặng một! Còn có bánh hấp, bán rán lớn bằng nắm đấm, số lượng có hạn, chỉ ba văn tiền một cái, mua mười tặng một ly trà lạnh."

Từ cổ chí kim, hai chữ “có hạn” này đều khiến người ta có mong muốn có được, người khác có mà mình không có, ta có mà người khác không có, suy nghĩ này luôn khiến người ta vội vàng tranh giành.

Nàng vừa rao bán vừa đặt nồi bánh lên kệ, mỗi cái bánh đều to bằng nắm đấm mà chỉ có ba văn tiền, không nếm thử một chút sao được?

Ngư Tiểu Nhân lại chọn mấy quả trứng bắc thảo, cắt thành những phần nhỏ, trên mỗi phần đều cắm một cây tăm, sau đó đặt trong đĩa cho người ta "Ăn thử", đã có thể ăn thử miễn phí, không ăn cũng uống, chỉ trong một lát cái đĩa đã sạch trơn.

Chỉ là sau khi ăn xong mọi người vẫn chưa thỏa mãn, có người nói: "Số lượng quá ít, bà chủ hẹp hòi quá, nên cắt trứng lớn hơn một chút."

"Đúng vậy, ta nói này cái gì bánh bao gì đấy cũng để cho chúng ta ăn thử một chút mới đúng." Ăn ngon thì ngon thật, chỉ là thật chưa đã ghiền, một chút như vậy nhét kê răng cũng không đủ.

"Trúng bác thảo có thể coi là đồ ăn vặt, cũng có thể làm thức ăn cho bữa ăn, đại thúc mua về nhà, bảo đảm sau khi ăn sẽ cảm thấy hài lòng." Nàng gặp chiêu phá chiêu.

Ăn thử nói một cách thẳng thừng chính là đi thăm dò khẩu vị của người khác, để sau đó khi họ muốn thỏa mãn khẩu vị của mình thì phải bỏ bạc ra mua, đây là chân lý.

Ngày thứ nhất nàng mở hàng bán thức ăn, người tới thử chiếm đa số, người tới mua khá ít, nếu về sau nếu đều buôn bán ế ẩm như vậy thì có lẽ nàng phải nghĩ biện pháp khác.

Nàng lấy bánh bao nóng hổi ra, bẻ đôi, khiến mọi người xung quanh đều có thể nhìn thấy nhân bên trong bánh, bên trong đều là thịt được băm nhỏ và rau dưa tươi mới, đối với mấy người mới sáng sớm đã ra khỏi cửa thì bánh bao này vô cùng hấp dẫn, những người sáng sớm vội vàng ra ngoài làm việc mà chưa ăn sáng, khi đi qua gian hàng của nàng không khỏi dừng bước lại.

Một đám mây râu cường tráng đi vào, khuôn mặt không trẻ lắm có lẽ bởi vì quanh năm bốn ba bên ngoài, có vẻ tục tũn mà phong sương, "Lão tử từ từ thật xa đã ngửi thấy mùi thơm, đây là cái gì vậy?" Hắn không chút khách khí, duỗi tay lấy bánh bao từ trong tay Ngư Tiểu Nhân nhai nhóp nhép, sau đó chỉ thấy hai mắt sáng lên, đem một nửa cái bánh còn lại ném vào trong miệng.

"Lôi lão đại, tại sao ngươi lại ăn bánh bao của bà chủ?" Có người bất mãn nhưng cũng không dám lớn miệng chát vắn.

"Lão tử là thật lòng muốn mua, tại sao không được ăn?" Hắn cũng là người ngay thẳng, vừa lên tiếng đã khiến mấy người chỉ ham món lợi nhòm muốn ăn thử mà không muốn tốn tiền mua phải im miệng.

Lôi lão đại liếm miệng một cái, vỏ ngoài bánh dai nên rất ngon, bên trong nhân cũng đầy đặn nhiều lại có hương vị ngọt ngào, ăn ngon lại có thể ăn no, liền nói: "Tiểu nương tử, bánh bao này ngon miệng lại đầy đặn, một nồi có mấy cái? Lão tử mua toàn bộ."

"Một nồi có 25 cái, tổng cộng 75 văn tiền, cảm ơn đã chiếu cố." Nàng nhanh chóng đem nồi bánh mà tối hôm qua nàng và Điền Thập Tứ thức đêm làm ra, nàng dùng com nhào dính giấy thấm dầu thành túi chứa hàng, lại dùng kéo cắt một ít giấy cứng bọc bên ngoài túi.

Ở cổ đại chưa có túi nilông, vô luận là mua bất kỳ vật gì đều dùng một cái dây có buộc lại rồi xách về nhà, bán thức ăn cũng phải tự chuẩn bị chén đĩa. Nàng dùng giấy để gói thức ăn vừa bảo vệ môi trường lại tiết kiệm, dễ sử dụng. Nàng tự giấy dầu dễ dàng để khách mang theo, cộng thêm giấy cứng bao bên ngoài, cầm bằng tay hoặc đặt giỏ đựng thức ăn, cũng không sợ sờ chạm vào, hết sức thuận tiện.

Lấy trà lạnh, dầu ớt và tương ớt ngọt, nàng đóng gói vào cùng với bánh bao, rồi đưa cho Lôi lão đại.

Người vây xem nghe nói bánh này chỉ còn lại một nồi, lại nhìn tướng ăn mới vừa nãy của Lôi lão đại, nước miếng không khỏi tứa ra, ngại ngùng bị ném vào xó nhà, chen lấn kêu la: "Tiểu nương tử cho ta ba cái bánh!"

"Xin chờ chút một, cảm ơn!"

"Bà chủ, đại gia ta muốn mười cái, tiền ta đặt ở đây này!"

"Xin chờ chút một, cảm ơn!"

"Ta đây muốn ba mươi trứng bác thảo!"

"Dạ, lập tức gói cho ngài, của ngài hết năm mươi đồng."

"Bà chủ, mấy ngày trước không phải bà chủ là người bày quầy bán trăm sao, sao lại chuyển sang bán thức ăn rồi hả?" Có người nhận ra nàng và An tẩu tử .

Dù sao hai tiểu nương còn trẻ tuổi, lại xuất đầu lộ diện mở bán hàng hai lần. Mặc dù Bạch Bích hoàng triều không cấm nữ nhân xuất đầu lộ diện, nhưng cũng không khuyến khích.

"Mấy ngày nay không có phiên chợ, tiểu phụ nhân không phải là hy vọng có thể kiếm nhiều bạc hơn một chút để sống tốt hơn, mấy món này đều do bà nội truyền xuống, nếu các vị ăn thấy hợp khẩu vị, xin các vị hương thân phụ lão giúp đỡ tiểu phụ nhân buôn bán nhiều hơn mới đúng."

Thủ nghệ bà nội truyền xuống dĩ nhiên chỉ là dọa người mà thôi, người đi mua đồ lúc nào cũng muốn biết mấy chuyện bát quái. Mấy món ăn này vừa ngon lại vừa rẻ, để làm ra được nếu không muốn nói là đi ra bên ngoài học hỏi kinh nghiệm thì cũng phải là nghề trăm năm tổ truyền. Nói như vậy mấy món ăn này sẽ càng được ưu ái, nói tóm lại, nàng làm mọi việc đều vì muốn sản phẩm của mình nhanh chóng được tiêu thụ.

Nàng cũng không cảm thấy mình đang lừa gạt người mua, đồ nàng vật bán đều là vật thật giá thật, vật đẹp giá thấp, mà nói dối vốn là một thủ đoạn không thể thiếu trên thương trường, lời nói dối được phóng đại vừa vặn, nội dung lại đúng mức mới có thể hấp dẫn khách nhân.

"Nhất định nhất định." Khách mua được thỏa mãn tính bát quái nên cũng không hỏi nhiều nữa.

Gần tháng năm, nhiệt độ càng ngày càng tăng, cộng thêm việc buôn bán cực kỳ tốt, sau một hồi loay hoay bề đầu sứt trán, tay chân không dừng lại được để phục vụ khách nhân, Ngư Tiểu Nhân và An tẩu tử cũng không muốn đứng dưới mặt trời mà chịu khổ, ngán ngán sau hai canh giờ liền chuẩn bị thu dọn quán trở về nhà.

Hai người nhìn nhau cười, vừa cười vì khá khổ cực vừa cười vì vui mừng, do mãi phục vụ khách nhân, bây giờ tay chân họ như nhũn ra đến mức không cử động nổi.

Còn có khách tới muộn, nói tại sao nhanh như vậy đã bán hết rồi, hỏi rõ ngày mai sẽ họ còn tới bày quầy không, còn hẹn trước hai mươi cái bánh bao, để lại tiền đặt cọc nói là khi nào lấy bánh sẽ trả nốt số tiền còn lại.

Mọi chuyện xuôi chèo mát mái như vậy khiến Ngư Tiểu Nhân không khỏi kinh ngạc, đúng là uy lực của thức ăn ngon ở nơi nào cũng mạnh như vậy.

Quả nhiên Dân Dĩ Thực Vi Thiên (thức ăn làm gốc), con người mà, cái gì cũng có thể tiết kiệm, nhưng khi mua thức ăn lại tuyệt đối không thể tiết kiệm.

Không thể không nói trí nhớ của An tẩu tử rất tốt. Khi thu tiền, An tẩu tử đều nhớ người này mua bao nhiêu, người nào đưa tiền, thu tiền, thối tiền là không thấy một chút bối rối.

Hai người chăm rì rì dọn dẹp đồ vật, không chú ý tới Điền Thập Tứ đang từ đầu phố sai bước đi sang phía này.

Hắn hết sức cao lớn, tay dài chân dài, mang theo phong thái anh tuấn, giống như đã từng đi chiến trường, nam nhân đã từng đi lính, cách giờ tay nhấc chân so với đám nam nhân bình thường đều có điểm bất đồng. Cái phong cách ấy không liều lĩnh can rờ cũng không phải là kín kẽ, chưa nói tới nét phong lưu được ăn dấm, ở hắn còn có một loại quý khí không người nào có thể địch nổi, không người nào có thể bắt chước. Dường như cái bộ dáng này của hắn là do trời sinh vậy.

Ngũ quan hắn thâm thúy khiến cho người khác nhìn không thể dời mắt, lông mày thon dài, mặc dù ánh mắt như mang nhiều băng hàn cùng vẻ bề ngỗ lạnh lùng khiến người ta không dám nhìn thẳng nhưng mấy cô nương, nữ nhân đi chút mua thức ăn hay đi dạo phố cho dù ai nhìn hắn cũng mặt hồng tim đập, quên mất việc đang làm.

Trần nhò này không phải là không có nam nhân, Sĩ Nông Công Thương đều có đủ, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng tướng mạo đoan chính đã có hạn, xuất chúng, nổi bật, cực phẩm như vậy càng thêm khó gặp.

Điền Thập Tứ xuất hiện, làm ánh mắt nhiều người sáng lên nhưng khiến người ta tiếc hận là hắn mặc một thân vai dày loại vải chỉ tốt hơn một chút so vải bố ráp, tóc đen hơi xù xì dùng sợi dây da cột lại nhưng mặc dù như thế hắn vẫn vô cùng chói mắt.

Xem ra gia cảnh cũng không tốt. Trong lòng những đại thẩm, phụ nhân và các cô nương đang xuân tâm nhộn nhạo không khỏi có chút tiếc nuối.

Chỉ là dù cho Điền Thập Tứ biết được những điều này, hắn cũng sẽ không liếc mắt nhìn bởi có rất ít người được hắn để ý đến.

An tẩu tử phát hiện ra Điền Thập Tứ trước, vội vàng gọi người đang bận dọn dẹp - Ngư Tiểu Nhân.

"Ah?" Nàng ngẩng mặt lên vừa đúng lúc nhìn thấy Điền Thập Tứ đã ở trước mặt từ lúc nào, hỏi: "Sao lại tới đây?"

Không ngờ hắn lại có thể biết ra ngoài còn không nói trước với nàng một tiếng. Nàng rất ít khi nhìn thấy bộ dáng chính tề của hắn vào ban ngày, hướng chi đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn ở bên ngoài, nên vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Lúc này mặt trời đã lên cao, trán hắn sớm lấm tấm mồ hôi nhưng vẻ mặt hắn lại khoáng trá giống như là len lén làm chuyện gì đó mà lại được người bí mật khích lệ.

Ngư Tiểu Nhân bị vẻ mặt hoạt bát của hắn kích động, không nhận được mà buông việc đang làm dở, lau tay sau đó lấy khăn tay ở thắt lưng đưa cho hắn.

"Lau mồ hôi một chút đi."

Giữa ban ngày, khi có mấy trăm con mắt nhìn chăm chăm hắn nhận lấy khăn của nàng lau mồ hôi trên mặt.

"O, nhanh như vậy liền câu được nam nhân đến tay rồi sao, ta thật sự xem thường nữ nhân tới từ thôn quả phụ." Cách đó không xa, có hai người một thấp một béo đứng ở hẻm nhỏ tán gẫu chuyện thị phi. Nữ nhân thấp có vóc dáng xinh xắn lạnh lợi, một đôi mắt to không an phận luôn xoay vòng lưu chuyển, làm ra vẻ ta đây đang nói chuyện đằng hoàng, còn dùng khăn tay che mặt, một bộ chỉ sợ người ta không biết được nàng đang nói chuyện thị phi của người khác.

"Làm sao người biết các nàng là nữ nhân của thôn quả phụ?" Nữ nhân béo không thường ra khỏi nhà, xưa nay cũng không thích đi bàn chuyện của người khác, hôm nay là vì chờ mẫu thân từ thôn sơn tới thăm, không yên lòng ngồi một chỗ nên thỉnh thoảng mới ra ngoài xem xét, lúc này mới bị phụ nhân cách vách lôi kéo mới chuyện.

"Ta có người bà con xa sẽ ngụ ở thôn ấy, a, người xem cái người giống hồ ly tinh là nữ nhân có phu quân bị bắt đi lính đánh giặc, chuyến đi này kéo dài đến 4~5 năm mà vẫn chưa trở về, cuộc chiến này vô cùng ác liệt, hiển nhiên người đi phần nhiều phải chôn thân nơi đất khách quê người, nữ nhân ấy là mệnh khắc chồng! Về phần nữ nhân kia, thấy nói là ở vùng khác tới, trạng phu còn là một ám sắc thuốc, người xem nàng một nữ nhân mà xuất đầu lộ

diện ra ngoài buôn bán có điểm nào giống bộ dạng của phụ nữ hoàng?"

"Mới vừa rồi người còn nói trứng bắc thảo của nàng ta ăn rất ngon." Ở mép vẫn còn vụn lòng đỏ trứng chưa lau sạch đấy.

"Đây là hai chuyện khác nhau." Người vóc dáng thấp có chút ngượng ngùng.

Nghe mấy câu nói đầu, An tẩu tử vẫn nhẫn nại nhưng càng về sau, người kia càng nói quá đáng, lời nói độc địa hơn nàng đã phải nghe qua, nhưng vẫn không nhịn được mà tức giận. Đúng lúc ấy, Ngư Tiểu Nhân đề tay nàng lại, khích lệ nàng: "Nàng nói ta quyến rũ đàn ông, ta còn chưa tức giận."

An tẩu tử ngăn người, cảm kích cười với Ngư Tiểu Nhân một tiếng, vui đầu tiếp tục làm việc, không hề nghe đoạn đối thoại của hai nữ nhân kia nữa.

Điền Thập Tứ không nói gì chỉ nhướn mi.

"Lau phía sau cổ nữa." Nàng nhìn nam nhân nhà mình, đối với những lời nói xấu kia, mặc dù trong lòng chán ghét nhưng nàng vẫn có thể nhịn.

Hắn nghe lời nàng nói làm theo, lau hết một vòng phía sau cổ: "Ta đi dạy dỗ họ."

Tác phong làm việc của hắn là không đánh nữ nhân nhưng chọc giận hắn, hắn sẽ làm cho nàng ta đẹp mặt

"Người ta không chỉ mặt đặt tên, chúng ta cần gì phải đi đụng vào họ, chẳng lẽ chó sủa người... người còn phải sửa lại?" Sự quan tâm của Điền Thập Tứ khiến cho nàng ngẩn ra, trong lòng rất ấm áp.

Nhưng một giây sau, nàng liền phát hiện có cái gì không đúng. Nàng nhìn hắn chăm chăm, ngừng thở, môi khẽ run.

"Người. Lặp lại lần nữa." Nàng nghe thấy chính mình mở miệng, run run nói.

Hắn hơi hốt hoảng nơi vẫn còn người đang "Sửa" tròng mắt. Vốn đang nói chuyện phiếm vui vẻ, nữ nhân thấp bỗng chốc yên lặng. Điền Thập Tứ quay đầu lại, không nghe thấy Ngư Tiểu Nhân nói cái gì, chỉ nhìn thấy nàng hơi chau mày lại nên hỏi: "Có phải nàng không thoải mái không?" Sai bước một cái vòng qua gian hàng, đi tới trước mặt nàng rồi đứng lại, cúi đầu nhìn.

Yết hầu co rút nhanh, mười ngón tay của nàng không tự chủ được mà nắm chặt lấy gian hàng: "Người có thể nói chuyện?" Giọng nói của hắn giống như châu ngọc thượng hạng, nói năng có khí phách, tiếng như thanh tuyến.

"Ta nói ta bị bệnh."

Hắn nói rằng hắn bị trúng độc.

Thấy nàng vẫn ngẩn mặt ra, hắn lại nói: "Thật xin lỗi, ta không nói rõ ràng cho nàng, ta không bị câm, nhưng mà giọng nói của ta xác thực bị thương." Mặc dù lúc bắt đầu là hắn lấy cớ, nhưng sau khi khỏi hắn lại không tìm được thời cơ thích hợp để nói với nàng.

Nàng hiểu ý của hắn nhưng không biết vì sao lại cảm thấy thở phào nhẹ nhõm rồi lại có chút xấu hổ, nàng cúi mặt nhìn hai bàn tay thô ráp của mình, rồi dùng giọng điệu bình tĩnh nhất nói: "Hoá ra là như vậy."

Hoá ra là như vậy.

Nghe được câu này, Điền Thập Tứ ngăn người một chút, nàng không gây sự hỏi nguyên nhân sao, không câu kinh, không ép hỏi, nàng thông suốt nên cũng không oán giận, thế nhưng tại sao hắn lại cảm thấy nàng không nên chỉ phản ứng như vậy.

Hắn rất thông minh, trên chiến trường vận dụng binh pháp như thần, luôn không lộ chút sơ hở, nhưng bây giờ hắn không biết phải quan tâm tâm tình và cảm xúc của Ngư Tiểu Nhân như thế nào.

Hắn chưa bao giờ được học cách chăm sóc, quan tâm một nữ nhân.

Trên khuôn mặt nàng, nét cười vẫn chưa hết, chỉ có đồng tử co rút một chút nhưng rất nhanh cũng khôi phục lại bình thường, nhưng đó không phải là phản ứng mà hắn muốn, ánh mắt nàng hắn không thể lý giải được, tựa như thời điểm sau khi nàng tỉnh lại, hắn hoàn toàn không thể nhìn thấu nàng.

"Muốn thu dọn quán rồi sao?" Hắn cố né tránh nhìn thẳng vào mắt nàng.

Đến tận cùng thì mình muốn cái gì? Hắn tình nguyện để nàng nổi giận, nàng câu kinh vì hắn không nói rõ mọi chuyện. Rốt cuộc hắn cũng phát hiện cảm xúc dưới đáy mắt nàng là cái gì rồi, chính là tức giận, nhưng tại sao nàng lại giấu đi? Chẳng lẽ nàng giống những nữ nhân khác đem mọi sự tức giận nhịn xuống trở thành một tiêu tức phụ?

Chỉ cần là nam nhân thì đều thích có thể từ như vậy, nhưng mình rốt cuộc còn không hài lòng về cái gì?

Con mẹ nó, hắn vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu.

"Ừm, ừ." Nàng cúi đầu không nhìn hắn nữa.

"Ta sẽ đẩy gian hàng." Hấn xung phong nhận việc.

"Chỉ mất một canh giờ đi đường mà thôi, thật ra thì ta vẫn làm được, hơn nữa còn có tàu tử giúp đỡ ta, ta cũng không yếu đuối như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Đập Núi Bán Sát Dưỡng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bánh bao và trứng bắc thảo

Editor: Krystal99

Quả thật nữ nhân này rất mạnh mẽ, nàng quật cường, sẽ không kẻ khỗ, cũng rất biết cật mạnh.

Hấn còn nhớ rõ mấy lần nàng để mình bị thương đến máu chảy đầm đìa. Bình thường, chỉ năm ngày ba bữa, nàng sẽ chạy đến sau núi, sau đó lúi một đồng gỗ về nhà. Có một lần hiếm hoi, vào ban ngày mà hấn thấy nàng nằm trên giường gạch nghỉ ngơi, không đi dọn dẹp vật liệu gỗ ngoài sân. Hấn hỏi nàng có phải nàng cảm thấy không khỏe hay không, nàng nhún nhật nói lúc chặt cây không cẩn thận bị đứt tay, hơi đau một chút nhưng cũng không phải vấn đề lớn.

Giọng nàng như gió nhẹ mây bay, sắc mặt cũng bình thường, hấn cũng cho là không có gì nghiêm trọng, nhưng chuyện không nghiêm trọng thì nàng sẽ nghỉ ngơi sao? May mắn lúc ấy hấn vẫn không yên lòng mà đi tìm đại phu .

Chờ đại phu tới mới phát cái gọi là không cẩn thận đứt tay của nàng là một vết dao chém nghiêm trọng đến như thế nào, trầy da sứt thịt không nói, một đao kia thiếu chút nữa đã chém đứt gân tay trái của nàng, đêm đó thậm chí người nàng còn phát sốt, cơ hồ nóng đến phỏng tay.

Còn có một lần nàng ra ngoài rồi về nhà với khuôn mặt trắng bệch, một chân đi khắp kiểng, hỏi nàng có chuyện gì xảy ra thì nàng vọt tới bàn, rót một ly nước trà uống một hớp hết sạch, sau đó thờ dốc một hơi nói không cẩn thận bị trật chân. Chờ lúc hấn và nàng đến chỗ đại phu mới phát hiện nàng không hề bị trật chân, chỗ chân bị thương được nàng buộc bằng một mảnh vải vô cùng tùy tiện, bỏ mảnh vải ra mới nhìn thấy trên bắp chân trắng mịn của nàng có vết thương giống như bị con gì đó cào, nghiêm trọng đến mức nhìn thấy cả xương.

"Nàng bị móng vuốt sói cào trầy rồi." Đại phu khẳng định, sau đó dùng ánh mắt không hề thiện cảm nhìn hấn chăm chăm : "Người là một đấng mày râu sao có thể để cho phu nhân của mình lên núi một mình?"

Hấn không hề cãi lại.

Đúng vậy, vì cái gì? Vì cái gì mà nàng phải làm những chuyện này?

Điền Thập Tứ nào biết Ngư Tiểu Nhân là đại diện của phái nữ thời đại mới, độc lập tự chủ, có chủ tính, có định kiến, đối với chuyện mình muốn làm, nàng sẽ không bao giờ chùn bước.

"Gỗ trong nhà còn đủ cho nàng dùng, nàng còn vào núi làm gì?" Chỉ sợ nàng không biết sâu cạn mà đi sâu vào trong núi mới dụ sói đến.

Những loài dã thú như sói, bình thường cũng sợ người, rất ít khi chủ động xuống núi, trừ phi có người xâm phạm đến địa bàn của chúng mới bị chúng tấn công.

"Lấy nước son."

Lấy nước son, nàng muốn làm cái gì đây?

"Về sau không cho đi nữa."

Nàng già chết, sao có thể không đi nữa? Để trang trí mấy đồ gỗ, tuyệt không thể thiếu được cây son và nước son, đó là một việc quan trọng trong trình tự làm mộc, muốn có nước son, cây son trên núi là nguồn nguyên liệu chủ yếu. Nếu sau này không có nước son thì sao nàng có thể thuận lợi buôn bán.

Khó có khi hấn quan tâm đến nàng, ngồi xổm người xuống ý bảo hấn sẽ công nàng về nhà, thấy nàng không cự tuyệt, hấn cũng biết nàng đã mệt mỏi đến vô lực cự tuyệt. Hấn cảm giác được nàng tựa vào lưng hấn, cuộn người lại rồi ngủ đến tận khi về nhà.

Hấn không biết rằng khi Ngư Tiểu Nhân vòng cổ của hấn, tựa vào lưng hấn vừa ấm áp lại rộng rãi, trên người hấn truyền đến mùi mồ hôi, cho dù cách một lớp vải vẫn có thể ngửi thấy được, lúc đầu nàng không thích, nhưng khi hấn công nàng, nàng lại cảm thấy rất an tâm.

Hai lần ngoài ý muốn khiến Điền Thập Tứ hiểu, nếu không phải sức chịu đựng của nàng đã đến cực hạn, nàng tuyệt sẽ không kêu đau, nếu không phải là không còn biện pháp nào khác nàng sẽ không dễ dàng nhờ cậy người khác.

Cũng nàng hấn mới biết nàng vô cùng nhỏ nhắn, nàng cũng là một nữ tử nhu nhược, là "Thê tử" phân giường ngủ luôn bên cạnh hấn.

Hắn thôi không suy nghĩ nữa, nhanh tay dọn dẹp cùng mọi người rồi đi tới đẩy gian hàng trở về thôn quả phụ.

An tĩnh đi được một đoạn đường, hắn không nhìn được len lén dò xét người luôn đi cách hắn một bước chân - Ngư Tiểu Nhân. Xác định về mặt năng vẫn như thường, thái độ bình thường, nổi thấp thòm từ nãy tới giờ của hắn mới dịu xuống.

Bọn họ đi đằng trước không phát hiện ở đầu ngõ đột nhiên xuất hiện bốn người, luôn len lén lút lút nhìn phương hướng Điền Thập Tứ rồi đi. Bốn người họ đều mặc một thân vải bố y màu trắng, ăn mặc gọn gàng, nhìn rất bình thường.

"Thế nào, có nhìn rõ không, có phải công tử hay không?" Mở miệng là một nam tử có gương mặt trẻ tuổi, thân hình cao lớn, đầu đội khăn có chữ Sở, sắc mặt ngăm đen, hắn xuất thân từ Tiên Ti gia tộc là một trong số những gia tộc lớn nhất còn lại ở Bắc Phương, thân phận cực kỳ tôn quý.

Bị hỏi là nam tử diện mạo mượt mà đầy đặn, ánh mắt cơ trí, có khuôn mặt trẻ con, nhìn hắn khiến người ta lầm tưởng hắn còn chưa qua lễ trưởng thành, ai ngờ hắn đã hai mươi lăm tuổi, là công tử đứng đầu trong số con cháu thế gia của Tứ Đại Thế Gia ở Bạch Bích hoàng triều, gia tộc hắn có học vấn uyên thâm, tài hoa đầy mình, khó có được, hắn còn là hắc thị hậu duệ của Chu quốc cổ.

Bình thường hắn là người có thời gian ở chung dài nhất với công tử, không nói một ngày mười hai canh giờ nhưng tối thiểu có tám canh giờ là hắn ở cạnh công tử, hắn tin tưởng những người khác có lẽ có thể nhận lầm công tử nhưng duy chỉ có hắn thì không.

Lúc này, áp lực đều dồn vào người hắn, hắn gãi gãi đầu, cũng có chút không chắc chắn được, quyết định đem vấn đề giao cho người bên cạnh.

"Làm gì mà mọi người đều nhìn ta? Long Liên người nói đi, người là túi tiền của đại ca, là người có chủ ý nhiều nhất, không phải người luôn nhận mình có một đôi sắc bén mắt, cái gì cũng không thoát khỏi đôi mắt sắc bén của người sao, sẽ không phải ngay cả người cũng không nhận ra được đại ca chứ?"

Người được gọi là túi tiền - Long Liên có hai mắt dài hẹp, tinh quang bắn ra bốn phía, tướng mạo thanh nhã tuấn tú, vẻ mặt nhàn tản, mang theo cổ phong lưu hàm súc không che giấu được, nhìn như thư sinh văn nhã tay trái gà không chặt, lại xuất thân từ gia tộc có thực lực nhất ngoài Tứ đại gia tộc, những năm này Long gia phong quang vô hạn, cơ hồ muốn lấy đi vị trí của gia tộc đang từ sa sút Thôi thị trong tứ đại gia tộc.

Hắn phụ trách trông coi sản nghiệp bí mật của công tử.

"Không giống, râu ria công tử có thể cạo, nhưng công tử là ai, chỉ có nữ nhân đẩy xe cho người chứ không có đạo lý người đẩy xe cho nữ nhân."

"Nếu cự ly gần thêm chút nữa, chúng ta cũng không cần ở chỗ này mà đoán tới đoán lui."

Mở miệng là người đầu đội khăn có chữ Phụng, trong bốn người hắn là người có diện mạo bình thường nhất, khi hắn nghiêng mặt sẽ có thể nhìn thấy một vết thương do đao chém chiếm hết nửa bên mặt.

Hắn là người có thời gian đi theo công tử ngắn nhất, nhưng là người có đầu óc tốt nhất, chuyên môn của hắn thay công tử bày mưu tính kế, xử lý chính vụ, là nhân tài hiếm có, lúc này lòng hắn có chút không yên nhìn phương hướng Điền Thập Tứ rồi đi, ánh mắt như có điều suy nghĩ —— ở đó hắn còn nhìn thấy một người.

"Quân sư quạt mo, là người nói đến quá gần khi bị phát hiện sẽ mang đến phiền toái cho đại ca, người cho là bốn người chúng ta đều có Thiên lý nhãn sao, cách cả một con hẻm, ai cũng không nhìn rõ. Đại ca đã mất tích gần nửa năm, sau khi nhận được tin tức, chúng ta liền chia ra bốn phía từ thượng nguồn sông tìm kiếm, người nói cái gì mà sông thì thấy người, chết phải thấy xác, kết quả nhiều lần vô huyệt, trấn Ô Đào này là hạ lưu của nhánh sông này rồi, ở nơi này, nếu chúng ta không tìm được người, mặt mũi của Ngũ Hồ Tướng đều mất sạch." Nam tử có gương mặt trẻ con kêu gào gầm rú.

"Sĩ Ngọc người đừng quên, không chỉ có chúng ta đang tìm người." Quân sư trấn định như cũ, không hề bị Sĩ Ngọc ảnh hưởng.

Nghĩ sông thì thấy người, chết phải thấy xác, trừ bọn họ ra còn có người Tây Nhung. Chúng cũng đã phải ra vài đạo nhân mã âm thầm tìm kiếm tung tích của công tử, thậm chí luôn như bóng đi theo bọn họ.

"Đại ca, bất luận người xảy ra chuyện gì, người ngàn vạn lần ** phải đợi chúng ta đến, người không thể chết, nếu tin dữ này trở thành sự thật, chỉ sợ trong nước, ngoài nước đều có động đất mạnh mất thôi."

"Miệng quạ đen!" Ba người trăm miệng một lời nói, Long Liên còn trực tiếp gõ đầu hắn một cái.

"Thành Đông Bình có tin tức truyền đến, nói có người ở đó gặp được. Công tử." Trầm ngâm hồi lâu, nam tử đầu đội khăn chữ Hàn mở miệng.

"Có chắc chắn không?"

"Nghe nói có sáu phần tương tự."

"Đã như vậy, hai người sẽ ở lại chỗ này, Hàn và ta sẽ đi đến đó, nếu tin tức là thật, chúng ta sẽ truyền tin trở lại." Quân sư nhìn trời một chút rồi nói.

Điền Thập Tứ và Ngư Tiểu Nhân cũng không biết những chuyện này, hai người đang trên đường về nhà, bầu trời rất xanh, còn có màu xanh thanh thúy của hoa cỏ, thật là một ngày quang đăng, đẹp trời.

"Người hình như có lời muốn nói với ta." Bộ dáng kia cứ như muốn nói lại thôi, thật sự không giống Điền Thập Tứ mà nàng biết, hắn có lẽ sẽ

không áp a áp ứng như vậy.

"Hôm nay làm ăn được không?"

"Cũng được, nhưng hai nôi bánh bao cũng không đủ để bán, cần chuẩn bị nhiều thêm chút nữa mới đủ." "Có thật nhiều việc phải làm, nhưng nghĩ đến bạc cuộn cuộn mà chảy vào túi, áp lực, mệt mỏi hơn nữa nàng cũng sẽ chấp nhận.

"Có việc gì thì nói với ta."

Nàng nhìn Điền Thập Tứ, cảm thấy hôm nay hắn có chút khác thường nhưng vẫn đáp lại một tiếng được. Hái hoa phải hái liền tay, có người có thể dùng thì cần phải tận dụng, không cần khách khí với người tự động hiến thân như hắn làm gì.

An tẩu tử rất thức thời đi sau hai người mấy bước, trong mắt có mấy phần hâm mộ còn có mấy phần mát mẻ —— hâm mộ thân thể Điền đương gia có thể khỏe lại, như vậy muội tử cũng bớt được một phần gánh nặng trên vai, không cần khổ cực như trước, mát mẻ là do không biết trọng phụ của mình khi nào có thể về nhà?

"Hôm nay ta đã đi ra ngoài bàn xong một cuộc làm ăn." Điền Thập Tứ lên tiếng lần nữa.

"Làm ăn?"

"Ta ra ngoài thỏa thuận một cuộc làm ăn." Hắn nói.

"Làm ăn buôn bán sao?" Ngư Tiểu Nhân rất bất ngờ nên không ngừng lặp lại hỏi.

"Ta đi đến quán có điểm tâm nổi danh nhất trấn nhỏ này, cho lão bản của tiệm xem túi giấy do nàng làm, cũng đem “hộp quà” mà nàng dùng giấy cứng và kim loại làm ra cho hắn xem. Hộp quà hình bát giác được lão bản cầm trong tay yêu thích đến không buông, ta liền biết ngay việc làm ăn này có thể thành."

Đem qua, hắn thấy nàng ôm một đồng giấy về, trong miệng lại luôn làm bầm, hắn mơ hồ nghe được cái gì mà không có in ấn gà, không có gà chính là một phiên toái, hắn tò mò hỏi thêm mấy câu —— (chỗ này mình cũng không hiểu sao lại là gà. Có lẽ từ gà liên quan đến photocopy)

"Chủng loại Gà này là gì? Rất khó nuôi sao? Ăn ngon không?" Hắn cho là nàng lại muốn làm một vụ buôn bán mới.

Ngư Tiểu Nhân bật cười: "Không phải là gà để ăn. Ôi, ta cũng không biết nên nói như thế nào, ta muốn viết một tờ quảng cáo để việc buôn bán ngày mai có thể tiến hành thuận lợi, xong đó muốn có nhiều tờ y như vậy, đáng tiếc ở đây không có máy in."

Nàng càng nói càng hăng hái, khoa tay múa chân, lại tiện tay cầm lấy một trang giấy, ở trên viết lên một số thứ.

"Người xem, máy in mà ta nói có thể in tờ quảng cáo này thành nhiều tờ khác, để phát cho mọi người, mọi người sẽ biết ta mở tiệm mới, tuyên truyền như vậy sẽ có hiệu quả rất tốt." Nếu từng tờ một đều được viết tay, hiệu số sẽ rất thấp.

Thì ra cái nàng chỉ là in ấn, cái này ngược lại, cũng không quá khó khăn.

Hắn nhận lấy tờ giấy kia, thấy nàng viết "Bảo đảm mùi vị thơm ngon! Da bánh bao rất mỏng, nhân bánh nhiều, ăn rồi còn muốn!" Nhìn thấy mấy câu này, đột nhiên hắn cảm thấy nước miếng tiết ra đầy miệng, rất muốn thử bánh bao có da mỏng, nhân nhiều xem nó có mùi vị như thế nào?

"Còn gì nữa nhỉ, à, có máy in ta liền có thể làm phiếu giảm giá để kích thích tiêu dùng, có ưu đãi, khách sẽ mua càng nhiều."

Phiếu giảm giá? Cái đó là cái gì? Điền Thập Tứ càng nghe càng có hứng thú, Ngư Tiểu Nhân thấy bộ dáng say xưa của hắn, nàng càng nói càng hăng hái, không cần thận liên nói tới việc người ta dùng hộp quà để trang trí cho quà tặng hay đồ vật.

"Người xem, nếu ta có máy in, ở trên hộp ta sẽ in tên tiệm, umh, còn có thể nhận làm lễ hội môn, phàm là khách tới mua hàng, mua mười bánh bao sẽ tặng một túi giấy, như vậy cũng rất bảo vệ môi trường đúng không?"

Lễ hội môn? Còn bảo vệ cái gì? Hắn đang muốn hỏi nữa thì thấy Ngư Tiểu Nhân phát tay một cái, nhanh chóng bắt tay vào làm túi giấy.

"Không nói nữa, không nói nữa, nói người cũng không hiểu, dù sao những thứ này đều là thứ quan trọng để kiếm tiền, người cũng đừng tùy ý nói ra ngoài, nói cho người ngoài nghe thì phải có phí bịt miệng. Hiện tại thời gian không còn kịp nữa, ta làm túi giấy đây."

Chỉ là, nàng không ngờ, hôm nay khi nàng ra ngoài bày quầy bán hàng thì hắn cũng đã nghĩ cách để kiếm tiền.

"Ta dựa theo cách nói của nàng nói cho hắn biết có thể đem tên tiệm in ở phía trên hộp quà. Như vậy xách theo hộp quà đi tới đâu, người ta đều có thể biết đây là điểm tâm của tiệm hắn. Lão bản của tiệm nghĩ một chút liền hiểu ra, vô cùng cao hứng, còn sợ ta đem chủ ý mới lạ như vậy bán cho người khác, muốn ta không nói cho người thứ ba biết, vì thế, hắn trả cho ta phí bịt miệng."

"Đây là tài sản từ sự thông minh của ta." Những thứ như trang trí hộp quà, phí bịt miệng đều là chuyện hắn nghe nàng nói, không ngờ đã bán cho chủ quán điểm tâm.

Tuy nói trẻ nhỏ dễ dạy, nhưng nàng cũng sợ sẽ xuất hiện chuyện không nên có, xuất hiện hiệu ứng hồ điệp.

"Hắn cho ta năm trăm lượng."

"Người nói gì?" Hộp giấy này cũng không đáng giá đến như vậy. Chắc chắn hắn phải nói thêm điều gì đó với lão bản mới kiếm được nhiều bạc như vậy.

Ánh mắt hắn hờ hững tựa như chú chó nhỏ ngoắt ngoắt cái đuôi, nói rằng khích lệ ta, khích lệ ta đi.

"Ta chỉ đề nghị hắn đem hộp giấy này buôn bán phát triển đến toàn bộ vương triều."

Con ếch cũng không phải là chỉ biết ngồi đáy giếng, thỉnh thoảng cũng muốn được rời khỏi đáy giếng, đi xem thế giới bao la, rộng lớn một chút, hắn chỉ là nắm bắt được lòng người mà đưa ra đề nghị như thế mà thôi.

Đều nói mắt là cửa sổ tâm hồn, người có đôi mắt, tầm cực cao chính là hắn. Thì ra Bàn Tay Vàng là từ để chỉ người đàn ông này, chỉ trong chớp lát đã có thể kiếm cho nhà họ họ món tiền lớn đầu tiên rồi.

Cái thời đại này vô luận mua cái gì cũng đều dùng lá sen hoặc lá trúc bọc, dùng dây cỏ để buộc, dùng túi để có thể dễ dàng mang theo như vậy là chuyện hết sức mới mẻ độc đáo, điểm tâm được đặt trong hộp quà tuyệt đẹp, bên trên còn ghi tên cửa hàng, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của rất nhiều người, về phần những thứ thủ pháp tuyên truyền khác, hãy để cho cổ nhân vất óc suy nghĩ đi, có thể mở ra con đường tươi sáng rộng thênh thang hay không cũng không liên quan nàng rồi.

Nàng thủy chung chỉ muốn buôn bán ôn hòa, không cầu phát đạt, chỉ cần bình an sống qua ngày là tốt rồi.

Lúc đầu nàng cũng không thể nghĩ được trượng phu sẽ kiếm được một món hời thế này. Thì ra hắn cũng là người có bản lĩnh.

Mười lượng bạc có thể đổi một lượng vàng, như vậy, năm trăm lượng bạc thì đồng nghĩa với năm mươi lượng vàng, trên căn bản bạc của nàng là bạc của nàng còn bạc của phu quân tự nhiên cũng là bạc của nàng.

Oa, nàng phát tài rồi! Vàng so với bạc còn đáng tiền hơn rất nhiều đấy!

Nói cách khác có số tiền kia, nàng có thể cách xa việc ăn bữa trước lo bữa sau, ban đêm thức tỉnh thấy trong nhà không có vật gì đáng tiền, cùng với những ngày bản khốn rồi.

Vì khao thưởng Điền Thập Tứ làm được chuyện tốt, nàng quyết định bữa trưa sẽ nấu com chiên trứng.

Nàng đem đồ xa xỉ đã mua về mà vẫn không bỏ ra ăn được - gạo trắng để nấu thành com khô, đây chính là lần đầu tiên kể từ khi nàng xuyên đến cổ đại có thể ăn com trắng, nàng sao có thể không có chút kích động nho nhỏ.

Lúc nấu com, Điền Thập Tứ giúp một tay nhóm lửa. Chuyện này đã thành công lệ. Hắn cảm thấy rất mới lạ khi đứng một bên nhìn Ngư Tiểu Nhân đem thịt cắt thành từng miếng nhỏ, rồi sau đó thêm gia vị bỏ vào cái nồi đất để chưng, mùi thơm của thịt heo từ trần ngập khắp phía.

Tiếp đem nàng lấy toàn bộ com đã nấu xong cho vào chảo để rang, nàng lại cho hương liệu, cà rốt, hành tỏi, còn có rất nhiều thứ hắn không biết tên cho vào rang cùng com.

Đây là cách làm com chiên sao?

Từ trước đến giờ hắn là người hay kiêng ăn, không ăn cà rốt, hành, tỏi các loại, đối với rau dưa càng thêm kính nhi viễn chi (nhìn thấy nhưng không ăn), trong thức ăn của hắn mà có ai dám thêm những thứ như vậy, nhất định hắn sẽ trở mặt, nhưng khi nấu ăn, nữ nhân này lại thường xuyên thêm những thứ đó vào, dù hắn muốn nhăn nheo để gấp mấy thứ ấy ra khỏi bát thì cũng không hết được.

Nàng cũng sẽ nhắc hắn:"Cà rốt giúp sáng mắt ích tâm, phòng ngừa bệnh quáng gà, hành có nhiều khoáng chất giúp thân thể khỏe mạnh, mặc dù tỏi có mùi vị rất khó chịu, nhưng ăn vào giúp phòng cảm, chỗ tốt nói mãi cũng không hết."

Có một số từ hắn nghe không hiểu, nhưng từ xưa tới nay chưa có ai dám cầu nhàu hắn nhiều như vậy.

Nhưng khi nghĩ đến ánh mắt sắc bén đang theo dõi hắn của nàng, cộng thêm nghĩ đến việc nàng phảo vất vả, hắn quyết định dù phải nắm lỗ mũi mà ăn hắn cũng sẽ nuốt xuống, chỉ là ăn đã lâu, hắn lại cảm thấy mấy thứ đó cũng không phải là rất khó ăn.

Rang xong com, nàng bắt đầu rán trứng, nỡ miếng trứng đều tròn bóng nộn nộn, sau đó nàng xúc com chiên ra bát, đặt những miếng trứng non mềm vào giữa, nàng rán trứng lòng đào nên khi ăn lòng đỏ trứng vẫn chảy ra, khiến ai nhìn vào cũng phải động lòng, nàng lại lấy thịt đặt lên trên, cuối cùng là để vào bát một cái thìa.

"Đây gọi là món gì?"

"Com chiên trứng."

Điền Thập Tứ cẩn thận ăn một miếng, còn chưa kịp nuốt vào, mỹ vị này đã khiến mắt hắn sáng lên ——trứng rán vừa thơm vừa giòn, hạt com xốp lại mềm, thịt vừa vào miệng đã tan, khóe miệng hắn nhếch lên, rất nhanh lấy tư thế mưa to gió lớn quét sạch bát com chiên trứng.

"Còn nữa không!" Hấn cực giống một đại lão gia đưa cái bát cho nàng để nàng lấy cho hấn bát nữa. Đến khi ăn xong ba bát cơm chiên trứng, hấn mới nằm nghỉ ngơi trên giường gạch, bụng no đến mức không nhúc nhích nổi.

May mà nàng đoán trước được nên mới rán nhiều trứng như vậy.

Ăn cơm no, rửa sạch hết bát đĩa, Điền Thập Tứ nằm nhắm mắt dưỡng thần, còn Ngư Tiểu Nhân lấy sổ sách ra, nhân lúc trong nhà còn sáng sủa, đem những khoản thu được của hôm nay ghi vào, lại tự mình xem kỹ một lần, xác nhận không bỏ sót cái gì, liền đóng quyển sách lại, đi đến phía trong của cái giường đất.

Nàng nhìn thấy Điền Thập Tứ hình như đã ngủ thiếp đi, liền lấy cái áo hấn cởi ra đặt ở bên giường đắp cho hấn, nhưng vô ý để hấn bắt được, hấn nắm lấy cánh tay nàng, một cổ tê đại xuyên qua cánh tay truyền khắp người nàng.

"Một mối nửa ngày, nàng nghỉ ngơi một lát đi." Hấn mở mắt ra nói, nửa là ra lệnh, nửa là dỗ dành.

Ngư Tiểu Nhân giống như tượng gỗ có dây cốt bị mắc kẹt, gật đầu rồi lại lắc đầu.

Mỗi ngày nàng đều làm việc như một con quay, nàng không mệt mỏi sao? Điền Thập Tứ nghĩ người nhìn nàng, không khỏi tò mò.

Hấn chợt nghĩ đến, có lẽ là từ trước tới nay chưa có ai nói nàng dừng lại nghỉ ngơi.

Khó có được đến một ngày Ngư Tiểu Nhân bị trượng phu kéo lên giường "Áp đảo", cùng giường chung chăn, nhưng Điền Thập Tứ nằm ở đầu này thình lình lại nắm lấy đầu kia. Có lẽ vì thường ngày nàng vẫn luôn cùng hấn ngủ một giường lớn, hấn có thói quen để lộ tay dài chân dài, thỉnh thoảng còn lơ đãng ngực. tóc tai bù xù. Thật sự hấn rất có mùi vị của mỹ nam tử.

Ngư Tiểu Nhân không quá mất tự nhiên, điều khiến nàng không an tâm là nàng luôn sợ khí tức của nam tử, hôm nay khí tức ấy trở nên mãnh liệt như vậy, lập tức làm nàng khó thở.

Hai người nằm xoay lưng, lưng đối lưng để nghỉ ngơi, gió nhẹ từ từ thổi thúc giục người ta chìm vào giấc ngủ. Trên người Điền Thập Tứ phát ra nhiệt năng, nhiệt độ, hô hấp của hấn chậm mà sâu, rất kỳ dị, nhưng nàng quyết tâm không có suy nghĩ tạp niệm, không có suy nghĩ đáng khinh, chậm rãi chìm vào mộng đẹp, kể từ khi xuyên qua tới nay, nàng rốt cuộc nhắm mắt ngủ được một giấc thoải mái. Cảm giác thực sự rất tốt.

Hai nồi bánh bao và hai nồi trứng bắc thảo hiển nhiên là không đủ bán. Đêm đó Ngư Tiểu Nhân quyết định làm thêm hai nồi bánh bao, một nồi trứng bắc thảo nữa.

Điền Thập Tứ là nam nhân, khí lực lớn, nên hấn phụ trách nhào bột, cán bột.

Vừa bắt đầu, hấn cũng có chút lúng túng, nhưng hấn học rất nhanh, qua một buổi tối đã có thể nhào bột vừa nhanh lại vừa đúng.

Hôm sau, khi họ vừa lấy đồ từ phòng chứa củi của Kha gia ra, còn chưa ổn định để bán hàng thì đã nhìn thấy có hai kẻ bắt chước quán của nàng ở trên đường.

Chỉ qua một ngày, đã có người bắt chước, khi Ngư Tiểu Nhân và An tẩu từ nhìn sang, phụ nhân kia còn khiêu khích nhìn nàng bĩu môi.

Đồ mình bán có người bắt chước, cũng không hẳn là chuyện xấu, Ngư Tiểu Nhân thật lòng nghĩ như vậy.

Lại nói, bánh bao và trứng bắc thảo cũng không phải món có kỹ thuật làm cao thâm, hai món này lại là đồ ăn vặt dễ ăn, có người học theo cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Chuyện khiến nàng kinh ngạc là những người này có tốc độ bắt chước nhanh vượt qua dự đoán của nàng, chỉ là, nàng cũng không sợ.

"Hai người này. Ta nhớ được các nàng, hôm qua các nàng mua một hơi mười cái bánh bao và hai mươi quả trứng bắc thảo, ta còn cao hứng cho là món tiền lớn, không ngờ các nàng muốn tìm xem bên trong có những nguyên liệu gì, muốn đoạt mồi làm ăn của chúng ta đấy!" An tẩu từ chống nạnh, tròn mắt nhìn, cảm thấy tức giận chết!

"Người đó còn nói là mua về hiếu thuận phụ mẫu, hỏi ta có thể lấy rẻ hơn một chút được không, sau đó nàng còn cùng ta so đo từng đồng tiền lẻ, quả thật là người không cần thể diện!" An tẩu từ chỉ vào một gian hàng khác ở ngõ, nàng ta cũng bán bánh bao, trứng bắc thảo, trà lạnh, giống các nàng như đúc.

Ngư Tiểu Nhân bật cười: "Tẩu tử, thì ra là tẩu cũng là người có tính khí, ta còn tưởng rằng gặp chuyện thì gió cũng không thổi ngã được tẩu đấy."

"Muội còn cười được? Muội nhìn xem mấy nhà đó rõ ràng là có ý giành mồi làm ăn của chúng ta, bánh bao bán hai văn tiền, trứng bắc thảo bán một đồng tiền, ta muốn đi tìm nàng lý luận!" Muội từ không biết nặng nhẹ, lại còn cười được? Nàng tức giận đỏ mắt, thật vất vả mới có một con đường phát tài, những người này lại nhặt cái có sẵn, nàng không biết tại sao muội từ lại không hề lo lắng như vậy, còn nàng, có như thế nào nàng cũng nuốt không trôi cục tức này.

"Tẩu tử, người khác muốn bày quầy làm ăn, chỉ cần theo quy củ giao nộp phí mở quầy buôn bán, chúng ta sẽ không can thiệp được, mặt trời cũng lên cao rồi, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian mở quầy đi!"

Ở đây cũng không có quy định không thể bán đồ giống nhau. Trên đường, người đi lại càng ngày càng nhiều, buôn bán vẫn quan trọng hơn!

An tẩu tử giẫm chân: "Không cần lo lắng thật sao?"

"Chờ xem sẽ biết."

"Ta thật sự không biết tại sao muối có thể độ lượng như vậy, muối tử, rõ ràng ta nhiều tuổi hơn muối, nhưng ta lại không thể bình thản như muối, sự tinh táo của muối rốt cuộc là từ đâu mà có? Ta cũng sống được một bó tuổi rồi đấy." Nàng biết mình là người không giỏi kiên nhẫn, nhưng gặp chuyện như vậy, có mấy ai có thể duy trì sự bình thản? Nàng nên học tập từ muối tử một ít mới được.

Ngư Tiểu Nhân cười cười, nàng có nhiều kinh nghiệm tích lũy trên thương trường ở kiếp trước, biết mọi việc đều có định luật của nó, thành thật mà nói nàng cũng chỉ là người học lại cách làm của người khác, cũng không đáng để khoe ra.

Trên con đường bỗng xuất hiện rất nhiều đối thủ cạnh tranh, rất rõ ràng buôn bán của Ngư Tiểu Nhân sẽ bị ảnh hưởng, khách hàng phải bỏ ra ít tiền hơn, cộng thêm việc đối phương cũng có hoạt động "Khuyến mãi", rất nhiều khách nhân đều đến bên kia mua.

"Chúng ta đã chuẩn bị nhiều đồ để bán như thế, lần này phải chịu lỗ vốn sao?" An tẩu tử khóc không ra nước mắt.

"Nàng có thể chiếm tiện nghi này một ngày, hai ngày, nhưng không thể ngày ngày cũng làm như vậy, tẩu tử ngồi xuống uống trà thôi." Ngư Tiểu Nhân kéo An tẩu tử đang nổi nóng ngồi vào cái ghế nàng mới làm. Cái ghế nàng làm là ghế có chỗ dựa, lúc không có khách có thể ngồi xuống nghỉ một lát, không cần giống như hôm trước chỉ có thể đứng dưới nắng, về đến nhà chân mỏi đến nỗi muốn đuổi thẳng cũng không được, quả thật muốn đời mạng người!

An tẩu tử bị động nhận lấy nước trà mà không biết từ lúc nào Ngư Tiểu Nhân đã chuẩn bị, cẩn thận ngồi xuống ghế.

"Ah, muối tử, cái ghế muối làm có chỗ dựa, so với lúc ngồi ghế tròn thì thoải mái hơn nhiều."

Ngư Tiểu Nhân cười tít mắt gật đầu, quả nhiên, người bị đau lưng khi ngồi ghế tròn không chỉ có mình nàng.

An tẩu tử uống một hớp nước màu nâu sẫm được đựng trong ống trúc, chép chép miệng: "Muối tử, đây là nước gì vậy? Mùi thơm rất đặc biệt, uống xong lại cảm thấy sáng khoái, ngọt ngào, giải nhiệt thật tốt."

"Đây là nước muối dùng tiên thảo để pha thành. Muối tìm thấy nó trong bụi cỏ dại ở một hốc núi phía sau nhà, trời nóng uống cái này là tốt nhất, thanh nhiệt giải độc, chống nóng trong người, nếu bỏ thêm đường và bột khoai rồi cho thêm băng, là có thể biến làm món tiên thảo đông lạnh ăn siêu ngon rồi." Nàng thờ dài, cổ đại không có tủ lạnh, nàng cũng mua không nổi băng. (Chỗ này mình cũng không biết cây tiên thảo là cây gì. Khi mình tìm trên mạng chỉ thấy mã tiên thảo thôi nhưng nó là một vị thuốc rất đáng. Mọi người tạm chấp nhận tiên thảo là một loại cây để pha trà nhé)

"Uống vào có bị đau bụng không?" Muối tử nói rất nhiều từ mà nàng nghe không hiểu, nhưng nhìn dáng vẻ muối tử uống ngon như vậy, hơn nữa từ khi biết muối tử nàng được nếm thử không ít món ngon, chỉ là đối với những món quá mới mẻ độc đáo, nàng vẫn cần thời gian thích ứng.

"Bảo đảm không sao đâu, tối hôm qua chủ nhà của muối (ý là anh Điền vương gia đấy à) uống rồi còn khen uống rất ngon, nhưng nếu tẩu bị đau bụng, thì coi như bị ta lừa có hảo ý đi." Sau khi thí nghiệm thành công trên người chuột trắng nhỏ, nàng mới dám lấy ra độc hại bằng hữu mà.

"Uống thì uống, coi như thanh lọc tràng vị đi!" An tẩu tử yêu thương nhìn Ngư Tiểu Nhân một cái, thấy chết không sờn uống hết trà tiên thảo đến một giọt nước cũng không còn.

"Tẩu tử, ta càng ngày càng thích tẩu, làm thế nào bây giờ?" Nàng ôm lấy cánh tay An tẩu tử.

"Ôi, muối tử của ta, mấy lời buồn nôn này về mà nói với Điền vương gia nhà muối, hại ta nổi cả da gà, may mà không có người khác nghe thấy, bằng không hai ta khó mà giải thích." An tẩu tử dờ khóc dờ cười vỗ cánh tay Ngư Tiểu Nhân.

"Các người còn có thể nhân hạ thoải mái ngồi ở chỗ này mà nói hưu nói vượn, khách nhân đều chạy hết rồi còn ngồi mà uống trà?" Giọng nói oang oang cắt đứt lúc vui đùa của hai người.

Lôi lão đại đến đúng lúc Ngư Tiểu Nhân và An tẩu tử đang nói chuyện, nên đoạn đối thoại của hai người hẳn đã nghe được toàn bộ. Đây rốt cuộc là nữ nhi nhà ai mà được dạy dỗ thông minh như vậy, lời nói và hành động đều rất mới lạ khiến người ta không chú ý không được.

"Không phải còn có khách nhân tinh mắt như ngài tới cửa sao?" Ngư Tiểu Nhân đứng dậy nói, lông mày cong cong, cười lộ ra hai hàm răng trắng vô cùng rực rỡ.

"Sao bà chủ lại biết ta không đi sang quán khác?" Nữ nhân phải cười không lộ răng, những kẻ đọc sách đều nói như vậy, nhưng hẳn là người thô tục, lại cảm thấy nữ nhân phải giống như nàng, cười sang sảng, có tinh thần nhìn mới thuận mắt.

"Nếu đi sang quán khác thì sẽ không đến nói chuyện cùng chúng ta rồi."

"Chắc, hôm trước mua bánh của người về cho mấy người làm công cùng ta ăn, bọn hần cư nhiên không biết sống chết mà nhờ ta hôm nay đi mua thêm."

Sau khi làm xong công việc, trước đây, mấy người làm công đó sẽ nhanh chóng tan tác như chim muông nhưng hôm qua lại ở lại dặn rằng ngày mai còn muốn ăn thêm bánh bao, có bao nhiêu sẽ ăn hết bấy nhiêu, có người còn nói muốn mang về cho vợ con nếm thử một chút, con mẹ nó, hẳn là người giám sát, chứ không phải ma ma trông coi việc cơm nước. "Quả thực là tạo phản!"

"Đại ca thấy bánh bao không ngon sao?"

Lôi lão đại trợn trắng mắt: "Ai là đại ca của ngươi, ít nịnh hót đi! Đối với đồ ăn ta luôn có những yêu cầu nhất định đấy!"

Vào lúc này, sự thông minh của nàng đi đâu hết rồi, căn bản là người đần, nếu ăn không ngon hẳn còn quay lại đây sao?

Hẳn là ai? Chỉ cần là người ở trấn Ô Đào này lẫn lộn, có ai không biết hẳn - Lôi lão đại luôn có yêu cầu cao về thức ăn, mặc kệ là quán có nổi danh hay không, chỉ cần làm đồ ăn không hợp khẩu vị của hắn, hẳn đều quăng đi hết, cần phải đúng khẩu vị thì hắn mới quay lại nếu không có lỗi tám con bò ra kéo cũng không kéo được hắn đến lần nữa.

Ngư Tiểu Nhân gật đầu, Lôi lão đại này nhất định là người thuộc chòm sao Kim Ngưu, đối với cái ăn rất hay bắt bẻ, nếu có thể thỏa mãn dạ dày của hắn, có đánh chết hắn cũng không đi, sẽ biến thành khách hàng trung thành của nàng.

"Đại ca, hôm nay muốn mấy cái bánh bao?"

"Năm mươi, còn cả trứng bác thảo gì đó cũng gói lại cho ta."

"Có lẽ phải đợi một lát. Đại ca đang vội đi đến chỗ làm đúng không?"

Mặt hắn héch lên, vẻ mặt hoàn toàn là "Ngươi biết là tốt rồi".

Rõ ràng không cho phép nàng gọi là đại ca, nhưng nàng há miệng ngậm miệng đều gọi vậy không ngừng, muội tử này, muội tử này. Móa ơi, hẳn chỉ tới mua đồ ăn thôi mà!

"Đại ca!"

"Gi?" Không biết do trong lúc vô hình bị tẩy não hay là làm sao, Lôi lão đại nghe thấy giọng nàng mềm mại như vậy cư nhiên đáp lại.

"Đại ca vội đi làm việc, nhưng muốn có năm mươi cái bánh bao thì phải đợi hai khắc nữa, không bằng đại ca nói cho tiểu muội biết chỗ đại ca làm đi, khi nào muội làm xong sẽ đưa sang cho ngài."

"Cũng được, ta đang lợp nhà cho Vương viên ngoại ở cuối trấn, ngươi vừa đi vừa hỏi thế nào cũng biết."

"Được, cảm ơn đại ca quan tâm, ngài đi thông thả!"

"Chậm đã, ta muốn uống nước mà ngươi mới vừa, cái gọi là trà tiên thảo ấy." Tiểu muội này làm được đồ có thể ăn no lại mỹ vị, hôm qua nàng bán trà lạnh nấu từ Hồng Trà, chắc hẳn hôm nay nàng không có ý định bán trà tiên thảo.

"Chuyện này có chút khó khăn." Nàng có chút khó xử: "Tiểu muội chỉ nấu một nồi, đủ để rót đầy hai ống trúc để mình uống, sợ rằng không đủ."

"Một mình ta uống...đủ chứ?"

Vì vậy Ngư Tiểu Nhân không hề ngần ngại đưa ống trúc cho hắn: "Đại ca vui lòng nhận cho."

"Được rồi, ta đây được ngươi gọi là đại ca, về sau có ai không có mặt tới tìm ngươi gây chuyện phiền toái, thì nói tên tuổi của ta - Lôi Vạn Quân, cam đoan ngươi có thể giống con cua mà đi ngang ở trấn Ô Đào này!" Hắn cười, trung khí mười phần, để túi bạc xuống, đắc ý, tiểu sái rồi đi.

Ngư Tiểu Nhân gật đầu nói phải.

Nàng thật không nghĩ tới mình sẽ hoành hành giống như cua, nàng chỉ cầu bình an là tốt rồi.

"Nhớ cho nhiều nhân một chút, những huynh đệ của ta đều thích ăn."

Đã đi được một trọng, bỗng nhiên Lôi lão đại lại rống lên như vậy.

Những người chuyển sang gian hàng khác mua bánh bao, căn mấy cái đều nhíu mày, lại nghe Lôi Vạn Quân hô như vậy, nhớ lại mùi vị thơm ngon được ăn vào hôm qua, bánh bao trong tay càng thêm vô vị tẻ nhạt. Nghĩ mua rẻ hơn là đã chiếm được tiện nghi nào ngờ kết quả lại như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đạp Núi Bán Sắt Dưỡng Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Gặp lại lão tiên sinh

Editor: Krystal99

Sau khi Lôi Vạn Quân đi, hai người vội vàng làm việc, An nương tử bận rộn không ngừng làm mì xào lại làm nhân bánh, không còn nhàn hạ mà bận tâm đến mấy gian hàng khác buôn bán thế nào, tính toán xem họ đã cướp đi bao nhiêu mối làm ăn.

"Không nhìn thấy cô nương ở trên chợ, thì ra là cô nương đã đổi nghề rồi hả?" Hai người đang bận bịu không nghĩ, thì nghe thấy tiếng lầm bầm nói chuyện.

Đẩy nắp nồi bánh bao lại, Ngư Tiểu Nhân tươi cười chào hỏi.

"Lão nhân gia."

"Cô nương còn nhớ rõ lão phu?" Hôm nay, trang phục của lão tiên sinh rất khác so với hôm trước, là một thân gấm vạn thọ đoàn viên, không còn là ông lão bán củi đốt rồi.

"Sao hôm nay không nhìn thấy lão thái thái?"

"Nàng đi đến nhà thân thích rồi."

"Hôm nay ngài cũng không bán củi đốt nữa ạ?"

"Cái đó là hứng thú của hai chúng ta mà thôi, thỉnh thoảng lại đi bán, không phải là làm ăn buôn bán để kiếm tiền." Lão bà nhà hán hoài niệm đoạn cuộc sống nghèo khổ thời trẻ tuổi, nên bắt hán chọn ra mấy bó củi trong phòng chứa củi đi bán, nếu không, hán là người bận rộn như vậy sao có tòi gian nhàn hạ mà đi làm những việc đó?

"Lão nhân gia nói phải."

Lão tiên sinh cảm thấy có chút không kiên nhẫn, hôm nay lão đến đây là muốn thanh toán toàn bộ số tiền nợ với nàng mà cô nương này lại sống chết không nói đến, thật đáng ghét! Hại lão suy nghĩ lâu như vậy mà không giải quyết được gì!

"Lão phu không phải là người ham món lợi nhỏ." Lão cầm gạt nói.

"Lão nhân gia nói phải là phải."

"Ta thấy món này rất thơm, cho ta một cái đi." Chẳng phải người làm ăn luôn là người tính toán chi li sao? Không chiếm món lợi nhỏ này thì hán không thể hả giận.

"Lập tức có ngay."

Bánh đã chín, nàng mở nắp nồi lên, từng cái bánh bao trắng mập thơm ngon ra lò.

"Ngài thích ăn cay đúng không?" Nàng đặt một cái bánh bao vào đĩa, sợ lão tiên sinh cầm bánh luôn sẽ bị nóng, liền mở miệng hỏi trước tránh cho lão nóng vội.

"Làm sao người biết?" Lão rất thích ăn cay, thức ăn không ngày nào không phải là món cay, không cay không vui, chỉ là những năm gần đây lão thái bà không để cho lão ăn cay như vậy, nói cái gì mà ăn cay quá sẽ hại dạ dày, nhưng mà ăn vào rồi đau còn hơn ăn cơm mà thấy vô vị chứ.

Ngư Tiểu Nhân không trả lời, cười tí mắt nói tiếp: "Cho ngài thêm tương ớt ta tự làm, mặc dù đỏ tươi nhưng độ cay cũng rất vừa phải."

"Người là người đi guốc trong bụng lão phu sao?" Sao lại biết lão thích món cay chứ.

"Ngài có tuổi rồi, dạ dày tự nhiên sẽ yếu đi, ăn cay ít một chút mới tốt." Tuy lão tiên sinh nhìn đã lớn tuổi nhưng tính tình cũng không thua người trẻ tuổi là bao, loại người như vậy thật ra rất dễ chung đụng.

"Lão Bà Từ nhà ta vừa ra cửa, tại ta mới thanh tịnh được mấy ngày, bây giờ lại có thêm một người luôn càu nhàu bên tai." Lão vừa làm nhảm vừa nhận lấy cái đĩa của Ngư Tiểu Nhân, cầm đĩa lên, chấm tương ớt ăn.

Rau dưa thơm ngon, thịt mềm, vỏ bánh co dãn mười phần, thật không tầm thường, mà nàng còn chiêu đãi lão trướng bắc thảo cũng là mỹ vị vô cùng, khi ăn sẽ cảm thấy mùi thơm thoang thoang của trà trong miệng.

Nha đầu này là một người khéo tay, có thể làm ra mâm gỗ trông rất sống động, ngay cả món ăn nàng làm ra cũng ngon hơn nhiều so với người bình thường.

Một cô nương thông minh nhanh nhẹn như vậy, ngay cả nữ nhi mình tí mĩ dạy dỗ cũng không bằng.

"Ừm, rất ngon" Lão trầm ngâm: "Này, mỗi món cho ta năm mươi cái, đây là tiền và địa chỉ, lão nhân gia ta tay mềm chân yếu, người trẻ tuổi khí lực lớn, người tự mình đi một chuyến thôi." Làm việc trái lương tâm đã thành thói quen, ngay cả khi muốn mời người khác tới nhà cũng dùng lý do để ngụy biện.

Ngư Tiểu Nhân nhận lấy tờ giấy, phía trên là địa chỉ của một tiệm kim khí, cách ba đoạn đường, đi bộ nhanh một chút thì hai khác đã có thể đến nơi.

Vì vậy nàng gật đầu, đồng ý đưa đến tận nhà.

"Trương ót người làm không tệ, ta thích, đừng quên cho ta nhiều một chút."

Ngư Tiểu Nhân muốn cười mà không được, chỉ nói: "Không thành vấn đề, những thứ này đều là chuyện nhỏ, chỉ là dường như Lão Nhân Gia đã quên một chuyện."

Hừ, mở miệng là lão nhân gia, ngậm miệng là lão nhân gia, sao không mắng hần là xú lão đầu, từ lão quý, hần còn cảm thấy thoải mái một chút: "Biết, biết rồi." Hần mở túi tiền móc ra ít bạc vụn, "Tiền thức ăn, cộng thêm tiền nợ của buổi trước, vậy là đủ để thanh toán xong chứ?"

Ngư Tiểu Nhân không khách khí nhận lấy: "Rất rõ ràng."

Lão tiên sinh nghe xong liền quay người rời đi.

Có hai đơn hàng của Lôi Vạn Quân và lão tiên sinh, hai người không còn lo lắng về việc mất khách, ngược lại còn có thể thu quán sớm, về nhà nghỉ ngơi.

An nương tử phụ trách đưa bánh cho Lôi Vạn Quân, Ngư Tiểu Nhân thì đi giao cho lão tiên sinh.

Tiệm kim khí có cái tên rất vang dội "Kim diệu phong hoa", có kiến trúc hai tầng lầu bằng gỗ, ngoài cửa có người đứng chào hỏi khách nhân, nón áo chỉnh tề, lúc nào cũng tươi cười, không nhìn diện mạo hay cách ăn mặc mà đánh giá người khác.

"Là Điền cô nương phải không? Mời vào, mời vào, Tào lão bản chờ cô nương đã lâu rồi."

Xem ra lão tiên sinh đã tìm hiểu về nàng từ trước: "Đa tạ tiểu ca." Từ chỗ nàng đứng có thể nhìn thấy trong tiệm có rất nhiều phụ nhân và tiểu thư ăn mặc hoa lệ đang chọn trang sức, bộ dạng như nàng không biết có phá hủy danh dự của tiệm hay không?

"Mấy đồ này nặng, để ta giúp cô nương." Người làm thấy gương mặt Ngư Tiểu Nhân đã lấm tấm mồ hôi, má đỏ bừng nên muốn đưa tay giúp đỡ.

"Đây là năm mươi cái bánh bao và trứng bắc thảo mà Tào lão gia từ đã đặt, phiền toái tiểu ca rồi." Nàng mừng rỡ khi có người nguyện ý giúp đỡ, hơn nữa tiền đã thu, giao hàng xong là nàng có thể mau mau về nhà.

"Còn đứng ở cửa làm gì, còn không mau vào đi!" Tào lão gia từ bên trong đi ra, quả nhiên là một lão nhân phiền toái, cũng không quản trong tiệm khách có rất nhiều nữ nhân của gia đình giàu có, liều mạng rống to một tiếng.

Người làm cả kinh, lão gia này không có ai không sợ: "Cô nương, không bằng chính người cầm đồ vào đi."

Nàng đành vâng một tiếng rồi bước vào bên trong.

"Đi theo lão phu." Tào lão gia chấp tay sau lưng, liền đi vào trong.

Ngư Tiểu Nhân chỉ có thể đi theo.

Đi qua mấy phòng bên ngoài, hai người đến một sương phòng, trong sương phòng có một bàn gỗ bằng lim, mấy cái ghế tròn, trên ghế được trạm khắc hoa cỏ, còn có một giá sách lớn, ngoài ra cũng không có đồ vật gì khác.

"Đề đồ xuống, ngồi đi." Tào lão gia phát tay một cái, tự tay rót cho Ngư Tiểu Nhân một ly trà.

"Tào lão gia từ có gì chỉ giáo?"

"Không gọi là lão nhân gia nữa sao?"

"Là phụ nhân có mắt như mù." Nàng nói.

"Lão phu thích người có tính cách như ngươi, khôn khéo lão luyện, không câu nệ, cũng không cứng nhắc." Khó có khi hần khích lệ người khác.

"Ngài cứ việc nói thẳng, ngài khiến tiểu phụ nhân tới đây là có chuyện gì?"

Đu dứt khoát! Tào lão gia cũng không vòng vo: "Nói chuyện với người như ngươi thật là sảng khoái, lão phu muốn nói chuyện làm ăn với Điền cô nương." Đôi mắt nhỏ của lão luôn chú ý quan sát nhưng không cách nào nhìn ra bất kỳ tâm tình gì từ vẻ mặt của Ngư Tiểu Nhân: "Lão phu muốn mua lại mấy cây trầm gỗ rồi chế tác thêm một chút để thành trang sức để buôn bán trong tiệm của ta, như thế nào?"

"Lão gia từ định dùng bao nhiêu bạc để ta bán đứt những thứ đó?" Nàng cũng có chút động tâm, nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại tinh thần nói.

"Lần mua bán này là bao gồm toàn bộ những cây trầm mà sau này cô nương có thể làm ra."

Chuyện làm ăn tính toán luôn phải thật tinh tường. Nàng biết lão nhân này là người xảo trá, nhưng đến mảnh xương vụn cũng không muốn để cho người khác như vậy thì hơi quá mức rồi.

"Dù sao, lão gia tử cũng phải cho ta một cái giá."

"Một ngàn lượng." Đủ nhiều rồi. Nếu không phải là lão có chút thương thức nha đầu này, tuyệt sẽ không ra cái giá ấy.

"Phải không, quá ít." Rất nhanh, nàng đã tính qua về lợi nhuận trong đầu một lần.

"Người muốn giá cao hơn, giá như vậy mà thấp hay sao?" Quá ít? Thật là được voi đòi tiên! Tào lão gia thiếu chút nữa bị sặc, sắc mặt đen thui.

"Tiểu phụ nhân chỉ đang bàn việc mà thôi, ngài biết thứ đáng giá nhất của ta chính là đầu óc, mua mấy cây trầm gỗ do ta làm thì một ngàn lượng bạc là quá nhiều, nhưng nếu như bao gồm cả bản vẽ thiết kế của ta thì một ngàn lượng là không đủ."

"Người có thể vẽ ra giấy?"

"Đương nhiên."

"Người muốn làm thế nào?" Lão cũng không dài dòng dây dưa.

Trong lòng lão đang suy nghĩ nha đầu này nói không sai, toàn thân cao thấp, trên dưới nàng đều đáng giá, nếu có thể cung cấp cho lão nhiều bản vẽ đa dạng, thì chẳng phải lão sẽ có thể thực hiện nguyện vọng nhiều năm của mình là phát triển cửa tiệm đến tận kinh thành hay sao?

Lão cố gắng đến bây giờ cũng chỉ có thể phát triển tiệm kim hoàn ra khắp huyện thành, nhưng khi có mấy bản vẽ của nàng, lão nghĩ tám biển "Kim diệu phong hoa" sẽ được phát triển ra cả nước.

Lão rất kích động, mặc dù biết đây là điều đại kỵ trên bàn đàm phán làm ăn, nhưng vẫn không nén được mà hưng phấn.

"Mỗi tháng ta có thể đưa cho lão tiên sinh hai bản vẽ, sau đó ta chỉ cần hai phần lợi nhuận từ việc bán đồ trang sức là được."

Nàng giờ ra hai đầu ngón tay.

Bán được nhiều, lão kiếm được nhiều, nàng cũng sẽ kiếm được.

"Hai bản vẽ quá ít! Như vậy sao có thể đủ bán?"

"Hai bản tuy ít một chút, nhưng vật hiếm mới là vật quý, ít ỏi mới có giá trị, vật có giá trị mới có thể khiến nước chảy đá mòn."

Tào lão gia không thể không tán thành cách nói của Ngư Tiểu Nhân: "Hai phần lợi nhuận thì lão phu có thể đồng ý với người, nhưng mà nha đầu này, người cũng phải đồng ý với lão phu, bản vẽ của người chỉ có thể bán cho ta." Hắn không muốn thấy một cửa hàng khác bán đồ giống như tiệm của hắn.

"Lời nói đáng giá ngàn vàng, ta tuy là nữ nhân nhưng vẫn biết tín nghĩa là gì."

Đối với cây rụng tiền là Ngư Tiểu Nhân, khó có khi Tào lão gia hào phóng một lần.

Vì vậy, nàng cầm một ngàn lượng ngân phiếu nóng bỏng tay và ba trăm lượng tiền kim, đi tìm An nương từ cùng về nhà.

Sau khi cất xong xe đẩy, Ngư Tiểu Nhân đến chỗ giếng nước, rửa tay, rửa mặt, thở ra một hơi, dùng một tay xách cái chậu lớn bước vào nhà.

Điền Thập Tứ đang nhàn nhã ngồi trên xích đu mà Ngư Tiểu Nhân mới làm cho hắn mà đọc sách, bởi vì cuốn sách ấy thường xuyên được lấy ra đọc mà bìa sách đã có chút rách.

Ban đầu, cái ghế hắn hay ngồi thật sự quá cũ nát, mỗi lần thấy thân hình cao lớn của hắn ngồi lên cái ghế, nàng luôn có cảm giác lão đảo muốn ngã, thật sự rất không thuận mắt, nên mỗi ngày nàng lấy mấy tấm gỗ, bào nhẵn hết các mặt, lại dùng sợi dây mây bện thành chỗ dựa, làm thành một cái xích đu, sau đó lại mua một khối vải bông cắt thành hai khối, dùng nữ công vụng về của nàng khâu lại ba bên, nhét bông thật đầy vào, cuối cùng khâu kín cả bốn mặt, tạo thành một miếng đệm cho xích đu.

Hiển nhiên Điền Thập Tứ rất ưa thích cái xích đu này, có lúc ban đêm sẽ ngồi trên xích đu nhìn đồng ruộng xanh tươi mơn mơn và bầu trời đầy ánh trăng, vừa hóng mát lại thuận tiện nhắm mắt dưỡng thần, ban ngày cũng như vậy, ngồi trên xích đu đọc mấy quyển sách mà không biết hắn kiếm được từ chỗ nào.

"Ừm, nàng đã về." Nghe có tiếng động, hắn đặt quyển sách xuống, dùng tư thái ưu nhã mà đứng dậy.

"Ta đã về." Có lúc Ngư Tiểu Nhân sẽ có loại ảo giác, trượng phu của nàng không giống người mà giống một con báo, trong lúc vô tình, dù bất kỳ động tác gì của hắn cũng mang một khí thế tôn quý.

Kiếp trước, nàng sống trong xã hội thượng lưu tinh anh nên cũng gặp được nhiều người có khí độ như vậy, nhưng vô luận là như thế nào, những người đó cũng không có sự hồn nhiên thiên thành như Điền Thập Tứ .

Nàng không phải không suy nghĩ về xuất thân của hấn, hấn là hấn có nhà, có người thân, có phụ - mẫu, huynh – đệ, tỷ - muội. chứ?

Nhưng khi nàng hỏi đến hấn lại không nói gì.

Là không muốn nói, không thể nói, hay là không muốn nói với nàng?

Điền Thập Tứ nhìn Ngư Tiểu Nhân chăm chăm, gương mặt nàng sạch sẽ giống như một cánh hoa, trên mặt còn có một chút đỏ ửng, đôi môi đầy đặn khẽ nhếch, nét mặt luôn kiên định lại mang theo vui mừng hiếm thấy.

Hấn chưa bao giờ nhìn thấy nàng vui mừng như vậy, nét vui mừng trên khuôn mặt nàng quá mức rõ ràng, giống như hy vọng có thể tuyên cáo với tất cả mọi người nàng đang hân hoan, vui sướng, vui vẻ vậy.

Ở tuổi này của nàng nên có nét thanh xuân non nót như vậy, sự vui vẻ nở rộ của nàng khiến hấn không thể rời mắt, không hy vọng chúng biến mất nhanh như vậy.

"Gặp chuyện tốt gì sao?" Hấn cầm cái chậu trên tay nàng đặt vào góc nhà.

"Rõ ràng như vậy sao?" Nàng sờ mặt, ánh mắt sáng như sao.

"Có chút." Hấn bỗng nhiên cảm thấy mắt mình có chút đui mù.

Nàng ngoác ngoác tay muốn hấn lại gần, hân hoan lấy ramáy tờ giấy mỏng giấu trong áo: "Ngươi xem!"

Đó là những tờ ngân phiếu năm mươi lượng, tổng cộng có hai mươi sáu tờ.

Điền Thập Tứ nhìn thấy nhiều tiền như vậy nhưng sắc mặt không quá vui mừng, neho mất một cái cũng không có, chỉ nói: "Nàng lấy đâu ra số tiền này?"

"Tào lão gia đưa."

"Hả?" Hấn thoáng cao giọng, bày tỏ nghi ngờ.

Ngư Tiểu Nhân riu ra riu rít đem những chuyện như gặp phải Tào lão gia như thế nào, đến việc lão muốn mua trầm gỗ để làm thành trang sức mua bán ra sao kể hết cho Điền Thập Tứ nghe một lần.

"Kim điệp phong hoa phải không?"

Nàng ngo ngác gật đầu nói vâng

"Nàng không đem bạc gửi đến mấy ngân hàng tư nhân sao?"

"Ừm, bởi vì ta có chỗ cần dùng tới bạc."

"Nói một chút xem"

"Ta muốn thương lượng với ngươi, có thể mua lại ngọn núi phía sau nhà không?" Nàng biết mua ngọn núi đó chỉ có lợi không có hại nhưng để mua một ngọn núi sẽ cần bao nhiêu bạc, trong lòng nàng một chút cũng không nắm chắc là sẽ cần tới bao nhiêu.

"Bởi vì nàng thích làm đồ gỗ, cần nhiều sơn sao?"

Hề rảnh rồi là nàng luôn đi lên núi cắt thân cây sơn để lấy chất lỏng từ thân cây cũng chính là nước sơn. Lúc đầu hấn cũng không biết đến tột cùng là nàng muốn làm gì, sau lại thấy nàng dùng nước sơn vẽ loạn lên gỗ, sau đó hong khô, lại bôi thêm một tầng sơn nữa, bởi vì thời tiết luôn thay đổi, lâu thì hai tầng, ít thì sau khi một tầng sơn khô, nàng sẽ lấy dao để khắc ra sơn thủy, hoa cỏ, con người. Quá trình ấy hết sức phức tạp, phải trải qua hơn mười lần lặp đi lặp lại như vậy. Vì vậy, để hoàn thành một tác phẩm, ít thì nửa năm, lâu thì mấy năm mới xong.

Sơn khắc là kĩ nghệ của cung đình, giá trị của những tác phẩm sơn khắc cao một phần cũng vì quá trình làm ra quá phức tạp. Bởi vậy trừ những nhà thế gia có truyền thống làm nghề sơn khắc, những nghệ nhân sơn khắc dân gian đã ít lại càng ít. Nhưng nói nàng xuất thân từ sơn khắc thế gia, được truyền lại thủ nghệ thì thế nào cũng không giống.

Thật ra thì hấn cần gì phải đoán, chuyện kỳ dị của nàng còn thiếu sao?

Những thứ xa xôi thì không nói, nói chuyện gần nhất, hấn liếc cái xích đu đang ở sau lưng, còn có mấy cái ghế dựa nhỏ, trong tai hấn còn vang lên mấy lời nàng nói lúc mê sảng làm bầm quạ: "Ta không thích buôn bán, ta thích làm đồ sơn khắc."

Không thích thì có thể không làm, ăn cháo cầm hơi để sống không được sao?

Hắn chưa từng vì bất kỳ nữ nhân nào mà động lòng, mặc dù độc đã giải, nhưng vẫn ở chung với nàng, chưa nghe tin có chiến sự thì vẫn không có ý định rời đi, hắn đã tham luyện núi nhỏ này, thôn dân chất phác ở nơi này sao. Không, những người đó thì mắc mớ gì tới hắn!

Là hắn thích nữ nhân này, thích cùng nàng ăn cơm, sống cuộc sống mỗi ngày nhìn mặt trời lặn, ánh trăng lên cao, những chuyện vụn vặt của phu thê, thích nàng luôn có mấy ý nghĩ kỳ quái, thích nàng độc lập tự chủ. Nhưng còn chưa tới mức không thể không có nàng.

Đúng, hắn lãnh tình cũng lãnh huyết, trong thế giới của hắn nữ nhân vẫn không phải là điều cần thiết nhất. Mặc dù nàng đã làm thay đổi cái nhìn của hắn về một nữ nhân, rằng nữ nhân vẫn có người thông tuệ nhưng hắn vẫn không nghĩ đến việc nhất định phải ở bên cạnh nàng, vậy mà hắn vẫn ở lại chỗ này, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Không tự chủ được vì người mà thay đổi, vì người mà động lòng, nhìn nàng mỗi ngày vòng tới vòng lui quanh mình, chưa từng chán nản. Gặp phải một đại kiếp nạn làm hắn phải mai danh ẩn tích làm một phạm phu tục tử, nếu như có thể, hắn nghĩ cứ như vậy mà sống tiếp, chỉ cần cùng nàng một chỗ là được.

Lúc ấy hắn có hỏi nàng: "Tại sao lại là đồ sơn khắc? Những đồ như vậy đẹp thì đẹp, nhưng để tạo ra được một tác phẩm thì cực kì phiền toái." Hắn không biết giọng nói của mình có thể nhu hòa như thế.

"Quyền lực, tiền bạc là nhất thời chỉ có những tác phẩm nghệ thuật sẽ không bị thời đại thay thế hoặc bị đào thải." Nàng mơ mơ màng màng nói xong lại lật người ngủ thiếp đi.

"Chỉ vì như vậy mà thích sao?" Đặt câu hỏi này, hắn không mong đợi nàng sẽ trả lời lại.

Không ngờ, sau một lát, nàng á một tiếng, sau đó thì thầm bẩm nói: "Gia gia thích, Ngư Nhi cũng thích. Thích."

Gia gia.

Rất tốt, cuối cùng hắn cũng nghe thấy nàng nói về một người.

Nàng chưa từng nói về phụ thân, mẫu thân nàng, cũng chỉ nghe thấy nàng nhắc đến gia gia.

"Đúng!"

Giọng nói của nàng kéo suy nghĩ của hắn về hiện tại.

"Chuyện mua đất hãy giao cho ta, gần tới ta đi tìm lý chính hỏi một chút." Hắn đã tính trước: "Sau khi mua núi thì hãy thuê người chuyên cạo mù son về làm, người ta có chuyên môn, kiểm com dựa vào việc cạo mù son, so với loại gà mờ như nàng thì chuyên nghiệp hơn nhiều."

Theo hắn biết là trong mù son có độc, dính vào da sẽ làm cho da sưng đỏ, vừa đau vừa ngứa, hắn tuyệt đối sẽ không để cho nàng đi nữa, huống chi trong núi sâu nguy hiểm như thế, hắn không muốn nàng lại bị thương.

Nàng lấy giấy bút ghi lại mọi chuyện, dù sao cũng là chuyện phải tiêu tiền.

"Còn có."

Nàng trừng mắt, trượng phu luôn an tĩnh ít lời hôm nay lại nói nhiều như đang mở ra máy hát.

Thấy nàng trừng mắt nhìn mình, hắn phát hiện hắn thích nàng giống như đứa bé luôn chuyên chú làm việc, hắn không muốn hàng lông mày thanh tú nhăn lại như vậy, đột nhiên hắn rất muốn vươn tay chạm vào, không biết sẽ có cảm giác gì?

Mỗi ngày nàng đều phải đứng dưới ánh nắng mặt trời, màu da không thể nói là trắng, nhưng so với những nữ nhân thế gia không có sức sống, thì nàng tràn trề sức sống hơn nhiều.

"Khoản bạc này trừ mua đất còn có thể mua một gian cửa hàng."

"Cửa hàng?" Nàng thành vệt học thoại.

"Có cửa hàng, dù sao cũng đỡ hơn mỗi ngày phải đi ra ngoài bày hàng, ta sẽ đi tìm cửa hàng." Có một gian hàng cố định, tối thiểu cũng không cần dài gió dầm mưa, không cần phơi nắng, không cần bị chỉ trích là nữ nhân mà xuất đầu lộ, không cần vất vả như vậy.

Nghe Điền Thập Tứ nói như thế, Ngư Tiểu Nhân cũng thấy đúng, chỉ cần nhắc trong chốc lát thì đồng ý.

Đây cũng không phải là kiếp trước, không phải xã hội hiện đại nữ nhân có thể gánh nửa bầu trời, nơi này là Bạch Bích hoàng triều, một triều đại không có trong lịch sử, nhưng tư tưởng nam tôn nữ ti cũng không khác biệt quá nhiều so với những triều đại phong kiến khác. Muốn bình an sống qua ngày thì phải thích ứng quy củ của nơi này, cần dùng trí khôn mà phán đoán. Những việc như đàm phán giao dịch, bàn bạc giao cho nam nhân đi là tốt nhất.

"Bằng này bạc đã đủ chưa?" 1300 lượng bạc cộng thêm năm trăm lượng lần trước, nàng có cảm giác là rất nhiều, nhưng chỗ cần dùng tiền nhiều như vậy liệu đủ dùng không?

"Đù." Hấn không vỗ ngực bảo đảm, chỉ nói một chữ đơn giản để cho nàng an tâm, vì vậy tất cả bạc trong nhà Ngự Tiểu Nhân đều giao cho hấn. "Vậy ăn cơm thôi." Đã không còn chuyện gì, cũng buổi trưa rồi, nên ăn cơm thôi, ăn cơm xong thì đi làm việc.

Hấn tùy tiện đặt mấy ngàn lượng bạc sang một bên, không đợi Ngự Tiểu Nhân làm gì, hấn đã xuống bếp mang cơm trưa lên.

Không ngờ hấn biết làm cơm!

Tiêu chuẩn của nam nhân cổ đại là tránh xa nhà bếp, thỉnh thoảng Điền Thập Tứ thay nàng rửa mấy cái bát đĩa là không tồi, hôm nay lại còn nấu cơm trưa, mặt trời mọc đằng tây sao?

Trong cái nồi sành là món măng chưng mà hôm qua hấn đi đào được, ngoài ra còn có món trứng hấp.

Nàng không thể không nói nam nhân này càng ngày càng có mùi vị dân dã.

Đôi mắt hấn đã khôi phục lại sự bình thường, nhưng vẫn không tự chủ được mà quan sát nàng. Ngự Tiểu Nhân phát hiện được tâm tình muốn được khen ngợi của hấn.

Người lớn như thế lại thích được khen, nhưng nàng thích hấn trẻ con như vậy.

"Người bị bỏng dầu sôi sao?" Khi nhìn hấn bày cơm, nàng thấy trên cổ tay hấn có mấy vết bỏng nhỏ có lẽ là do dầu sôi bắn vào.

"Việc nhỏ mà thôi." Hấn kéo tay áo xuống che đi.

"Dội nước lạnh vào chưa?" Nơi này không có dầu vạn kim, không có vaseline, càng không có mấy cô y tá.

"Nàng lo lắng cho ta?"

"Ừ." Nàng thuận miệng đáp lại một tiếng. À, đúng rồi, trong sân có một bụi cây lô hội đại, lúc nàng lên núi phát hiện nên tiện tay mang về trồng ở sân, cũng không cần thận chăm sóc lắm, nhưng sau đó đã nhanh chóng tươi tốt, vào lúc này đúng là nuôi bình ngàn ngày dùng trong chốc lát rồi.

Nàng cắt lô hội thành từng miếng nhỏ, rửa sạch lấy thịt bên trong, dùng chất keo của thịt lô hội bôi vào chỗ hấn bị bỏng giúp chống viêm tiêu sưng.

Điền Thập Tứ nhìn nàng bận rộn bôi thuốc lên cổ tay mình, cầm tay nàng, lấy cái thứ hấn không biết là gì tự mình bôi lên tay thấy khi bôi da rất mát lạnh lại thoải mái, bởi vậy cầm cái thứ trong suốt như keo dán ấy bôi lên tay nàng.

Tay nàng không nhăn nhui trắng nõn giống như khuê nữ bình thường, cũng không thô ráp như phu nhân phải sanh con đường cái, trông nom chuyện nhà, bởi vì phải làm đồ gỗ, bởi vì phải không ngừng lao động, nên tay nàng chống chọi vết thương lớn nhỏ, thậm chí có chút dọa người.

Tim của hấn như bị hung hăng nhéo xuống.

Nữ tử này, vì để cho hấn có thể ăn một miếng cơm, để hấn sống sót, so với ai khác cũng khổ cực hơn.

Nữ tử này, là người hấn gặp trong thời điểm chán nản nhất, tương lai, nếu vào ngày nào đó hấn lâm vào tình cảnh kém hơn hiện tại, tất nhiên nàng sẽ không vứt bỏ hấn.

"Người Cái này không dùng như vậy." Nàng giật mình, tâm cuồng loạn, tay như bị điện giật tê tê dại dại.

Điền Thập Tứ không để ý đến nàng, vẫn cầm lấy tay nàng, đem lô hội thoa khắp mười ngón tay, chậm rãi vuốt ve, không bỏ sót một chỗ.

Tay hấn rộng lại thô dày, khi bị hấn nhẹ nhàng nắm tay như vậy nàng cảm thấy ấm áp đã bao phủ hết mọi góc ngách trong lòng.

Lòng Ngự Tiểu Nhân nhẹ nhàng bị kích thích.

"Làm sao nàng lại biết nhiều chuyện như vậy?" Cả người nàng cứng ngắc, hấn đang tính toán từ từ tháo xuống lòng phòng bị của nàng.

"Ta thiếu thốn. bần tiện, nên. hiếu học." Vì mọi suy nghĩ trong đầu dường như đều đã biến mất, nên nàng lắp ba lắp bắp trả lời như vậy.

Bần tiện là thật, còn hiếu học. phải chờ xác nhận lại.

Nàng nhanh chóng rút tay về, tay hấn bỗng có cảm giác có cái gì không đúng, nhưng lại không nghĩ ra là cái gì. Sau đó hấn đưa tay vuốt cảm nàng, cảm giác ấy không ngờ lại tốt như vậy.

"Ta đi hâm nóng thức ăn, cũng nguội rồi."

Ngự Tiểu Nhân không còn gì để nói, má nàng đỏ ửng, mắt hạnh mờ mịt mông lung, đôi môi hé mở, mới vừa rồi nơi bị hấn ăn đậu hũ giống như vẫn còn lưu xúc cảm từ đầu ngón tay hấn, nàng chưa từng để ai sờ mặt mình như vậy, nên cứ thế mà ngây ngốc đi ra chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Đạp Núi Bán Sát Đường Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Nụ hôn đầu mất không chế

Buổi tối, Ngự Tiểu Nhân cầm sổ sách, đi tìm An tẩu tử.

Lúc này là thời điểm từng nhà nghỉ ngơi dùng cơm, có tiếng nói chuyện cùng tiếng cười mơ hồ vọng ra, cũng có ánh nến trầm mặc lại ảm áp.

Nàng đi qua hàng rào tre vây quanh vườn rau, tới An gia.

"Tẩu tử có nhà không?"

Nhà ở làng quê thường không có cổng chính, nếu có chuyện phải ra khỏi cửa, thì cài then cùng lăm là khóa cửa lại là có thể ra ngoài.

Nàng gọi mấy tiếng, chỉ trong chốc lát An Tranh liền ra mở cửa.

"Nhàn đi đi." Hắn rất ngoan ngoãn chào hỏi.

"Ngonan, ta tới tìm tẩu tử của con."

"Tẩu đang ở bên trong."

Bước vào nhà, An tẩu tử đang rửa bát đĩa vội lau khô tay ra đón nàng, rót cho nàng chén nước.

"Ta cũng không phải là khách, tẩu tử khách khí với ta làm gì?"

An Tranh hiểu chuyện đi pha nước đãi khách, nàng cũng không quên nói cảm ơn.

Tuấn ca nhi đang ngồi trên giường đất cũng đứng dậy chào hỏi nàng, sau đó chò thúc thúc hắn trở lại, hai đứa trẻ lại chơi cờ năm quân, thì ra nàng sang đã làm phiền hai tiểu tử kia rồi sao.

"Điền đại thúc ở nhà rảnh rồi không có việc gì làm, hai đứa có muốn tìm hắn đánh cờ hay không?" Nàng cũng làm cho Điền Thập Tứ một bộ cờ, thế nhưng hắn lại không có người cùng đánh cờ, có lẽ nên một lớn hai nhỏ ở cùng nhau biết đâu lại có thể phát ra tia lửa gì đó cũng không chừng.

"Có được không ạ?" Hai mắt An Tranh sáng lên, Điền đại thúc cũng không phải là người bọn chúng dám tùy tiện đến gần, nhưng Tuấn ca nhi hơi nhỏ một chút, cùng hắn đánh cờ mỗi hồi cũng sẽ thắng, chỉ có thể nói là giết thời gian, không có chút kích thích nào, nếu Điền đại thúc có thể cùng hắn đánh một ván cờ.

"Đi đi, đi đi!" Ngự Tiểu Nhân đẩy hắn một cái.

An Tranh vui mừng dọn dẹp bàn cờ, mang theo cháu đi tìm Điền Thập Tứ.

"Muội tử, có chuyện gì sao?" An tẩu tử hỏi.

Ngự Tiểu Nhân đem sổ sách để lên bàn, từ túi vải xanh thêu hoa Ngọc Lan móc ra hai khối bạc vụn, đặt trước mặt An tẩu tử: "Đây là tiền công mấy ngày nay của tẩu, hôm nay muội kết toán mọi việc nên vội vàng đưa tới cho tẩu."

"Gấp cái gì! Hòa thượng chạy được chứ miếu không chạy được." An tẩu tử cũng ngồi xuống: "Lại nói ta cũng không giúp gì nhiều cho muội thì sao muội phải gấp gấp mà trả tiền công cho ta?"

"Lời này của tẩu tử là không đúng rồi, khi muội buôn bán, tẩu giúp muội bao nhiêu việc, trong lòng muội tự biết nếu không có tẩu, buôn bán của muội cũng không thuận lợi như vậy."

"Muội thật khách khí. Nhưng sao lại nhiều như vậy?" An tẩu tử nhìn thấy mấy thỏi bạc trên mặt bàn giật mình một cái.

Toàn bộ là ba lượng bạc! Nàng biết Ngự Tiểu Nhân nhất định là suy nghĩ cho nàng nên mới cho nàng nhiều bạc như vậy, nhưng nàng lại không có cách nào để yên tâm, thoải mái mà nhận số tiền này.

"Quá nhiều. Ta nhận thì ngại!"

"Tẩu xem, muội biết ngay là tẩu sẽ nói như vậy mà, đây là sổ sách, bên trong ghi các khoản chi, thu rất rõ ràng. Muội lại muốn hỏi tẩu tử, muội muốn buôn bán nhưng thiếu một người trợ thủ, tẩu có nguyện ý giúp đỡ lâu dài cho muội hay không, mỗi tháng muội trả tẩu hai lượng tiền công được không?"

"Hai lượng, nhiều như vậy!" Nàng kêu lên, nhưng cũng không cầm sổ sách lên xem

Vô luận là trồng trọt hay thuê thửa, thêm số bạc có được từ việc cho thuê ruộng, mặc dù nàng đã vô cùng tiết kiệm thì một năm nàng cũng chỉ tiết kiệm được khoảng một chuỗi tiền, hiện tại một tháng có thể có hai lượng bạc, như vậy chi tiêu trong vòng một năm cũng không có vấn đề gì rồi, nàng đang nằm mơ sao?

"Nếu việc buôn bán của chúng ta vẫn tiếp tục thuận lợi, số bạc muối có thể đưa cho tâu không chỉ có số này." Buôn bán nếu như có thể trường trường cửu cửu, nàng còn muốn chia hoa hồng cho An tâu tử.

"Ta nguyện ý!" An tâu tử cao hứng đến mức nói không nên lời rồi, đến lúc này, nàng cũng không cần phải phát sầu vì thức tu (học phí ngày xưa) của tiểu thúc thúc rồi.

Số tiền này đến đúng lúc như một trận mưa trong ngày nắng hạn.

"Vậy thì không còn gì tốt hơn, thành thật mà nói chỉ có hai chúng ta chăm lo cho việc buôn bán là hơi quá sức, tâu tử ở trong thôn đã lâu, quen biết nhiều người, nếu như có thể, thì giúp muối xem có ai là người sạch sẽ lại làm việc cần mẫn, nếu như có, thì nói nàng đến nhà muối, để muối gặp mặt." Có câu: Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ bằng hữu như lợn, nàng sẽ không tìm người có thể gây chướng ngại cho mình.

Nếu phải chuẩn bị mở tiệm, nhân thủ là điều không thể thiếu, nhưng nếu mời người trong trấn nhỏ thì không biết rõ gốc gác được, chẳng bằng dùng người trong thôn, mọi người đã từng giúp đỡ, cho nàng nửa túi gạo, mấy quả trứng gà, đã từng cho nàng rất nhiều gia dụng, nàng nghĩ dựa vào việc này mà hồi báo một hai cũng tốt.

"Muối muốn thuê người sao?"

Thực ra nếu chỉ có chỉ nàng và Ngư Tiểu Nhân thì mỗi ngày hai người đều bận đến nửa đêm canh ba, rạng sáng còn phải đi sớm lên trấn bán hàng. Trong thời gian ngắn thì cũng không có vấn đề gì lớn nhưng xét về lâu về dài, thân thể hai người có thể không chịu nổi nữa.

May mà Ngư Tiểu Nhân là người nhìn xa trông rộng, nhận thấy rõ năng lực hai người chưa đủ, nên tìm người tới cùng gánh vác công việc, như vậy vừa có thể nâng cao hiệu suất, vừa có thể giảm bớt lượng công việc, là một biện pháp tốt.

Nàng gật đầu một cái: "Nam nhân hay nữ nhân đều được, nam tử thân thể cường kiện hơn nên mỗi tháng muối sẽ trả cho nữ tử một lượng bạc, nam tử hai lượng bạc, nuôi một bữa cơm, nếu không muốn ăn cơm thì có thể đổi thành bạc, sau ba tháng, muối sẽ nhìn thái độ làm việc mà xem xét việc tăng lương cho từng người."

"Hậu đãi như vậy, sợ là người trong thôn ai có tay có chân đều sẽ chạy tới." An tâu tử lẩm bẩm nói.

Đất đai thôn quê phụ vô cùng ít ỏi, nên luôn thiếu công ăn việc làm, có nhà nào mà không nghỉ bê đầu để cho người nhà ảm no, cơ hội khó có được từ trên trời rơi xuống như vậy, ai không muốn nắm chặt trong tay?

Chỉ là, chỉ là bán một chút đồ ăn, cần phải dùng tới nhiều người như vậy sao?

"Còn có một chuyện nữa, ai cũng có thể làm việc cho chúng ta được."

"Muối nói đi."

"Muối muốn khích lệ các phụ nhân trong thôn trồng các loại cây cải bắp, chăm sóc kỹ cho gà, vịt đẻ trứng, khi thu hoạch toàn bộ rau và trứng sẽ được chúng ta thu mua, tâu cảm thấy thế nào?" So với việc đi ra ngoài để thu mua, hay đi mua ở các cửa hàng khác thì làm như vậy là có lợi nhất.

Theo nàng biết, thời gian trồng cải bắp tính từ lúc trồng đến khi thu hoạch mất khoảng hai tháng đến hai tháng rưỡi, nếu là như vậy thì 1 năm 4 mùa nàng sẽ không cần lo lắng về việc rau dưa không đủ hay thiếu hụt, nàng cũng không cần lo lắng vấn đề cung cầu nữa.

"Muối muốn để mọi người cùng nhau kiếm tiền sao?" An tâu tử mãnh liệt mà gật đầu.

Kiểm thêm thu nhập, tích vốn riêng, nữ nhân nào không tích lũy riêng cho mình một ít bạc, mặc kệ có dùng để chi tiêu trong gia đình hay không, nếu con cái là người hiếu thuận, có thêm một ít bạc là có thể an tâm sống qua ngày, nếu chẳng may không quản được ông cụ trong nhà, cũng có thể tự mình cố gắng không cần nhờ cậy con cái dưỡng lão, cho nên kiếm tiền, tiết kiệm tiền là tuyệt đối vương đạo.

Nàng nghĩ mấy bà thím, đại nương trong thôn sẽ vô cùng vui lòng.

Qua những ngày này, An tâu tử biết rằng mình không có đầu óc thông minh như Ngư Tiểu Nhân, nhưng nàng người biết nhìn người, cũng biết đi theo muối từ tuyệt đối sẽ không sai.

Ngư Tiểu Nhân lại có chút thẹn thùng: "Chữ Bát (八) không chống ngược lên đầu."

An tâu tử biết Ngư Tiểu Nhân không phải là người nói suông, nếu nàng mở miệng, vậy tức là đã nắm chắc được mọi chuyện, nói cách khác, mình chỉ cần phụ trách đem tin tức này lan rộng ra là được.

". Muối tử, không phải là muối muốn mở tiệm chứ?" Nàng chậm nửa nhịp mới nghĩ đến, suy đoán chiếm đa số, thử hỏi Ngư Tiểu Nhân.

"Nếu muội quyết định như vậy, tẩu tử nhất định là người đầu tiên biết được." Nàng cũng không có ý nghĩa gạt An tẩu tử, nhưng chưa quyết định chắc chắn, thì mọi chuyện cũng không thể nói trước hết được.

Như vậy không phải là quá nhanh sao? Mặc dù nói việc buôn bán của muội tử rất thuận lợi, nhưng cấp bách như vậy. Bởi thật lòng xem Ngư Tiểu Nhân là muội tử, An tẩu tử vừa mừng thay cho nàng, lại không khỏi suy nghĩ nhiều một chút.

"Đúng rồi, muội mới nói muốn thuê một nữ nhân, ta bỗng nhiên nhớ tới một người. . . ." An tẩu tử trầm tư một chút: "Là một hài tử rất khéo léo, nhu thuận, nhưng có mệnh khổ." Không phải nàng muốn đi cửa sau nhưng đứa bé kia thật sự quá đáng thương.

“Vậy sao."

"Cũng khó trách muội không có ấn tượng. Nhà nàng ở thôn Ngân gia bên cạnh, vốn gia đình cũng không khó khăn lắm, cha mẹ tình cảm hòa thuận, phụ thân nàng là lão Tam có nghề mộc rất nổi danh, lại là một thợ săn, một nhà ba người sống cũng rất tốt, xấu là ở chỗ triều đình động một chút là bất bình dịch, trong nhà chỉ cần có nam nhân, không nói hai lời liền bị bắt đi.

"Sau khi lão tam đi lính trở lại, chỉ còn một chân, tính tình đại biến, cả ngày ở nhà uống rượu say đánh chửi hai mẹ con, nương của Ngân nhi về sau không chịu nổi nữa, bỏ đi để lại nữ nhi. Lão tam tính xấu không đổi, cũng không nghĩ trong nhà đã sớm không có tiền để sống qua ngày, còn động là đánh chửi, buộc nàng phải đi mua rượu, đứa bé kia bởi vì không nghe lời nên thường bị đánh đến nổi trên người không có một chỗ toàn vẹn, thật đáng thương."

Bình dịch cổ đại bị cưỡng bức lao động rất nặng nề, thu thuế, lao dịch, người dân muốn trốn cũng không thoát, nếu đào ngũ mà bị bắt trở về thì hậu quả là vô cùng nghiêm trọng.

Hưởng ứng lệnh triệu tập của Phủ Bình, thường ngày nam nhân có thể làm nghề nông, nông nhân thao luyện, nhưng thời chiến thì phải xuất chinh, chiến sự xong, binh lính lại quay về.

Vậy nhưng số lượng binh lính là rất lớn, người chết trận ngoài sa trường đếm không hết, có thể lưu lại cái mạng là vô cùng may mắn, về phần những người đi bình dịch mà bị tàn tật, rất nhiều người gặp phải trường quan vô lương, không được nhận một chút bồi thường nào, chỉ có thể bắt đặc dĩ nuốt oán thán vào trong, nghĩ vận khí mình không tốt mà thôi.

"Nếu tẩu tử đã lên tiếng, muội sẽ tự mình đi nhìn một chút đi, nếu như nàng là người chịu khổ, muội sẽ giúp đỡ, nhưng nếu như không thành, thì muội cũng đành vậy."

"Dĩ nhiên, dĩ nhiên, vậy cứ quyết định như thế đi!"

An tẩu tử cũng là người nói gió thì có mưa, nàng làm việc gọn gàng mau lẹ, một lát sau đã dẫn tiểu cô nương kia tới Điền Gia, Điền Thập Tứ đã sớm đi ra sân sau.

Ngư Tiểu Nhân nhìn nàng ước chừng 12, 13 tuổi, gương mặt thanh tú nhưng hơi nhỏ, vóc người gầy yếu, mặc một bộ quần áo cũ kỹ bằng vải bông thô, mặc dù quần áo có mấy chỗ vá lớn, nhưng đã được giặt hết sức sạch sẽ, đi tới nhà người xa lạ, trừ mấy phần băn khoăn lo lắng, thì khi Ngư Tiểu Nhân hỏi nàng sẽ đáp, không từ chối, không qua loa, vấn đề không trả lời được, cũng không tô son trát phấn mà nói thẳng là mình không biết, nên Ngư Tiểu Nhân cũng thấy có hảo cảm.

"Chùng nào thì em có thể tới đây làm việc?" Nhìn ánh mắt sạch sẽ của nàng, Ngư Tiểu Nhân rất thích. Mặc dù nàng muốn che giấu vết bầm sưng đỏ trên người, nhưng ống tay áo của nàng khá ngắn, nên cũng mơ hồ nhìn thấy bị dấu vết bị đánh.

Nàng nhỏ như vậy, lão Tam kia sao có thể xuống tay được?

Ngư Tiểu Nhân vẫn tự nói với mình đây là chuyện nhà người ta, mình không cần lo, đừng để ý đến, cũng không quản được, nhưng nàng hận nhất loại phụ thân đánh hài tử cho hả giận!

"Phu nhân nói là tới nơi này làm việc sẽ được trả bạc?" Đôi mắt mang mác buồn hiếm có một tia sinh khí.

"Ta lớn tuổi hơn em, nên gọi ta phu nhân là tốt rồi, ba tháng đầu ta trả một lượng bạc, cùng một bữa cơm, ba tháng sau, nếu em biểu hiện tốt, ta sẽ trả thêm."

"Vâng em nhất định sẽ nghiêm túc làm việc!"

"Lúc nào thì có thể bắt đầu làm việc?"

"Ngày mai, không, phu nhân. Nếu như muốn thì ngày hôm nay em cũng có thể đi làm!" Giọng nói thanh tựa như đầu mùa xuân đã có chút kích động.

"Không vội, vậy thì từ ngày mai đi." Thật là một đứa bé khiến cho người thương tiếc, bởi vì có được một công việc mà vui mừng đến mức này.

Ngư Tiểu Nhân chưa quên tiếng nói cảm ơn của nàng lúc đi về, vui mừng đến mức khuôn mặt cũng ửng hồng, không che giấu được hưng phấn và kích động mà thân thể cũng có chút phát run.

Chờ Điền Thập Tứ vào nhà, nàng liền nói với hắn chuyện này, sau đó không nhận được mà oán trách: "Tại sao triều đình lại để chuyện như vậy xảy ra, binh tán trở về, đáng lẽ phải có bổng lộc, không lo ăn mặc, nhưng tại sao lại không nhận được gì như vậy? Những người đó vì chiến sự mà bị tàn phế, lại không nhận được chút bạc nào, triều đình không trông nom sao? Nhân dân tin cậy triều đình như thế, những tướng quân, những đại quan kia tại sao lại bỏ mặc họ như vậy?"

Bởi vì nhân dân chỉ là con kiến hôi sao?

Con em của người dân không là gì?

Chỉ có con cháu thế gia quyền quý mới là người sao?

"Chuyện triều đình, là chuyện mà ta và nàng có thể nghị luận sao?" Về mặt của Điền Thập Tứ vẫn như mặt nước tĩnh lặng, không có chút dao động, nhưng ánh mắt hắn liên tục chuyển động đã chứng minh tâm trạng của hắn không hề bình tĩnh như vậy.

"Nói là nói như vậy, nhưng những chuyện như thế nên thay đổi, dù sao cũng phải có người nguyện ý phá vỡ khuôn khổ, quốc gia mới có thể càng ngày càng tốt, không phải sao?"

Không có ngôn từ kịch liệt, thái độ cũng không có chỗ nào không đúng, thế nhưng lời này tựa như có châm trong bông vải, khiến có người phải nhảy dựng lên. Điền Thập Tứ không khỏi suy nghĩ sâu xa: "Là ai dạy nàng nói những điều này?"

"Không ai dạy ta, ta chỉ muốn nói như vậy, không nói không vui mà thôi." Trên mặt nàng lộ ra vẻ nhàn nhạt yên tĩnh, sắc mặt trắng định còn có vẻ dửng dưng cảm.

"Những lời này nàng lén lút nói với ta thì không sao, nhưng ngàn vạn đừng nói ở bên ngoài." Nam tử cũng không dám tùy tiện nghị luận triều chánh, nàng là một phụ nhân ngược lại lại dám nói nhiều như vậy.

"Ta hiểu, loại sự tình này ta còn phân biệt được rõ ràng."

Dù sao, nơi này cũng không phải là hiện đại, ngôn luận tự do, tư tưởng tự do, ở chỗ này, chỉ cần nói sai một chữ, đầu sẽ không còn là của mình nữa rồi.

Hai người lại hàn huyên một số chuyện khác, đêm đã khuya, hai người rất nhanh liền đi nghỉ ngơi.

Bởi vì đã có một ngày mệt nhọc, Ngự Tiểu Nhân nằm xuống là ngủ mất, người cùng giường chung gối với nàng, Điền Thập Tứ lại không ngủ được.

Nhìn nữ nhân bên cạnh, hắn bỗng cảm thấy căng thẳng.

Hắn chợt phát giác một số chuyện, nữ nhân bên cạnh hắn, ngày ngày chung giường cùng hắn chỉ là muốn cùng hắn cùng nhau sống qua ngày, nàng đối với hắn không có kỳ vọng gì, cũng không có tình cảm sâu đậm, phải nói, nàng chỉ cần một người nam nhân làm trụ cột, giống như cần để có một tấm biển, một nhãn dán, một thân phận an toàn. Hình như nàng có thể vì một "Phu quân" như hắn làm bất cứ chuyện gì nhưng lại không nguyện ý giao trái tim của mình ra.

Nàng chưa bao giờ cầu viện, hay muốn bắt cứ cái gì từ hắn, thậm chí, đến bên cạnh hắn hưởng thụ sự ấm áp cũng chưa từng.

Đối với nàng mà nói, một chút sức quyến rũ hắn cũng không có sao?

Điền Thập Tứ nhìn nàng chăm chăm, nàng nằm trên giường, tóc dài như trường lụa, hắn bỗng thấy có chút oán hận.

Hôm sau.

Ngự Tiểu Nhân bị một loạt tiếng xột xột xoạt xoạt đánh thức, trời còn chưa sáng, vào lúc này vẫn chưa tới giờ Mẹo mà?

Nàng buồn ngủ nên vẫn ngáp ngủ, ngồi dậy hỏi: "Ai vậy?"

Một bên Điền Thập Tứ hiển nhiên cũng đã tỉnh lại, một đêm không ngủ được, lúc này hắn thấy nàng muốn lật người xuống giường, áo ngoài đơn bạc có thể nhìn thấy chút da thịt như vậy sao có thể để cho người khác nhìn ngó: "Trước tiên nàng mặc thêm y phục đi."

"Oh." Nàng nghe lời phủ thêm áo khoác.

Lúc nàng mặc thêm quần áo, Điền Thập Tứ liền sai bước ra mở cửa.

Liếc thấy Điền Thập Tứ, Ngân nhi suýt bị hù dọa đến phát khóc, ở hắn có một loại cảm giác làm cho người ta không rét mà run, huống chi hắn lại có vóc người cao lớn đối với nàng mà nói nó vốn giống một bức tường.

Nàng run run, tay thiếu chút nữa xoắn thành bánh quai chèo, nhưng nàng không thể sợ, nàng cần phản công việc này.

"Làm chi mà hù dọa đứa trẻ như vậy, cái người này khí tức lúc mới xuống giường thật dọa người." Ngự Tiểu Nhân nhắc đi nhắc lại, đẩy Điền Thập Tứ ra, dắt tay Ngân nhi vào cửa.

Lại còn nói hần có cái gì mà "khí tức lúc xuống giường" ! Điền Thập Tứ trơ mắt nhìn một lớn một nhỏ vào nhà, nhưng cái gì cũng không thể nói.

"Ngân nhi ra cửa sớm như vậy, còn chưa ăn điểm tâm phải không?" Nàng bảo Ngân nhi ngồi lên ghế con, bước vào phòng bếp múc nước ầm tới hôm qua chuẩn bị cho Điền Thập Tứ rửa mặt còn dư lại, rửa mặt chải đầu một phen, lúc này mới quay đầu nhìn Ngân nhi đang khéo léo ngồi ở đó.

"Không quan trọng, Ngân nhi không ăn cũng không đói." Ngân nhi cũng phát hiện mình tới quá sớm, cũng có chút ngượng ngùng.

"Ta có chút đói bụng, không bằng em đến ăn cùng ta?"

"Cái này không được, em tới để làm việc." Nàng ngập ngừng nói.

"Ta nói được là được." Nàng sờ soạng một lúc mới buộc được tóc.

"Nhưng"

Nàng không đợi Ngân nhi đồng ý, lựa ít thức ăn ngon, đem nồi rửa sạch, chuẩn bị nấu cơm.

"Phu nhân, để Ngân nhi tới giúp người, chuyện này em đã từng làm qua." Nàng có chút khiếp sợ mà đi tới, về mặt khăn trang, thấy Ngư Tiểu Nhân gặt đầu nàng liền ngồi xuống nhóm lửa.

Nàng linh hoạt bỏ trấu, mảnh trúc nhỏ, ... vào lòng bếp, chỉ chốc lát sau lửa đã lên, không thể không nói nàng làm rất thuần thục không bị làm khó chút nào.

Ngư Tiểu Nhân cũng đang suy nghĩ tới hôm qua còn thừa lại ít bánh nhân thịt, bánh bột ngô cũng còn vài khối, không bằng nấu cháo cá đậu xanh đi, đem cá mua hôm qua xát muối cắt miếng xào tới, đúng rồi, dưới giường gạch còn có mấy mầm đậu xanh đang mọc, hái một chút để xào là được, còn chưng hai tô trứng, nhìn vóc dáng Ngân nhi, như vậy chắc cũng đủ ăn?

Lúc nàng đang vội vã suy nghĩ thì Điền Thập Tứ đã ăn mặc chỉnh tề ra sân đánh một bài quyền, đánh xong quyền thì đi tưới nước cho cây trong sân, mỗi một gốc cây đều được hần tưới rất tỉ mỉ đến khi nhìn thấy đất đã ướt nhuận mới thôi. Sau đó hần sẽ đem gỗ của Ngư Tiểu Nhân, bao gồm cả những cái đã là bán thành phẩm đặt vào chỗ có bóng mát, gỗ bị gió thổi hay phơi nắng dễ bị nứt, vậy thì uổng phí công sức, vì vậy mỗi ngày hần đều tìm chỗ mát để gỗ. Lâu ngày cũng biến thành công việc hần chủ động nhận làm.

Hần vào nhà đã nhìn thấy trên bàn bày thức ăn, ngoan ngoãn đi phòng bếp rửa tay, trở lại nhà chính liền đến chỗ chủ vị ngồi xuống.

Ngư Tiểu Nhân đem bát cháo nóng hổi đặt bên cạnh hần, cũng múc cho mình và Ngân nhi mỗi người một tô, quay đầu lại gọi nàng tới dùng cơm, lại thấy nàng đang đứng xa xa, cúi đầu, không nói một lời.

"Ngân nhi, tới đây ngồi."

"Em không sao đâu."

"Ta không thích một chuyện phải nói hai lần." Nàng cố ý giả vờ giận tái mặt.

Thành thật mà nói Ngân nhi chưa biết rõ tính tình của Ngư Tiểu Nhân, không biết nàng chính là một con cọp giấy, sợ chọc giận nàng mất hứng, nên đến tìm chỗ ngồi xuống, nhưng cũng chỉ dám ngồi vào một phần ba cái ghế, nhìn cháo chín thơm mềm, nhất thời bụng đói kêu vang.

"Ăn cơm thôi."

Ngư Tiểu Nhân rất tự nhiên chia thức ăn cho hai người, mỗi người một bát trứng chưng, Ngân nhi chưa thấy điểm tâm phong phú như vậy, không dám gấp đồ ăn, chỉ cầm lấy bát cháo, nuốt vội vàng.

"Từ từ ăn, thức ăn có rất nhiều, cẩn thận mắc nghẹn." Mỗi món ăn Ngư Tiểu Nhân đều gấp cho nàng một lần, thấy nàng kích động đến mặt đỏ rần, hốc mắt còn rung rung, không khỏi mềm lòng.

Ăn cơm xong, Ngân nhi tự động xin đi giặt giặc rửa bát, Ngư Tiểu Nhân biết nàng không tìm chút việc để làm sẽ ái ngại, vì vậy gặt đầu, nhìn nàng bởi vì ăn quá no bụng, khề để lộ ra cái bụng nhỏ, chợt sinh ra một loại cảm giác thành tựu.

Chuyện nhà đã làm xong, nàng lại dạy Ngân nhi trộn nhân bánh, ngâm miến, lựa trứng gà.

Điền Thập Tứ cũng không nhàn rồi, hần phải nhào bột mì làm áo bánh, còn phải phụ trách cắt bột thành các miếng nhỏ, một lát sau An tẩu tử cũng tới, nhiều người nhanh tay, không lười biếng, rất nhanh đã làm xong việc, chuẩn bị lên trần trên bày hàng.

Ba người cười cười nói nói vào trong trần, vốn là người cẩn thận, một câu nói cũng không dám nói nhiều, khi ở cùng hai nữ nhân, được hai người khích lệ Ngân nhi cũng bớt gò bó, thỉnh thoảng cũng có nói mấy câu, mặc dù không phải là thật sự thoải mái mở lòng, nhưng Ngư Tiểu Nhân cảm thấy chuyện này không vội được.

Hôm nay, vô cùng khác so với hôm qua, rất nhiều khách nhân không đợi họ dọn xong gian hàng đã đứng xếp hàng thành một hàng dài, náo nhiệt cực kì.

Ba người cũng không rảnh để tán gẫu, lên tinh thần, bận rộn làm việc. Ngư Tiểu Nhân cũng không để cho Ngân nhi đứng trước chào hỏi khách nhân, nữ hải tử mà dù sao da mặt cũng mỏng, chỉ để nàng làm việc ở phía sau, đến hai canh giờ sau, khi toàn bộ đồ đã được bán sạch, mọi người mới có thể nghỉ ngơi một hồi.

"Muội tử, ta thật sự hoài nghi có phải muội đã biết trước việc buôn bán của chúng ta sẽ nhanh chóng thuận lợi trở lại hơn nữa so mấy ngày trước còn tốt hơn không?" An tẩu tử đầm đấm vai, mặt mũi thì mặt mũi, nhưng sắc mặt lại tràn đầy sự vui mừng.

"Ngư nhi là phúc tinh của chúng ta." Ngư Tiểu Nhân nhàn nhạt nói lảng sang chuyện khác.

Ngân nhi cũng không ngồi nghỉ ngơi, mà khéo léo đi dọn dẹp, khoe miệng hơi vênh, nghe các nàng trên ghẹo mình, động tác càng nhanh hơn.

"Ngân nhi là phúc tinh của chúng ta, nhưng khách nhân nhanh chóng quay lại như vậy nhất định là có đạo lý của họ." An tẩu tử không có ý định bỏ qua cho nàng.

"Mấy món ăn của chúng ta mới mẻ, làm trong ngày để bán, bởi vì mới mẻ, mùi vị tốt, chỉ cần ăn rồi sẽ không quên được mùi vị của nó, muội vẫn luôn tin tưởng như vậy. Hơn nữa chỉ cần là đồ tốt, làm sao có thể dễ dàng bị bắt chước?" Nàng nói đơn giản như vậy nhưng không ai biết được để làm được nước sốt và gia vị ngon như vậy nàng đã tốn công như thế nào.

Đồ ăn ngon, cộng thêm việc giá cả bình dân nên dễ dàng được mọi người tiếp nhận, coi như cũng có lúc bị những gian hàng khác cướp mất khách, nhưng một khi khách nhân phát hiện hàng khác không làm ngon như các nàng thì rất nhanh họ sẽ quay đầu lại.

Thức ăn không giống những mặt hàng khác, ăn ngon là ăn ngon, ăn không ngon chính là ăn không ngon, khẩu vị luôn rất thực.

An tẩu tử bình tĩnh hiểu ra, không khỏi kính nể Ngư Tiểu Nhân hơn một tầng.

Hôm nay cũng bởi có Ngân nhi cần mẫn làm trợ thủ, hai người tiết kiệm được không ít công sức, trở về nhà sớm hơn.

Sau hai ngày, Điền Thập Tứ đem một khế ước mua bán nhà giao cho Ngư Tiểu Nhân, đồng thời còn có hai tờ văn tự bán đứt của hai nô bộc.

"Ta đi dạo trấn hai vòng, vừa lúc có gian cửa hàng muốn chuyển nhượng, khu vực đó cũng không tệ, bởi vì chủ nhà vội cần tiền, giá tiền cũng tốt, ta dùng 115 lượng mua lại cửa hàng, hai mươi lượng mua hai nô bộc là chương quỹ của cửa hàng và một người làm, chương quỹ biết tính sổ sách, sau này nếu như nàng không có thời gian xử lý, giao cho hắn cũng được." Ánh mắt thu liễm lại vài phần, Điền Thập Tứ lại rút ra một phần văn tự khác.

"Đây là khế ước văn tự của vùng núi phía sau nhà, một mẫu đất ba lượng bạc, ta mua cả đỉnh núi tốn 1300 lượng, bạc cho tiểu lại, lý chính, thôn trưởng, tốn chừng một trăm lượng."

Nơi này, muốn mua bán điền trang không chỉ tới xin một tờ khế ước là được, thôn trưởng, lý chính, quan phủ các nơi đều phải có môn lộ, nếu không việc cấp khế ước sẽ kéo dài thật lâu, hoặc không làm được.

Nghĩ muốn làm được chuyện mình mong muốn thì phải tiêu tiền như nước cho quan phủ, đây là tập tục xấu của quan trường, nhưng không có cách nào khác, mặc dù hoàng thượng hận nhất là tham quan ô lại nhưng cấm cũng không được, quét mồi cũng không xong bọn tham quan.

Quan trường có diện mạo xấu xí nhiều không kể xiết, hắn thấy những người này ăn bớt một chút chẳng qua là muối bỏ biển nên hắn nhẹ nhàng bỏ qua cho, bởi vì hắn muốn theo đuổi trái phải rõ ràng nhưng nơi đầu tiên không phải là nơi này.

Nhưng Điền Thập Tứ nào biết, mặc dù hắn mặc bỏ y thì toàn thân cũng có một cỗ khí tức thiên hoàng quý trụ, khí phách uy nghiêm, người nha môn mắt nhìn người cũng có vài phần, nên chỉ cảm một chút bạc, còn chưa đòi hỏi nhiều.

"Nói cách khác chúng ta còn hơn hai trăm lượng bạc." Ngư Tiểu Nhân không ngờ 1300 lượng bạc của Tào lão gia cùng năm trăm lượng thu được từ lần trước bán hộp giấy đã sắp hết sạch rồi.

Còn hơn hai trăm lượng, tương lai cửa hàng muốn mua thêm dụng cụ, thuê thêm nhân thủ, còn phải nhập hàng rồi tiền lương cho mọi người, có lẽ sẽ thành lấy trứng chọi đá.

Một đêm này, Ngư Tiểu Nhân ngủ không được, nàng trần trọc trở mình, nghĩ tới việc kiếm tiền từ đâu, trên tay có tiền vẫn tốt hơn so với trước một người nghèo hai bàn tay trắng cần người khác quan tâm, giúp đỡ.

Nàng nghĩ đến mơ mơ màng màng, chợt bên tai truyền tới âm thanh như nước, một bàn tay to che mắt nàng, cũng từ phía sau lưng nhẹ nhàng ôm nàng.

"Chuyện tiền bạc đừng lo lắng, còn có ta, nàng ngủ đi."

Lòng bàn tay của hắn mang theo ấm áp, nàng cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ truyền tới từ trong chăn, được hắn ôm vào ngực, nàng có thể cảm nhận được nhịp tim của hắn, ngực của hắn ấm áp như thế, nàng hít vào, cố gắng kéo dài khoảng cách, nhưng nhiệt độ và mùi hương của hắn như đã tràn vào mũi và máu của nàng.

"Nàng không tin ta sao?"

Nàng muốn đẩy tay hắn ra, nhưng Điền Thập Tứ lại giữ chặt ngón tay nàng.

Nàng xoay người nhìn mặt hắn, thấy ánh mắt hắn sáng quắc, nàng không tự chủ được mà đỏ mặt, bị hắn ngưng mắt nhìn như vậy, trừ lo lắng Ngư Tiểu Nhân còn có một chút khát cầu.

Điền Thập Tứ thấy nàng chỉ mặc một cái áo choàng mỏng, thật sự rất quyến rũ, liếm môi, mắt híp lại, cánh tay dài của hắn không nhịn được mà ôm chặt nàng vào ngực, không muốn giữa hai người có bất kỳ một khe hở nào, tay hắn sờ áo vải thanh ti, chỉ cảm thấy mềm nhẵn thoải mái, thân là nam nhân, trong xương đều có chút cá tính cuồng dã, đối với hắn mà nói không có chuyện gì mà hắn không làm được, chỉ là do hắn có muốn làm hay không.

Nữ tử trong ngực không phải là nữ tử đẹp nhất nhất mà hắn từng gặp, cũng không phải người đầy bụng kinh luân, cũng không phải là nữ tử diễm quần bốn phương, nhưng nữ nhân này mang đến cho hắn sự an bình, sự đẹp đẽ không màng danh lợi mà những nữ nhân khác không thể cho hắn được.

"Thập Tứ. Ta."

Ánh mắt Điền Thập Tứ càng thêm ấm áp, đưa tay vỗ vỗ phía lưng nàng, giống như đang dỗ một đứa bé đi ngủ, sau đó hắn đặt một nụ hôn lên môi nàng.

Vốn là chỉ là một nụ hôn nhẹ như cánh bướm, nhưng bởi vì kinh ngạc nên Ngư Tiểu Nhân khẽ giương cánh môi đầy đặn, để cho hắn tiến quân thần tốc, hấp thu được hương thơm ngoài ý muốn, nụ hôn đến như không gì có thể ngăn cản.

Trong lòng Ngư Tiểu Nhân vô cùng rối loạn, chỉ có thể mặc cho lưỡi hắn khuấy đảo trong miệng mình, vô lực chống đỡ khiến hắn càng can đảm xâm lược, nhưng loại chuyện như vậy không cần dạy, nàng theo bản năng mà đáp lại hắn, khiến hắn càng muốn trộm hương.

Một phen hôn triển miên, Điền Thập Tứ có chút không buông môi của nàng ra được.

Nàng chính là mỹ vị, mỹ vị khiến hắn cũng không ngờ.

"Ngủ đi, ngày mai còn có việc." Hắn vén tóc lên trán đã có chút ướt át của nàng.

Đúng vậy, đúng vậy, ngày mai nàng còn có một đồng lớn chuyện cần phải làm, nàng nhắm lại nhưng vẫn cảm thấy có chút nóng ở mắt và môi.

Điền Thập Tứ không tiếp tục tiến thêm một bước, nhưng cũng không thu cánh tay về, đêm dài đằng đẵng, lồng ngực hắn ấm áp, bao bọc cả người nàng cũng thấy rất ấm áp, nàng nghe tiếng tim đập có lực của hắn, không bao lâu, nàng cảm thấy bắp thịt cứng ngắc của mình từ từ thả lỏng.

Người bên cạnh có nhiệt độ ấm áp, nàng cũng đã cực khổ một ngày, Ngư Tiểu Nhân ngáp một cái, gối lên cánh tay của hắn mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đập Nồi Bán Sát Đường Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đổi ngọc lấy bạc

Sáng sớm hôm sau. Khi tỉnh lại, Ngư Tiểu Nhân mới phát hiện mình đã gối lên cánh tay Điền Thập Tứ ngủ một đêm, thấy hắn cũng chỉ vung bả vai, lại như không có việc gì mà ra sân đánh quyền, lúc ấy nàng mới từ từ xuống giường.

Cũng chỉ qua một đêm, cũng chẳng qua chỉ là một cái hôn, nàng đã nhìn khuôn mặt kia đến thành thói quen bây giờ lại có chút khẩn trương.

Nói cho cùng, đều là do nụ hôn kia làm hồng chuyện.

Nàng bung mặt, chỉnh đốn lại tâm tư của mình, lúc này mới xuống giường đi giày vào, vội vã đi vào phòng bếp.

Nàng múc nước ấm tối hôm qua còn thừa lại, chuẩn bị nước rửa mặt cho Điền Thập Tứ, vừa nghĩ đến việc nếu đã tìm được cửa hàng, nàng tính hôm nay sẽ đi xem một chút, xem xem có cần thay đổi thiết kế cửa hàng không, để tìm người làm, dù sao cái họ muốn bán là thức ăn, yêu cầu cũng khá nhiều.

Và lại, hôm nay Ngân nhi cũng không đến từ sáng sớm. Thật sự là một cô nương hiểu chuyện, biết tiến biết lùi, biết nếu ham món lợi nhỏ sẽ chỉ làm mối quan hệ tốt đẹp lúc trước kết thúc, thà là không ăn điểm tâm ở Điền Gia, chỉ cầu quan hệ công việc vững chắc, có thể kiếm tiền về nhà là tốt rồi.

Ngư Tiểu Nhân cũng không cưỡng cầu, nàng và Điền Thập Tứ dùng điểm tâm, thu xếp một phen, liền lúi lắt đi bộ đến trấn Ô Đào.

Cửa hàng có vị trí ở giữa dãy phố, ban đầu là một tiệm tạp hóa, hàng xóm mua một chút nước tương, mua mấy cân dầu, sinh ý cũng không kém. Không ngờ con trai độc nhất của lão bản bị người ta kiếm nên lão không thể không bán cửa hàng để kiếm tiền, hy vọng có thể đem đứa con trai đang bị vùi lấp trong tù ra ngoài, vì vậy, Điền Thập Tứ mới có thể chiếm tiện nghi mua được cửa hàng này.

Chường quý họ Kim là một người trung niên có diện mạo thật thà, vừa thấy Điền Thập Tứ tới cửa, vì hôm trước hai người đã gặp mặt, biết rõ đối phương là lão bản tương lai, lại thấy bên cạnh hắn có một nữ nhân, trên đầu búi tóc kiểu phụ nhân, nên cũng đoán được quan hệ của hai người, liền thân

thiện tiến lên chấp tay chào hỏi.

Điền Thập Tứ giới thiệu với Kim chương quý và người là làm Tiểu Ngũ đang mài quan sát Ngư Tiểu Nhân: "Đây là bà chủ, bà chủ nói gì, các người cứ theo ý của nàng làm là được."

Kim chương quý cùng Tiểu Ngũ liên tục nói đúng.

Ngư Tiểu Nhân cũng không khách khí mà hỏi Kim chương quý rất nhiều vấn đề, bất kỳ nghi vấn nào của nàng hẳn đều biết gì nói nấy, không giấu diếm, có vẻ hết sức tấn trách.

Cửa hàng có tổng cộng ba gian, phía trước là nơi bày hàng, tiến vào bên trong là kho hàng. Bởi vì cửa hàng đã đổi chủ nên vô luận là trong kho hàng hay gian nhà chính cũng không còn bày biện gì, chỉ còn sót lại mấy cái thùng rỗng, gian cuối cùng có tòa sân vườn cùng một viện nho nhỏ, viện có mấy bụi cây kim quế đang nở hoa tỏa hương thơm mát, sương phòng ngược lại được dọn dẹp rất sạch sẽ, không thể bắt bẻ được điều gì.

Phía sau có thể để cho người làm chương quý nghỉ đêm, cũng là một ý hay?

Sau khi thương lượng cùng chương quý, Ngư Tiểu Nhân quyết định sửa hai gian phòng phía trước cho thông với nhau, giữ lại sân vườn và hậu viện sương phòng, sẽ xây một bức tường ngăn cách đại sảnh và phòng bếp, nàng còn muốn xây một nhà xí ở phía sau đại sảnh.

Nàng cảm thấy khách đến cửa hàng của nàng thì được tận tình ăn ngon, cũng có thể tận tình giải phóng, giải phóng hết sẽ tiếp tục tiêu phí.

"Xây nhà xí ngay sau đại phòng, lão bản lại muốn bán thức ăn, như vậy có lẽ không thỏa đáng lắm?" Kim chương quý không đồng ý bởi hẳn căn bản chưa từng nghe qua có người đặt nhà xí ngay sau đại phòng, thói cũng thói chết, còn ai dám đến mua thức ăn?

"Cái này cứ giao cho ta." Nàng cũng không có ý định nói kỹ mọi chuyện cho Kim chương quý nghe, nàng nghĩ nàng sẽ tìm một sự phụ làm nghề mộc có thể tiếp nhận quan niệm này của nàng. Người ta hay nói có tiền có thể khiến quý sai ma, chắc hẳn chỉ cần hỏi thăm nhiều một chút thì nàng không sợ không tìm được người.

Đi ra khỏi cửa hàng người vẫn không lên tiếng từ nãy tới giờ - Điền Thập Tứ bỗng mở miệng hỏi một câu: "Trong lòng nàng đã có người thích hợp sao? Nếu như không có, ta đi hỏi thăm một chút."

Trong lòng nàng mơ hồ có một bóng người, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nhớ ra được đến tột cùng đó là người nào?

"Để cho ta ngắm lại đã."

"Cửa hàng sẽ lấy tên là gì?"

"Gọi Ngũ Hoa mã là tốt rồi." Cái tên từ bài thơ nàng thích nhất〈 Thương Tiến Từ 〉.

"Ngũ Hoa mã, lấy kỳ danh có ý tứ là đất tiền?" Điền Thập Tứ không hiểu.

Lúc này bầu trời xanh thẳm trong suốt, gió cuốn khỏi vân, mây kéo thành sợi, ngày mùa thu trời lạnh, cái nóng rất khiến người ta uể oải đã trở thành quá khứ, năm tháng vô cùng tĩnh tại.

Ngư Tiểu Nhân đá một hòn đá nhỏ, giọng nói không tự chủ được mà mang theo chút dịu dàng: "Trần vương tích thời yến Bình Lạc,

Đầu tửu thập thiên tứ hoan hước".

Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền,

Kính tu cô thủ đối quân chúc.

Ngũ hoa mã,

Thiên kim cừ,

Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu,

Dữ nhĩ đồng tiêu vận cổ sầu!"

(Thương tiến tửu – Lý Bạch)

Dịch thơ:

Trần vương hồi xưa mở yến hội ở Bình Lạc

Mười ngàn đầu rượu tha hồ mà hoan lạc vui cười

Tại sao chủ nhân lại nói ít tiền

Hãy mau mau mua rượu mời các anh uống

Này ngựa hoa năm sắc

Này áo cừu giá ngàn vàng

Kêu đũa nhỏ ra đem đổi lấy rượu

Cùng bạn tiêu mỗi sầu vạn cổ!

Thời tiết quang đăng, tâm tình sáng sủa, Thương Tiễn Tửu, áo cừu đáng giá ngàn vàng, ngựa Ngũ Hoa, mọi người hãy đem tất cả những gì trân quý để tới nơi này đổi thức ăn ngon đi!

Nàng đem ý thơ của thi tiên Lý Bạch trong〈 Thương Tiễn Tửu 〉 đổi thành thức ăn ngon nhưng trong lòng không hề áy náy, chỉ có cảm giác mình rất cuộc đã thoát khỏi cái nghèo, sáng khoái giống như đang bay.

Chỉ là nàng lại quên Điền Thập Tứ là người ở Bạch Bích hoàng triều nên cũng không biết có thi tiên Lý Bạch.

Nghe nàng đọc, Điền Thập Tứ có chút chấn động.

Đêm qua hắn còn nghĩ nàng không có đầy bụng kinh luân, hôm nay nàng lại xuất khẩu thành thơ, nữ nhân này căn bản là một cuốn sách đặc biệt, tài hoa dùng mãi không hết, mỗi khi lật sang một tờ mới lại gặp được một phong cảnh bất đồng.

"Tốt. Tên cửa hàng rất hay." Thần trí hắn đang dần bị lay động, tìm đập thỉnh thích.

"Người cũng cảm thấy danh tự này được, vậy thì quyết định đặt là Ngũ Hoa Mã đi!"

"Bài thơ này còn có nửa phần trên?" Hắn là võ tướng nhưng cũng không phải là người thô lỗ, từ nhỏ đã cùng mấy huynh đệ tiếp nhận huấn luyện nghiêm khắc của hoàng tử, không nói doãn văn doãn võ, nhưng ra cửa có thể đánh trận, còn đối với thi từ, văn chương cũng có rất nhiều tâm đắc, có thể nói là kinh tài tuyệt điểm.

"A. Ta nhớ ra rồi! Ta nhớ tới người có thể giúp chúng ta tạo nhà vệ sinh rồi!" Nàng cười gượng, mắt bò mới lo làm chuông.

Nàng đúng là điên, cư nhiên đi khoe khoang thơ Lý Bạch, Lý Bạch là ai? Hắn được xưng tụng là trích tiên, là thi nhân lãng mạn vĩ đại nhất, thơ hắn phong phú kỳ lệ, thơ Lý Bạch được coi là khiếp quý thần, nàng là một thôn cô, chưa từng trải qua việc đời, sao có thể nói là từ nơi khác nghe được bài thơ này, đọc rõ ràng rành mạch như vậy, toàn bộ bài thơ đều nhớ rõ ràng, nghĩ lừa gạt người nào?

Dù cho đó là Điền Thập Tứ thì nàng cũng không thể như vậy.

Cao giọng mà đọc thơ như vậy quả thực là tự tìm đường chết, nàng nên ít nói ít sai, sống cuộc sống khiêm tốn là tốt nhất.

Điền Thập Tứ nhìn ra được nàng không muốn nói.

Nàng làm việc đoan chánh, đối với bất cứ chuyện gì cũng rất thành thạo, đối nhân xử thế tri lễ thỏa đáng, giống như một cô nương của thế gia đại tộc, lúc đối mặt với hắn nàng không có nửa phần khiếp đảm. Nhưng đối với hắn, nàng luôn che dấu chuyện gì đó, có lúc là muốn nói lại thôi, có lúc là không muốn nói tới.

Đến tốt cùng phải tới lúc nào hắn mới có thể nhìn thấy lòng nàng, nàng mới bằng lòng thẳng thắn với hắn?

Nếu nàng không nói, hắn cũng không hỏi, hắn tin tưởng sẽ có một ngày nàng nguyện ý giao trái tim mình cho hắn, không chuyện gì không nói với hắn.

Ngư Tiểu Nhân cũng không biết trong lòng Điền Thập Tứ đang nghĩ gì, chỉ là lúc ngược mắt nhìn lên thấy mắt hắn như “ám dạ tinh không” đang bình tĩnh nhìn mình.

Trong nháy mắt đó, dường như đám đông đang đi lại trên phố đều rời khỏi tầm mắt nàng, Ngư Tiểu Nhân cảm thấy ánh mắt của hắn như xuyên qua mình, tiến vào trong linh hồn nàng, nhìn thấu triệt đề tâm hồn nàng.

Nàng không khỏi chợt dạ ngập ngừng: "Ta biết một người rất lợi hại, người đi theo ta một chuyến được không?"

Hắn tự nhiên nói sao cũng được, vì vậy, hai người đi đến nhà Vương viên ngoại.

Trong công trường, khắp nơi đều là ngói, mấy nam nhân đang đi tới đi lui đều để trần nửa thân trên, mồ hôi đầm đìa.

Cho dù ở hiện đại đã từng làm bên phòng thiết kế giám sát, nhưng Ngư Tiểu Nhân cũng chưa từng thấy nhiều đại hán vạm vỡ lưng hùm vai gấu, khí thế kinh người như vậy.

"Vị đại thúc này, xin hỏi nơi này có phải có một vị là Lôi Vạn Quân đại ca?" Nàng hỏi một nam nhân đang khuôn gach.

"Lôi lão đại sao?"

"Đúng thế."

Hắn nhìn Điền Thập Tứ một cái, quay đầu lại liền hướng về phía những người đang nhao nhao ầm ĩ hét lớn một tiếng: "Bình nhị, có một nữ nhân tới tìm Lôi lão đại."

Cách đó không xa ——

"Bình lão nhị, có một cô nương xinh đẹp tới tìm Lôi lão đại." Hình như cái này có chút không đúng.

Xa một chút nữa ——

"Hoa lão đầu, nương tử Lôi lão đại tới."

"Các ngươi, mấy đứa quý này, gào cái gì? Ăn no rửng mỡ à?" Giọng Lôi lão đại trung khí mười phần, oang oang nói một cái liền đè ép thanh âm của những người khác xuống.

"Bọn họ nói nương tử của lão đại tới."

Nhất thời cả công trường hoàn toàn yên tĩnh.

"Lão tử lúc nào thì cưới nương tử, ngươi nói cho ta nghe một chút!" Lôi lão đại hét một tiếng khiến người truyền lời chạy trời chết.

"Ta chỉ truyền lời mà." Oan uổng, oan uổng mà đại nhân.

"Nàng là muội tử ta mới nhận, mấy món ăn các ngươi nuốt xuống bụng đều do nàng làm, các ngươi những thứ hỗn cầu này cút sang một bên cho ta đi, lần sau đừng mơ tưởng ta lại mua thức ăn nàng làm cho lũ quý chết đói các ngươi!" Hắn sải bước đi tới trước mặt Ngư Tiểu Nhân, nhìn người đứng cách phía sau nàng một bước Điền Thập Tứ, chân mày cau lại.

"Đại ca." Ngư Tiểu Nhân nhún gối hành lễ.

"Sao lại tới công trường? Nơi này rất lộn xộn, có chuyện gì thì cho người tới thông báo cho ta là được."

"Tiểu muội có chuyện muốn mời đại ca giúp một tay, không biết đại ca có bằng lòng hay không?"

"Ngươi nói đi! Chỉ cần ta có thể giúp, ta nhất định sẽ giúp." Hắn sáng khoái nói.

Chuyện thuận lợi ngoài ý muốn, khi hai người dẫm lên lá vàng từng bước trở lại thôn quả phụ thì chỉ còn kém một canh giờ là tới buổi trưa.

Trước cửa nhà bọn họ đông nghịt người.

An tẩu tử thấy đôi phu thê nhân nhả giống như vừa đi tản bộ trở lại, vội vàng tiến nhanh tới chào Điền Thập Tứ rồi lập tức kéo Ngư Tiểu Nhân đến một bên.

"Muội tử, muội đi đâu vậy, hơn nửa ngày không thấy muội đâu?" Nàng gấp đến độ một đầu đầy mồ hôi đầy nê.

"Có chuyện gì sao tẩu tử?"

"Không phải nói muốn mời người làm công sao? Ta vừa truyền tin tức ra ngoài đã có nhiều người tới như vậy, tất cả mọi người đều đang đợi muội...muội nhanh lên mà đi xem một chút đi."

"Cám ơn tẩu tử, thật sự là phiền toái cho tẩu."'

"Giữa chúng ta cần gì nói cảm ơn, nhiều quy củ như vậy." Mặc dù nàng cũng muốn biết đến tột cùng Ngư Tiểu Nhân sẽ chiêu người nào, chỉ là nàng cũng có một đồng việc nhà phải làm, bình thường lại phải đi ra quán, khó có được một hôm muội tử nói muốn nghỉ ngơi, nàng sao có thể không nhân cơ hội này đem chuyện muội tử nhờ xử lý một lần.

"Chỉ là, ta nghe phong thanh nói muội mua cả ngọn núi phía sau nhà?"

"Chuyện như vậy ta sẽ nói với cùng tẩu tử, buổi tối mang bọn nhỏ tới ăn cơm, đến lúc đó tán gẫu tiếp." Nếu đã đi lên trấn, sao có thể tay không về nhà, nàng suy nghĩ thấy trời có chút lạnh, vì vậy mua chút thức ăn, lúc này ăn lẩu là ngon nhất.

Sau khi An tẩu tử đi, Ngư Tiểu Nhân gọi những người tới để xin làm công lại và nói họ bình tĩnh chờ nóng vội, lại để cho Điền Thập Tứ mang bàn ghế ra cho họ ngồi, nàng phụ trách khâu đầu hỏi thăm, hắn phụ trách điền thông tin của nhân công.

"Muốn làm việc thì cần gì ghi địa chỉ, sở trường?" Có người không nhận được hỏi.

"Như vậy mới dễ phát tiền lương, tất cả mọi người không muốn tổn thất số bạc mình khổ cực kiếm được chứ? Nếu làm việc nghiêm túc, đến lúc đó nhất định không thiếu chỗ tốt cho mọi người." Đánh rắn đánh bảy tấc, chỉ cần nói đến tiền, thì cho dù mọi người có thấy không hợp lý cũng có thể nhận.

Nàng cũng không muốn làm mấy chuyện kỳ quái, chẳng qua là cảm thấy nếu biết rõ lai lịch của đối phương, tương lai nếu làm tốt có thể cho làm quản lý, cũng có thể tiết kiệm thì giờ và sức lực.

"Ta đây cũng không cần các vị cả ngày bận bịu, chỉ cần ở đây trông nom hết đất đai, ngày mùa chỉ cần đến kiểm tra, xem xét một chút, tưới nước cho cây là được."

Mấy nam nhân lại lăm bằm thảo luận một phen.

Công việc nhàn hạ như vậy, tiền lương coi như không cao nhưng đỡ trợ cấp gia đình cũng tốt.

Ngư Tiểu Nhân ý bảo mọi người an tĩnh, "Ta muốn mời người trồng nấm hương, khuẩn nấm và gỗ mục thì ta có thể cung ứng, mọi người không cần bỏ ra một đồng bạc nào cả."

Nàng nhớ Trung Quốc ngay từ lúc Hán triều đã ghi lại rằng đã có người có công vun trồng nấm hương, ở Bạch Bích hoàng triều, nấm hương vẫn chưa đủ phổ biến, trong các cửa hàng đều có giá tiền rất cao, nếu chuẩn bị mở tiệm, thì số nấm hương cần dùng khá nhiều, không thể chỉ dựa vào việc mua ở nơi khác, muốn tiền vốn vào mức thấp nhất thì phải tự cung tự cấp mới có thể được lợi.

Kỹ thuật trồng nấm hương cũng không khó, đem nấm hương cắt thành con cờ lớn nhỏ, trồng ở một cái bình có miệng rộng, cộng thêm việc cung cấp dinh dưỡng từ phân bón, nước, trải qua việc sát trùng, đặt trên một phiến gỗ mục để sinh ra khuẩn nấm, tiếp theo đục một lỗ nhỏ lên thân gỗ, đem giống nấm đặt vào lỗ nhỏ đã đục rồi đặt trong rừng rậm, tưới nước, giữ nhiệt độ, độ ẩm, ánh sáng thích hợp là được.

Lại nói dùng gỗ mục làm ra nấm hương sẽ thu được nấm hương có mùi thơm mười phần, tuyệt đối thơm ngon hơn so với nấm sản xuất theo lối công nghiệp ở đời sau.

Có thể giúp cho các hương thân trong thôn quả phụ có thêm bạc để lo cho gia đình, mình cũng có thể thu lợi, có sao mà không làm?

Nàng hiểu những chuyện này nói cho cùng là do mình thích nghiên cứu đồ sơn mài nên thường dạo qua không ít diễn đàn, các loại websites, nàng rất chăm chỉ vào những trang web không liên quan tới nghề nghiệp của mình, bởi vậy những phương pháp trồng trọt còn có những phương thức cải tiến cây trồng đều được nàng xem lúc rảnh rỗi, nhưng căn bản nàng cũng chưa từng nghĩ tới sẽ dùng những kiến thức ấy mà trồng nấm ở thời cổ đại này.

Trải qua một phen sàng lọc, Ngư Tiểu Nhân lưu lại sáu người, cũng nói cho bọn họ biết, trừ tiền công, về sau khi họ trồng được nấm hương, nàng sẽ dùng giá thấp hơn giá thị trường ba phần để mua lại toàn bộ. Nói cách khác bọn họ chăm sóc nấm hương càng tốt, tiền kiếm được càng nhiều.

Sáu người kia mừng rỡ, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thấy bọn họ phải chịu một chút thua thiệt nào, nói cho cùng bọn họ còn chiếm được tiện nghi, nên họ nhanh chóng nói cảm ơn với Ngư Tiểu Nhân và Điền Thập Tứ, kích động đi về nhà nói cho người nhà biết tin tức này đi.

"Buổi tối chúng ta sẽ ăn lẩu, ta đã gọi lẩu tử, bọn nhỏ cũng gọi Ngân nhĩ tới rồi?" Thấy mấy người nhân công kia đã đi, nàng quay đầu lại cười mị mị nói với Điền Thập Tứ.

Trời giá rét, ăn lẩu là tốt nhất.

Điền Thập Tứ vươn lưng moi, gặt đầu một cái.

Không biết nàng lấy ở đâu ra nhiều món ăn đa dạng như vậy, chỉ là người được hưởng lợi là hần, hần sẽ không nói đối với bữa cơm tối hần rất mong đợi, nhưng hần cảm thấy cuộc sống như thế thật sự rất tốt.

Chuyện trang hoàng cửa hàng giao cho Lôi Vạn Quân, nàng không rảnh mà đi thăm dò. Điền Thập Tứ thỉnh linh nói với nàng là muốn đi tản bộ, sau khi trở về nói đã gặp Lôi Vạn Quân, rồi đem chuyện Lôi Vạn Quân muốn hần chuyển lời hỏi hột nói một lần.

Điền Thập Tứ nhà bọn họ tản bộ lên đến cả trên trần.

"Lôi Vạn Quân nói muốn mượn nện pháp tạo nhà vệ sinh của nàng làm cho Vương viên ngoại một phen." Có thể sử dụng một câu để nói xong một câu chuyện, hần tuyệt đối sẽ không nói sang câu thứ hai.

"Người phải dò hần, biện pháp này là do chính hần nghĩ ra, không có một chút quan hệ đến ta." Chuyện khiến nàng lo lắng chính là chuyện này.

Nàng chỉ nói là muốn cải cách bồn cầu, phía dưới nhà vệ sinh làm một cái cống ngầm, phía trên đắp mấy phiến đá để giữ mặt đất luôn sạch sẽ, nhà vệ sinh phải liền với một nguồn nước nhất định, để nước có thể kéo thứ kia chảy đi, như vậy sẽ không có mùi thối lại dễ dàng, tiện lợi. Cửa hàng phải có một nhà xí như vậy, không chỉ để khách hàng thuận tiện, chính nàng cũng sắp không chịu nổi nhà xí lạc hậu trong thôn, cho nên nàng cũng vì bản thân mới quyết định làm như vậy.

"Tại sao nàng phải đem biện pháp có thể giúp nàng sống yên ổn suốt đời giao ra như vậy, nếu nàng đem biện pháp này để đổi lấy tiền, đến lúc đó nàng nghĩ muốn cái gì?" Không muốn danh lợi cũng không muốn hưởng dụng vinh hoa phú quý vô tận sao?

Vinh hoa phú quý, không phải là cái mà người người khát vọng sao?

"Ta không phải người đi xây nhà, cũng không phải là người làm kiến trúc, chỉ là lén lút đem mấy ý nghĩ tâm đắc của ta nói với Lôi đại ca mà thôi, lại nói, nếu như ta là người áo com không đủ, cần bạc gấp, có lẽ ta sẽ làm như vậy, nhưng ta hiện tại không đói bụng cũng không còn phải chịu lạnh, Lôi đại ca là một người có bản lĩnh, hẳn cũng không phải là người ngoài, ta không cần phải giấu giếm, về sau nếu như hẳn có thể dùng ý tưởng này tạo phúc nhiều hơn cho dân chúng, cũng coi như ta đã cống hiến một chút sức lực gầy còm cho mọi người."

Nàng chỉ là một tiểu nhân vật, mặc dù do nhân duyên mà xuyên đến cái thế giới này, nàng vẫn như cũ chỉ hi vọng mình muốn ăn có đồ ăn, muốn ngủ có thể ngủ, muốn kiếm tiền có thể mỗi ngày đều có chút tiền thu vào túi, không đến nỗi phải chịu đói bụng... Kì thật nàng cũng hiểu mấy chuyện đó không phải là chuyện bí mật gì, càng không nghĩ tới chuyện biến nó thành bảo bối mà bán cho người khác.

Nếu như làm như vậy mà có thể cải thiện hoàn cảnh sống, khiến dân chúng cổ đại được sống cuộc sống tốt đẹp hơn, cũng không có gì không tốt.

Nghe rất không có chí khí đúng không?

Nàng vốn là một tiểu nhân vật, cũng không cho rằng mình từ một không gian khác xuyên đến thì mạnh hơn người ở thời đại này.

Điền Thập Tứ nhìn nàng, hiển nhiên bị lời nói của nàng đã động, không đeo những trang sức mỹ lệ, không chải chuốt tỉ mỉ, nhưng tâm tư nàng luôn nghĩ cho dân chúng trong thiên hạ, hẳn thấy nàng thật xinh đẹp, mỹ lệ như trên châu chấu tâm.

Đã quyết định đem quầy hàng giao cho An tẩu tử xử lý, mấy ngày nay Ngư Tiểu Nhân không hề đến quầy hàng, nàng quyết định buông tay, chuyện bày sạp giao toàn bộ cho An tẩu tử và Ngân nhi, chỉ là tương và gia vị vẫn do chính nàng điều chế, không qua tay người khác.

Tiến độ sửa chữa hàng cũng đã có Điền Thập Tứ xử lý, không cần nàng phải chạy tới chạy lui, Ngư Tiểu Nhân liền an tâm bắt đầu suy nghĩ món ăn mới.

Dù có thể nói một món ăn ngon chính là chiêu bài của một cửa tiệm, nhưng một tiệm ăn chỉ bán một món ăn ngon, mặc dù sản phẩm có thể được tiêu thụ mạnh, nhưng về lâu về dài thì một món ăn không thể chống đỡ nổi một cửa tiệm, hơn nữa nàng quyết định Ngũ Hoa mã phải đi trên con đường kinh doanh đa nguyên hóa, vì vậy món ăn không thể thiếu, khai phá sản phẩm mới là chuyện bắt buộc phải làm.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, suy nghĩ kỹ mấy ngày, sửa chữa, sửa đổi, cuối cùng quyết định thêm mấy món ăn như: bánh sủi cảo, bánh rán hành, thịt nướng, canh chua cay và xiu mại phi thủy.

Tuy chỉ thêm mấy món ăn, nhưng nhân thủ có hạn, như thế cũng đủ cho mọi người làm rồi.

Riêng sủi cảo mà nói, thì có sủi cảo tôm, sủi cảo vịt tứ hỉ, canh sủi cảo gạch cua, bánh chèo thịt dê, bánh chèo rau dại.

Còn thịt nướng, cải trắng ăn cùng thịt heo, chỉ cần nướng cho da thịt vàng giòn, thì ăn nguội cũng rất ngon, chán ăn bánh nướng bánh tiêu, thì thay đổi khẩu vị ăn thịt nướng cũng không tồi!

Nàng biết ở Trung quốc cổ đại bò là bảo bối của nhà nông nên có lệnh cấm giết bò. Ngay cả ở hiện đại, cũng có một thời gian thật dài dân chúng ôm lòng cảm ơn mà không ăn thịt bò.

Nàng không rõ thái độ của thời đại này đối với bò, nghĩ thầm nếu lấy thịt bò làm nhân bánh, có lẽ có người thích, bởi vì vị nồng, nhưng cũng có người không thích ăn, nếu Ngũ Hoa mã đi con đường làm ăn bình dân, thì sủi cảo sẽ dùng nhân thịt heo là chính, cũng không cần suy tính đến thịt bò nữa.

Vì vậy, Điền Thập Tứ bắt đầu kiếp sống nặn và ăn thử bánh sủi cảo trong một thời gian khá dài.

Mới đầu một hai ngày, hẳn còn có thể ăn được hai mươi, ba mươi cái, dù sao Ngư Tiểu Nhân cũng không để cho hẳn chán ăn, rất cần mẫn biến đổi cách làm và hương vị của bánh.

Đập trứng lấy lòng trắng trứng, rồi lại lấy lòng đỏ trứng trộn cùng đậu phụ cho thêm tiêu để chuẩn bị làm sủi cảo Tứ Hỉ. Sau đó lại tiếp tục làm món thịt heo xào cải bó xôi, thịt heo xào cải thìa, thịt heo xào đậu đũa, thịt heo xào đậu cô-ve, thịt heo với hồi hương, còn có một món ăn hẳn chỉ ăn qua một lần sủi cảo nhân rau hẹ, nhưng cho dù một món ăn có ngon đến đâu, một ngày ba bữa cơm đều phải ăn, hẳn cũng ăn không nổi nữa rồi.

Cuối cùng những tháng ngày ăn thử bánh sủi cảo chấm dứt, tiếp đó, hẳn lại có chuỗi ngày phải ăn thử thịt nướng, ăn thử xiu mại. Món ăn ngon hơn nữa thì ăn lâu cũng sẽ ngán, sắc mặt của hẳn tốt mới là lạ, hẳn ăn mấy món thỏa mãn đến mức mặt nám đen. Đến mức có chút bực tức.

"Ta muốn ăn trứng chiên com." Lão đại cường ngạnh nói.

Hôm nay là ngày ăn thử tổng hợp rất nhiều món, sủi cảo cua, xiu mại thịt dê, bề ngoài nhìn rất ngon mắt mà.

Nếu không: "Chúng ta đổi thử ăn bánh rán hành xem nhé? Phù kín, cho một lớp hành thật dày phủ xanh miết miếng bánh?"

Nghe rất hấp dẫn chỉ là hẳn liếc nàng một cái ý chỉ không có chỗ thương lượng.

"Nhược thủy xiu mại?"

Nàng đã sửa cách làm của xú mại Phi Thúy, thay bột mì bằng bột sắn dây. Sau khi bột sắn được chưng chín sẽ trong suốt như ngọc, khéo léo đẹp đẽ, liếc nhìn sẽ khiến người ta động lòng, bên trong nhân bao gồm tôm nõn, thịt nạc, măng mùa đông, nấm hương, người mua có thể nhìn thấy nhân bán bên trong, nếu bán vào mùa hè xem ra món ăn này vừa có thể xua đi cái nóng cũng ngon miệng cực kì.

Hắn nhắm mắt lại, mặc kệ nàng.

"Nếu không. Canh chua cay?"

Hắn làm bộ sẽ đứng dậy.

"Biết, biết." Ngư Tiểu Nhân đầu hàng, vì vậy ngày hôm đó Điền Thập Tứ được như nguyện ăn món com trứng chiên đã lâu không được thưởng thức.

Dùng com trứng chiên để đền bù, coi như là hắn đã bỏ qua cho nàng rồi. chứ?

Đại lão gia được toại nguyện cũng không thu dọn bát đĩa, bồng hắn nhét vào tay nàng một thứ gì đó, đi ra ngoài tân bộ còn nói với nàng: "Cái này, nàng cầm đi."

Ah, thứ gì mà phải thần bí như vậy?

Nàng mở tay ra thì nhìn thấy một tệp ngân phiếu của ngân hàng tư nhân ở trần trên.

Hắn lấy ở đâu ra nhiều như vậy ngân phiếu?

Chẳng lẽ.

Thật ra nơi Điền Thập Tứ thích đến nhất chính là cái sân nho nhỏ trong nhà.

Ngư Tiểu Nhân cầm tờ ngân phiếu đi ra ngoài sân, Điền Thập Tứ quả nhiên đang ở đây, nhìn bóng lưng tuấn mỹ của hắn, nàng trầm tư hồi lâu.

"Điền Thập Tứ."

Hắn quay đầu lại.

"Miếng ngọc mã phong hầu của người đâu?" Nàng cố để câu chữ có thể bật ra khỏi cổ họng thật bình thường nhưng thật ra thì câu hỏi của nàng đã mang theo sự yếu ớt không nói ra được.

Hắn vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra, mặt đẹp ôn hòa nói: "Bán rồi."

Nàng nhìn ngân phiếu trên tay, hắn nói nàng không cần lo lắng chuyện tiền bạc, nên đây chính là biện pháp của hắn?

"Bán sáu trăm lượng?" Giọng nàng như nghẹn lại, hắn khiến cho nàng đau lòng lệ ướt quanh mi.

Nếu không cùng đường, ai sẽ đi tới hiệu cầm đồ?

Hắn chưa từng nghe qua kỹ xảo của hiệu cầm đồ sao? Khôi ngọc đó có giá trị tối thiểu là hơn ngàn lượng, nhưng chỉ có sáu trăm lượng, người ở tiệm cầm đồ thật sự là kẻ bịp bợm.

"Ừ." Hắn nói, cầm một đồ vật chết có được sáu trăm lượng vì một người sống, như vậy cũng đáng.

"Đó là vật rất quan trọng với người." Nàng biết hắn rất coi trọng nó, trước kia thậm chí hắn còn không để cho nàng đụng vào.

"Đề thì nó cũng chỉ là một tảng đá, chẳng có chút công dụng nào, bây giờ thì nó có giá trị rồi." Niệm tưởng về nó hắn sẽ để trong lòng, như vậy sẽ không có người chú ý.

"Về sau, khi cửa hàng kiếm được tiền, ta nhất định sẽ chuộc nó về."

"Ừ, về sau chuộc lại là được." Hắn vốn muốn nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của nàng, cũng không muốn nhìn thấy nàng rơi lệ. Trước kia hắn không thèm nghĩ ngợi đến những chuyện liên quan đến nữ nhân, càng không nghĩ tới sẽ đi dỗ nữ nhân.

Nhưng hôm nay hắn chỉ dám than thở trong lòng, chỉ có nàng, chỉ nàng mới khiến cho hắn suy nghĩ đến mức đầu như muốn nổ tung.

Hắn đi về phía Ngư Tiểu Nhân, dùng ngón tay lau nước mắt cho nàng, ôm nàng vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đập Nồi Bán Sắt Dưỡng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Liễm Diễm đồng hộp

Một ngày trước khi cửa hàng khai trương, bình thường Ngân nhi là người dậy sớm hơn gà để đến làm việc thế nhưng hôm nay ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

"Nhà đầu này ngủ quên sao?" An tẩu tử ra ngoài dò xét mấy lần suy đoán như vậy.

Dù sao nàng cũng chỉ là một đứa bé, ngủ quên cũng không phải là chuyện kỳ quái gì.

Nhưng đã qua giờ Mẹo lại qua giờ Thìn, coi như ngủ quên sau đó mới bò dậy lẽ mà lẽ mề đi tới Điền Gia thì từng ấy thời gian cũng đã quá dư dả.

Ngư Tiểu Nhân tin Ngân nhi không phải loại người sẽ tùy ý không đi làm, có chuyện lại không nhờ người ta tới đây thông báo một tiếng.

Nàng dùng công việc đang dở, đứng lên, đi ra ngoài.

"Muội tử, người muốn đi đâu?"

"Ngân gia."

"Ta cũng đi, lão Tam không phải là người tốt đẹp gì, tính tình xấu muốn chết, không ai chịu được, ta với muội đi xem xem." An tẩu tử cũng không dám để Tiểu Nhân đi một mình đến Ngân gia, cũng dùng việc đang làm dở, lau tay đi theo ra cửa.

Nhà lão tam ở cuối thôn, càng đi xuống phía cuối thôn càng thấy hoàn cảnh ở đây dơ dáy bẩn thỉu. Phòng đã bị sụp một nửa, chuồng heo, nhà cầu sát ngay phòng ốc, vật dụng cũ kĩ, nông cụ chất thánh đống đê ở phía ngoài phòng bếp.

Hai người còn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng mắng chửi xen lẫn tiếng khóc nghẹn ngào, "Cha, cha. Ngài tạm tha cho con đi, con không dám nữa."

"Lần sau, còn có lần sau, nha đầu thối to gan lớn mật, dám giấu bạc sau lưng ta, không có tiền mua rượu cho ta, lại có tiền giấu làm vốn riêng, đánh chết cái đứa con gái bất hiếu này!"

"Đừng đánh, đừng đánh. Đau quá!"

Ngư Tiểu Nhân và An tẩu tử đều nghe ra đó là tiếng khóc thút thít xen lẫn âm thanh rên rỉ vì bị đánh đau của Ngân nhi.

Ngư Tiểu Nhân vội nâng váy, chân lướt như bay vọt vào nhà.

Chỉ thấy một người đàn ông ngồi trên giường gạch, cánh tay quơ một cây roi mây đã tróc vỏ ngoài, có thể thấy cây roi ấy thường xuyên bị sử dụng. Ngân nhi quỳ trên mặt đất, mặc cho roi mây quật vào người nàng, cái áo bông mỏng trên người đã bị rách, roi ra mấy sợi bông, nàng đau đến phát run nhưng một bước cũng không dám tránh, chỉ có thể như tôm tép cuộn thành một cục mặc cho người ta đánh dữ dội.

Ngư Tiểu Nhân vô cùng tức giận, quả thật có thể so sánh với núi lửa phun trào.

"Người dùng tay cho ta!"

Biết rõ là dù ở niên đại nào, cha mẹ quản giáo con cái là chuyện thiên kinh nghĩa địa, nhưng bảo nàng tro mắt nhìn, ngồi yên mặc kệ, nàng không làm được! Chuyện đang diễn ra trước mắt nàng căn bản là đánh cho đến chết, đâu phải là dạy dỗ đứa bé?!

"Xú bà nương ở đâu ra, ta quản giáo con ta người quản được sao? !" Giọng nói của nam nhân này có chút khàn khàn, gương mặt nhìn cũng khô ngô, bởi vì quanh năm nằm trên giường, bắp thịt trở nên lỏng lẻo nhưng có thể thấy được đối với hắn mà nói muốn giáo huấn một đứa bé vẫn là chuyện rất dễ dàng.

Ngân nhi vẫn đang ngồi dưới đất bồng ngẩng mặt, đôi mắt đăm lẹ nhưng vẫn nhìn thấy rõ gương mặt của Ngư Tiểu Nhân, nàng run rẩy nói: "Phu nhân. . . ."

"Cái người này ngu sao, ông ta đánh em, sao em không chạy?" Ngư Tiểu Nhân chống nạnh, nghênh đầu, đôi mắt như chuẩn bị phóng hỏa.

"Nàng dám chạy? Ta không chính chết nàng mới là lạ!" Lão tam ném roi mây xuống đất, nghiêng răng nói.

An tẩu tử lắc đầu, không nhìn được mà đỡ Ngân nhi dậy, cô gái nhỏ giống như tìm được cảng tránh gió, chui vào trong ngực nàng.

An tẩu tử cảm thật chặt cánh tay nhỏ bé lạnh toát đang phát run, tên xú nam nhân chết tiệt này!

Ngư Tiểu Nhân nhìn Ngân nhi được An tẩu tử ôm vào lòng, hừ lạnh một tiếng liền mắng: "Người thực uy phong đấy, người dạy dỗ Ngân nhi thì ta tán thành, đánh nàng chết, ta xem người phải dựa vào người nào để có thể ăn uống, vệ sinh? Làm cha như người rất uy phong sao? Bạc cũng không phải là

thứ người kiếm được, người có thể sống tới ngày nay, là nhờ Ngân nhi vậy mà người còn có hơi sức đánh nàng. Đáng đời Ngân nhi vì quá hiếu kính người, phục vụ người quá tốt, đáng đời nàng hôm nay bị người đánh"

Làm việc cùng Ngân nhi mấy ngày này, nàng biết nàng là một đứa bé gần như ngu hiểu, lo cho lão Tam ba bữa cơm không nói, khi tâm tình hần buồn bực, nàng sẽ gặp xui xẻo lớn.

Nàng cũng không muốn nhúng tay vào chuyện nhà của người ta, nhưng liên lụy đến người của nàng thì chớ bàn những chuyện khác.

Nàng đồng một câu đáng đời, tây một câu đáng đời, mắng lão tam xối xả!

Nói cho cùng trên đời này trừ cha mẹ thì chưa có nữ nhân nào dám chỉ vào mũi hần mà mắng như vậy, hần cũng có chút mụ mị rồi.

"Người rút cuộc là ai mà dám chạy đến nhà ta ăn to nói lớn? Nữ nhân da mặt dày!" Sau khi phục hồi tinh thần, hiển nhiên chuyện gây gổ với một nữ nhân cũng không phải là thể mặt của hần, hần suy nghĩ vòng vo nửa ngày, giận đến mức tim đập thành thịch cũng chỉ có thể nghĩ ra những lời này để nói.

"Ta là cái gì, thì người không phải là cái đó." Nàng lạnh lùng nói.

Kể từ khi xuyên tới nơi này, Ngư Tiểu Nhân chưa từng cãi nhau với ai, mặc dù không phải là người khiến người gặp người yêu, hoa thấy hoa nở, nhưng ít nhất nhân duyên của nàng cũng rất tốt, không ngờ người đầu tiên để cho nàng phải mở miệng mắng té tát lại là một nam nhân muốn xuống giường cũng không được.

Không sao, mọi việc luôn có lần đầu tiên mà.

"Người." Lão tam cũng biết người kia đang nói mắng hần, mắng hần không phải là người. "Ta đánh chửi khê nữ nhà mình mắng mớ gì tới người! Ngược lại phu quân nhà người nên tới dẫn người về, hảo hảo quản giáo để người không ra ngoài làm chuyện mất mặt xấu hổ!"

"Ta có làm phu quân ta mất mặt xấu hổ không là phu quân ta định đoạt, người là nam nhân thì nên xuống giường làm việc kiếm tiền, đừng không biết xấu hổ mà mơ ước một chút vốn riêng của khê nữ, đây là bạc mà mỗi ngày nàng phải tần tảo khổ khổ, trời chưa sáng đã đi làm mới kiếm được. Người lại muốn cầm số bạc ấy đi uống rượu? Còn người, nam tử hần đại trượng phu, chỉ mất một cái chân, thì người toàn thể giới này thiếu nợ người sao? Lão bà bỏ đi thì thế nào, người mạnh khỏe còn hai tay một chân đấy? Lão tam, người phải hảo hảo mà quý trọng người trước mắt mới phải!"

Lão Tam bị lời nói của Ngư Tiểu Nhân đập cho văng đầu rồi, nàng nói quý trọng người trước mắt sao? Nhìn nữ nhĩ đang núp trong ngực An tẩu tử đã gầy ốm tong teo, trong mắt chỉ có sợ hãi, nhìn lại bản thân mình, hần. rút cuộc đã làm những gì?

Hần không lên tiếng, nhưng cũng không ngăn cản Ngư Tiểu Nhân mang Ngân nhi đi.

"Cha em." Ngân nhi vẫn không yên lòng liên tục quay đầu lại.

"Để cho hần lặng lặng suy nghĩ đi, bây giờ cha em cần phải an tĩnh mà suy nghĩ thôi." Nếu như nam nhân kia còn có một tia thương tiếc khê nữ của mình, hần sẽ tự tĩnh táo lại, nếu không, liền thôi nát ở đó đi!

Ngân nhi gật đầu tán thành: "Nhưng."

"Tối nay em nhớ về đưa cho hần cơm tối là tốt rồi." Được rồi, nàng can thiệp vào chuyện nhà người khác như vậy, Điền Thập Tứ sẽ không phản đối chứ?

Trước kia khi nàng làm việc chưa bao giờ cân nhắc đến ý kiến của Điền Thập Tứ, mọi việc đều là mình làm, mình quyết định. Thế nhưng tại sao một việc chuyện nhỏ như lúc này lại làm nàng nghĩ tới hần? Không chỉ như vậy, tần số mình nhớ tới hần cũng càng ngày càng nhiều, nàng đang làm sao vậy?

Ngư Tiểu Nhân mang Ngân nhi về nhà, để nàng rửa mặt, rồi bôi thuốc cho nàng, còn tết tóc nàng thành hai cái đuôi sam khá ái, đeo thêm một cây trâm hoa, nhìn nàng đứng ngồi không yên, cũng không để ý tới nàng, cho đến lúc chuẩn bị đến giờ ăn tối, Ngư Tiểu Nhân mới đem hộp đựng thức ăn giao cho nàng mang về, phản phác: "Nếu như cha em chịu tới đây thì em nói cho hần biết ta có việc cho hần làm." Nếu hần không cần thì thôi.

Nghe chuyện liên quan đến phụ thân của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn cả ngày không chút thần thái của Ngân nhi đột nhiên sáng lên: "Phu nhân, đây là sự thực sao?"

"Ta đã lừa gạt em bao giờ chưa? Ngày mai cửa hàng điểm tâm ở trấn trên của ta khai trương, em sẽ phải tới sớm một chút, chúng ta có một ngày phải bận rộn rồi."

"Em hiểu rồi." Nàng như một con cún ngoan ngoan gật đầu, vừa ra khỏi viện, cơ hồ là chạy chậm muốn nhanh chóng đi về, sau đó lại chạy quay lại, đỡ đầu gối, thở nhẹ, nói: "Cám ơn phu nhân." Tiếp đó lại chạy về.

Ai, đứa bé này vẫn nóng lòng trở về, nàng giống như đã làm người xấu rồi.

"Nàng làm rất tốt." Một khí tức ấm áp tiến đến gần nàng, cánh tay rất tự nhiên mà vòng qua hông nàng.

Thân thể nàng cứng lại, nhưng ngay sau đó ý thức được người đến gần nàng là ai, chớp mũi người được hương vị sạch sẽ quen thuộc của hần, cũng may mắn là trừ cái tay nhẹ nhàng ôm nàng ra hần cũng không tiến thêm một bước, cũng không có động tác bất chính nào, nàng cũng an tâm.

Không biết có phải sự ăn ý có thể từ từ bồi dưỡng ra được không, khi bọn họ nắm tay, thậm chí là những đụng chạm lơ đãng của hấn nàng đều có thể vui vẻ tiếp nhận, có lẽ chuyện này có quan hệ rất lớn tới việc hấn là trượng phu của nàng. Từ khi nàng tới đây, quan hệ của hai người đã là phu thê, không có lựa chọn khác, mặc dù lúc bắt đầu trong lòng không thể tiếp nhận, nhưng lâu ngày nàng phát hiện ra cá tính của hấn trừ có chút an tĩnh, có chút sâu không lường được ra, bình thường khi nàng làm thức ăn, hấn cũng sẽ giúp nàng nhóm lửa, nàng làm ăn, buôn bán, hấn cũng giúp một tay, là người vô cùng chịu khó.

Trừ lúc giúp đỡ việc nhà, khi nàng tới mấy ngày đó, hấn còn có thể đi nấu đường đỏ với gừng để cho nàng uống, xoa bụng cho nàng. Tiền bạc trong nhà đều do nàng quản lý, chỉ đưa cho hấn tiền tiêu vặt, đến cuối tháng, hấn lại giao toàn bộ số tiền nàng đưa cho nàng, hấn không thuốc, không rượu, không cờ bạc không gái gú. Nam nhân như vậy ở thời hiện đại cũng không còn mấy.

Ở cổ đại, nàng cũng nhìn ra được tuy thôn quả phụ này là một thôn nhỏ vắng vẻ, nhưng nam nhân vẫn là người quyết định mọi chuyện của thê tử và con cái, lễ giáo phong kiến đã ăn sâu bén rễ vào tiềm thức của mọi người. Bọn họ muốn nữ nhân không ra cửa lớn, không gần cửa sau, chỉ ở nhà giúp chồng dạy con. Có như vậy nữ nhân mới được coi là người chân chính mỹ đức. Nàng xuất đầu lộ diện đi bày quầy buôn bán, nàng ra ngoài làm việc, tuy lúc bắt đầu là vì kiếm miếng cơm ăn, nhưng vẫn bị miệng lưỡi thế gian, bị người chỉ trích phẩm hạnh không đoan chính. Là nam nhân khác có lẽ sẽ không dễ dàng mà để nàng tiếp tục làm việc nhưng Điền Thập Tứ không nói nàng nửa câu không đúng, cũng chưa bao giờ dùng những thứ như lễ nghĩa, khuôn phép để nói nàng.

Hấn thông tình đạt lý, tài đức sáng suốt không giống như nam nhân ở cổ đại.

Nhớ tới những điểm tốt của hấn, như một điều tự nhiên, nàng bắt đầu tin cậy, dựa dẫm vào hấn, cho dù thân thể hai người không có tiếp xúc thân mật, vẫn luôn ngăn cách với nhau bằng những lớp trang phục nhưng thân thể trẻ trung của nàng vẫn cảm nhận được hấn có vai rộng eo thon, bắp thịt co giãn mui phần.

Trong đầu nàng cứ nghĩ sai lệch như vậy, nàng còn nghĩ tới mấy hình ảnh khi hấn tắm rửa vào buổi tối cơ bắp bèn chắc, cường tráng, eo hẹp săn chắc.

Ah, nàng nghĩ đi đâu rồi?

Buổi tối nàng luôn cố gắng để không để ý đến khí tức của nam nhân bên cạnh, nhưng bây giờ dường như khoảng cách giữa hai tầng vải vóc đã hoàn toàn không có tác dụng, vào những thời điểm đều không đúng, thân thể nàng lại nóng lên một cách kỳ lạ.

Nàng đang tuổi xuân sắc vô biên sao! Thật mê trai!

"Ta không giàu tinh thần trọng nghĩa như trong tưởng tượng của chàng đâu." Nàng luôn nghĩ đến chính mình trước rồi mới có hơi sức mà suy bụng ta ra bụng người.

"Vậy thì sao? Bất luận là nàng làm cái gì, chỉ cần đừng để mình bị quán sâu vào là tốt rồi." Về mặt hấn có chút lười biếng, bình tĩnh không giống người thường.

"Chỉ là sẽ phải thuê càng ngày càng nhiều người." Nàng xoay người đối mặt với Điền Thập Tứ.

"Không phải nàng còn có ta sao?" Nhìn thấy Ngư Tiểu Nhân nở nụ cười với hấn, nụ cười kia chạm đến cả đáy mắt, giống như gió xuân phất qua mặt hồ, làm nổi lên vô số ngọn sóng nhỏ lăn tăn, ấm áp mà mỹ lệ.

"Ta có thể nói mình có một phu quân rất tốt không?" Dường như nàng chưa bao giờ khen ngợi nửa kia của mình thì phải.

"Ừ, nàng có thể khích lệ ta nhiều một chút, như vậy sau này ta sẽ biểu hiện càng tốt hơn."

Thật là! "Chàng nghĩ hay quá nhỉ!"

Ngày hôm sau, Ngân nhi khôi phục thói quen đến sớm trước sau như một, nhìn thấy Ngư Tiểu Nhân vẫn có chút ngượng ngùng, nhưng nụ cười của nàng cũng nhiều hơn một chút, trên người cũng không có thêm dấu vết bị đánh chửi, ấn tượng xấu của nàng với lão Tam có giảm một chút, nhưng có thể duy trì bao lâu thì cái này phải xem biểu hiện tiếp theo của lão Tam như thế nào.

Đoàn người ngồi lên cái xe trâu vừa mới mua, đi lên trấn.

Tiếng pháo mừng đoàn, vui mừng vang lên.

Món ăn của Ngư Tiểu Nhân nhận được rất nhiều lời khen ngợi, nàng đối đãi với mọi người lại khiêm tốn khách khí, cũng không nạt nộ giả khinh trề. Lúc nghe tin nàng mở tiệm, nhiều khách nhân nghĩ thầm, người ta mở tiệm ăn món bánh vốn có giá 2-3 đồng mà có thể lấp đầy bụng lại ngon nhất định sẽ tăng giá, muốn ăn cũng khó mà mua nổi, ai ngờ tới nơi nhìn giá tiền mấy món ăn trên bảng hiệu không chỉ không tăng giá mà ở trong điểm dùng cơm còn có bát cháo cỡ nhỏ và trà lạnh miễn phí, mua thức ăn thì tiệm còn tặng dưa chua.

Có chuyện tốt thì mọi người thường báo cho nhau, cho nên những khách quen cũ lúc trước có lo lắng về chuyện tiền bạc đều hào phóng tới cửa. Bà chủ Ngư Tiểu Nhân trừ việc phải chào hỏi khách nhân, còn phải bận rộn làm rất nhiều việc, cuối cùng ngay cả liên Điền Thập Tứ cũng bị gọi đi ra quầy phụ trách tính tiền, khuôn mặt phải tươi cười với khách. Mọi người làm việc không ngừng nghỉ cho đến khi đóng cửa thì chân tay ai nấy đều đã run run.

Nhưng việc làm người ta vui chính là doanh thu của ngày đầu khai trương, trừ tiền vốn, vẫn lãi gần năm mươi lượng.

Năm mươi lượng mặc dù không bằng số tiền thu vào của một tiệm ăn buôn bán thịnh vượng đã sớm đứng vững ở trần, nhưng đối với Ngư Tiểu Nhân mà nói, việc khai trương Ngũ Hoa mã đã cho nàng thêm động lực tiến về phía trước.

Một tháng sau, hoạt động của Ngũ Hoamã đã đi vào quỹ đạo, sinh ý cũng khá tốt, Ngư Tiểu Nhân từ từ giao mọi hoạt động của phòng bếp cho An tẩu từ quản lý, thậm chí còn đem cách điều chế tương và hương liệu dạy cho nàng.

Đầu tiên An tẩu từ vẫn từ chối, nhưng sau không chịu được một phen thật tâm thật ý bày tỏ của Ngư Tiểu Nhân, hơn nữa cửa hàng này cũng do hai người bọn họ giúp đỡ nhau mới làm nên, chỉ là nàng vụng trộm thôi, nhất định sẽ biến Ngũ Hoa mã thành tiệm ăn kiếm lợi nhiều nhất ở trấn ô đào.

Trong phòng bếp có An tẩu từ, trong giao thiệp có Kim chương quý khôn khéo, Ngư Tiểu Nhân lui khỏi vị trí, chỉ phụ trách thăm tra đối chiếu doanh thu trong cửa hàng, mỗi tháng ghi sổ số hàng hóa nhập vào, số bạc thu vào, chi ra, lúc đầu nàng cũng chăm chỉ làm chương quý một phen, sau đó cũng phải tay mặc kệ.

Nàng đem toàn bộ tâm tư của mình để làm đồ sơn mài, mặc dù nói sẽ đợi lão Tam tới làm việc, nhưng Ngư Tiểu Nhân cũng không ôm quá nhiều hi vọng, nam nhân kia vừa nhìn đã biết là người có chấp, dễ tức giận, không dễ dàng để cảm hoá, nếu dễ dàng cảm hoá thì Ngân nhi đã không phải khổ cực như vậy rồi.

Ngân nhi, vận khí của em thật không tốt.

Nhưng nàng không nghĩ đến, hôm nay, lão Tam lại tìm tới cửa, hần mặc một bộ quần áo màu nâu sẫm bằng vải thô đoản sam, gương mặt đã được rửa sạch sẽ, cũng không biết tìm được ở nơi nào một cây gậy gỗ làm nạng, nhưng xem ra hần cũng chưa sử dụng quen lắm, khuôn mặt xám trắng, đứng ở bên ngoài Điện Gia, ánh mắt hần ánh lên sự kinh ngạc khi nhìn đồ vật trên tay Ngư Tiểu Nhân.

"Nhà chúng ta không thiếu môn thần (thần giữ cửa), đã đến rồi thì vào đi." Nàng đặt bút điêu khắc xuống, xác nhận hoa văn không có vấn đề, vỗ vỗ vụn gỗ trên người mới đứng lên.

"Đó là." Tròng mắt hần khẽ rụt một cái, đáy mắt phấp phất khó sở và không dám tin —— là đồ sơn mài.

Hần thấy trên kệ đặt vài đồ sơn mài, có cái chưa thành hình, cũng có cái đã thoát thai, mặc dù còn chưa thành hình hoàn chỉnh, nhưng cũng có thể nhìn ra hình dáng, trên bàn còn có một vật phẩm đã hoàn thành.

Hần chỉ là một người thợ mộc rất bình thường, có một tay nghề có thể nuôi gia đình, nhưng sau khi mất một cái chân, hần liền bắt đầu tự giận mình, đem tất cả công cụ trong nhà ném đi. Bây giờ nhìn thấy đồ sơn mài khó gặp, còn là thủ nghệ của một nữ nhân, hần chỉ cảm thấy chuyện cũ hiện ra rõ mồn một trước mắt, những năm tháng một mối, chán chường, nản chí, làm hần cảm thấy rất khó sở, không biết nói như thế nào mới phải.

Hần hoảng hốt nghe thấy giọng nói của một nữ tử, yêu kiều giống như một dòng suối trong suốt.

"Ngân tiên sinh mời ngồi."

Lão Tam không dám ngồi, chỉ chống gậy mà đứng im. Vì nắm gậy quá chặt mà gân tay của hần đều nổi lên: "Khuê nữ của ta nói phu nhân có việc có thể giao cho ta làm."

"Ta nghe nói Ngân tiên sinh có thủ nghệ nghề mộc cực tốt."

Nét mặt hần có chút hồ thẹn.

Sau đó, nàng lại mở miệng: "Người cũng biết, quy trình để sản xuất đồ sơn mài có chu kỳ rất dài, từ lúc bắt đầu sản xuất đến khi có thành phẩm ít thì nửa năm, lâu thì hai, ba năm. Nếu việc này chỉ dựa vào một mình ta, thì tiền ăn cơm ta cũng không kiếm được, ta đang muốn tìm một người tỉ mỉ chu toàn lại linh hoạt giúp ta, mỗi tháng hai lượng bạc. Không biết Ngân tiên sinh có bằng lòng giúp một tay hay không?"

Giúp mình làm đồ sơn mài, hần có thể học các loại phương pháp điêu khắc cùng với cách dùng nước sơn để đổi màu sắc, bởi vậy đó phải là người tương đối thân tín mới được.

Nghề mộc của hần hoang phế đã lâu, có một công việc đã rất mừng rỡ, không ngờ nàng vừa lên tiếng đã cho hần hai lượng một tháng!

"Phu nhân chịu tin dùng tiểu nhân, tiểu nhân sẽ cố gắng hết sức, chỉ là tiền công phu nhân cho ta quá nhiều rồi. . . ." Lão Tam đâu còn đứng vững, vội vàng khoát tay.

"Người không phải từ chối, bạc này không dễ kiếm như vậy, về sau nếu người vẫn nghiện rượu làm những chuyện sai lầm, bạc và cả công việc, ta đều sẽ thu hồi lại."

Đầu mùa đông, cửa hàng kim khí Kim diệu phong hoa ở huyện thành bày một hộp nữ trang tên là "Liễm Diễm đồng hợp", điểm đặc biệt của hộp nữ trang này là dùng phương thức điêu khắc để trang trí, có lẽ thủ pháp điêu khắc của người thợ này cực cao bởi trên bề mặt của toàn bộ hộp nữ trang đều là hoa, nhiều không kể xiết, có hoa mai, mẫu đơn, hoa hồng, mộc lan, đỗ nhuộc,..... các đóa hoa vô cùng tinh tế kỳ xảo, cực kỳ tươi đẹp phức tạp, giống như biển hoa tầng tầng lớp lớp, vẻ thủy mị ngàn vạn, cẩn thận xem xét cả hộp có thể làm người ta kinh ngạc vô cùng, tựa như đang xem hoa cẩm tú nở rộ vậy.

Những khách nhân chỉ biết tác phẩm này do một người tên là vô danh làm ra, hỏi những thứ khác thì Tào Lão Bản của Kim diệu phong hoa đều không chịu tiết lộ một câu.

Vẻ đẹp của hộp nữ trang làm rung động cả huyện thành, rất nhiều quý nhân đại hộ nghe tiếng mà tìm đến mua, nhưng Tào lão bản nói hộp nữ trang Liễm Diễm chỉ trưng bày ba ngày trong cửa hàng, ba ngày sau sẽ tiến hành đấu giá, đến lúc đó hoan nghênh mọi người tới đấu giá, ai cũng có cơ hội có được.

Lần này không chỉ có các quý nhân của cao môn đại hộ muốn có, những bô lão của các nhà son khắc thế gia kia cũng nghe tiếng mà đến, muốn xem để bình xét một tác phẩm ưu tú, họ còn đề nghị mang cả nước son khắc đến buổi đấu giá để đánh giá.

Những bô lão trong những thế gia này bề ngoài trông thanh cao vô cùng, nhưng sau lưng người nào lại không có quyền quý và thiên ty vạn lữ các mối quan hệ, trong lòng có ý định gì, cũng không có ai biết.

Được các văn nhân truyền tụng, Liễm Diễm đồng hộp một truyền mười, mười truyền một trăm, tin tức này cũng truyền đến tận hoàng cung.

Chuyện này cũng khó trách, ở Bạch Bích hoàng triều, đồ son và hàng mỹ nghệ rất được Hoàng đế yêu thích, hơn nữa công nghệ son khắc lúc này cũng chưa phát triển lắm, nên đồ son khắc được làm từ ba loại kỹ thuật điêu khắc kết hợp với nhau mà thành là đồ vật mà mọi người chưa từng thấy qua.

Cửa hàng Kim diệu phong hoa mỗi ngày đều đông như trẩy hội, Tào Lão Bản cúi người chào khách nhiều đến nỗi lưng cũng sắp còng rồi, nhưng đối với việc mỗi ngày cửa hàng đều tấp nập người ra người vào thì Tào lão bản lại hài lòng vô cùng.

Ba ngày sau, trên hội đấu giá, người vô danh làm ra Liễm Diễm đồng hộp ra giá hai vạn lượng bạc trắng cho người nào muốn mua lại.

Ở thôn quả phụ Ngư Tiểu Nhân vẫn sinh hoạt bình thường ăn cơm, ngủ rồi làm việc. Nếu muốn hoạt động gân cốt thì đi đến cửa hàng hỗ trợ rửa chén đĩa, tuyệt không bị ảnh hưởng.

Nhưng đêm nay, bên ngoài Điền gia cũng không an tĩnh như vậy.

Đêm đã khuya, bỗng có tiếng bạch vang lên, người nhìn như đang ngủ say -Điền Thập Tứ đột nhiên mở mắt ra. Hắn không muốn quấy nhiễu đến giấc ngủ của người đang gác đầu lên cánh tay hắn Ngư Tiểu Nhân, nên chậm rãi rút tay ra, lách mình từ trong nhà ra ngoài, đứng ở ngoài viện.

Hắn khẽ nhắm mắt, đứng thẳng, dưới ánh trăng, quần áo, giày của hắn đều làm từ vải thô, nhìn như bình thường nhưng trên mặt hắn hoàn toàn không có một nụ cười, thời khắc này thời gian như đã ngưng lại, chỉ có tiếng gió thổi lá cây phát ra âm thanh xào xạc, trong không khí phiêu tán có mùi hoa nhàn nhạt.

"Tất cả đi ra đi."

Ánh trăng rơi xuống thành từng mảnh vỡ, tí mỉ rơi xuống khoe mắt hắn, toàn thân hắn tản ra một cỗ thần căn sát thần, ma chấn diệt ma.

Vài bóng người từ góc tối xông ra, Hàn Tuế, Long Liên, An Di, Hắc Sí Ngọc theo thứ tự xuất hiện, thấy rõ mặt mũi Điền Thập Tứ, cùng nhau quỳ xuống: "Thuộc hạ tham kiến Vương Gia."

"Đều đứng lên đi."

"Đại ca, người đã để cho chúng ta đã một phen khổ sở." Nỗi chua xót trong lòng không thể nói cùng ai, người cá tính nhất trong bốn người Hắc Sí Ngọc không nhịn được mà oán trách, có thể nhìn thấy chủ tử hơn nữa là đại ca kết bài bình an vô sự, từ này đến giờ nụ cười của hắn vẫn luôn thường trực. Hắn vốn có một gương mặt trẻ con, cười lên càng lộ vẻ ngây thẳng.

"Vương Gia bình an vô sự, Tề Thiên may mắn." Long Liên trừng mắt, nỗi lo trong lòng có thể buông xuống rồi.

"Sao các ngươi lại tìm được ta sao?" Hắn biết mấy thủ hạ đắc lực nhất định của mình nhất định sẽ tìm đến, nhưng thôn quả phụ này thật vắng vẻ, hắn cho là khi hắn không để lại bất kỳ âm ký nào, bọn họ cần thêm một chút thời gian nữa mới có thể tìm đến.

An Di lấy ra tám ngọc điêu, đôi tay cung kính nâng đến trước mặt hắn: "Nếu không nhờ tám ngọc điêu xuất hiện trên thị trấn, có lẽ bọn thuộc hạ sẽ không tìm được chủ tử nhanh chóng như vậy."

Đó là tám ngọc mã phong hầu mà lúc trước Điền Thập Tứ đổi để lấy sáu trăm lượng.

"Khô cực cho các ngươi." Hắn tự tay thu hồi ngọc điêu lại.

"Lúc này đêm đã khuya, sáng sớm ngày mai Vương Gia cùng thuộc hạ trở về Lương châu?"

Trở về Lương châu sao? Đó là đất phong của hắn, sớm muộn gì hắn cũng phải trở về, nhưnghắn liếc mắt nhìn nữ nhân ngủ say trong nhà, trong lòng có chút chần chờ.

"Ung Dung, hiện giờ tình huống của Tây Nhung thế nào?"

Ung Dung là tên chữ của Hàn Tuế.

"Vương Gia đuổi theo địch đến tám trăm dặm, bắt giữ Đại hoàng tử cùng lĩnh quân Phó soái của Tây Nhung, lại chém giết chủ tướng địch ở bờ sông, Tây Nhung đã gửi thư hàng."

"Đại ca có điều người không biết, lúc thấy người rơi xuống nước, Tiền Khác liều mạng suất quân một hơi đánh bảy bộ lạc của Tây Nhung, đuổi người Tây Nhung ra khỏi biên quan của chúng ta vài trăm dặm, quả thật là giết địch đến đỏ cả mắt, tin chiến thắng truyền về kinh, hoàng thượng ban thưởng đến trại lính, còn muốn Vương Gia hồi kinh lãnh thưởng nghe phong."

Tiền Khác là người ở lại canh giữ Lương châu, là người đứng đầu cũng là một thành viên không thể thiếu của ngũ hổ tướng.

Giữ vững biên giới, hàng phục tứ di, là điều từ trước đến nay Đế Vương luôn coi trọng.

Lương Châu có vị trí ở phía Tây Bắc của Bạch Bích hoàng triều, là Tây Bắc Đô thành, vô cùng rộng lớn, cũng là nơi có cái lạnh thấu xương, là nơi nhiều Phiên địa, tiếp giáp với biên giới Tây Nhung. Mặc dù là vùng đất hoang vu vô cùng, nhưng Tây Nhung là quốc gia có rất nhiều bộ lạc sinh sống, bọn họ sống chủ yếu bằng nghề đi săn, không có chỗ ở cố định, nhiều năm qua, xung đột giữa những người dân tộc thiểu số này và hoàng triều chưa bao giờ dừng lại.

Sắc mặt Điền Thập Tứ từ từ trầm xuống, hắn nhìn mấy huynh đệ đã thề chết sống có nhau, những người này là thần tử cũng là huynh đệ của hắn.

"Chuyện như vậy thì để cho tướng quân Hồ Bất Vi hoặc Tiền Khác đi là được."

"Ngày mai tiểu nhân sẽ viết thư gửi về."

"Có lời gì thì trở về rồi nói." Điền Thập Tứ đi vào trong viện.

Luôn bị mọi người vây quanh, người nào gặp hắn cũng phải cúi đầu hành lễ, bởi vì có huynh đệ đến, hắn chợt nhớ đến mấy chuyện cũ như vậy. Nhưng đó chỉ là nhớ đến...

Tại sao một chút cảm giác hoài niệm hắn cũng không có?

"Đại ca, đầu gì người cũng nên cho người đưa tin trở về, tất cả mọi người đều gấp đến bạc tóc rồi." Hắc Sí Ngọc nói nhỏ.

"Đúng vậy, nếu không có ngọc điều, vào lúc này có khi chúng ta lại đang ở nơi khác để tìm người." Long Liên có chút ảo não, tại sao ngày đó bọn họ lại không nhận ra Vương Gia cơ chứ? Xem ra mắt của bọn họ đều phải cẩn thận tắm rửa một chút rồi.

"Ta hiểu rõ rằng dù ta không có ở đó thì biên quan do các người thủ vệ cũng không có vấn đề gì." Điền Thập Tứ bất vì sò động, mỗi một thuộc hạ bên cạnh hắn đều có một năng lực nhất định, đầu gì về việc phòng thủ cũng ở Yên xích quan cũng có Hồ Bất Vi Tướng quân, thật sự hắn cũng không lo lắng gì nhiều.

Hắn bình thân ở lại chịu đựng gian khổ tại tiểu thôn này, tin tưởng những người này có thể làm tốt mọi chuyện cũng là một nguyên nhân.

Mấy người hai mắt nhìn nhau. Yên xích quan là biên giới trọng yếu, không thể bị mất. Vương Gia xin đi canh giữ biên cương đã nhiều năm, không phải đều nói như vậy với bọn họ, vào lúc này là cái gì đã thay đổi ý nghĩ của hắn?

"Vương Gia." An Di chợt lên tiếng.

"Có chuyện gì sao?"

"Đã bốn năm thuộc hạ không gặp mặt thê tử và đứa bé, họ đang ở nơi này, thuộc hạ thật sự nhớ nhung, xin Vương Gia cho thuộc hạ một khắc đồng hồ trở về thăm người thân." Rõ ràng là gần trong gang tấc, nhưng đối với hắn mà nói cũng là xa tận chân trời.

Điền Thập Tứ nhìn thấy ánh mắt hoài niệm và khát vọng của An Di. Muốn gặp người thân không có gì là có nên hay không, hắn có thể hiểu, chỉ là người thân của hắn ở nơi này sao?

An Di hình như cũng sợ Đẳng vương không tin, chỉ vào An gia cách vách nói: "Đó chính là nhà của thuộc hạ."

Điền Thập Tứ liếc nhìn An gia, không ngờ An Di là người nhà của người thân với Ngự Tiểu Nhân như tỷ muội An tẩu tử.

"Đi đi."

"Tạ vương gia." Hắn khom người tạ ơn.

"Trên người có bạc không?"

Ah? An Di không hiểu ngẩng đầu lên.

"Người rồi đi nhiều năm, định tay không về nhà sao?"

"Tạ vương gia chỉ điểm, trên người thuộc hạ có bạc." Thân hình hắn rất nhanh đã biến mất, thoạt nhìn như không thể chờ đợi.

"Ah , bọn họ là ai?" Nửa đêm tỉnh lại phát hiện Điền Thập Tứ không có trong phòng, Ngư Tiểu Nhân chỉ mặc một cái áo mỏng đã ra cửa tìm người. Lúc này nhìn thấy bên ngoài có nhiều nam nhân như vậy, dụi dụi mắt, có chút mơ hồ.

"Mấy bằng hữu từ xa tới."

" Bằng hữu của Điền Thập Tứ? Khách quý khách quý, mời vào bên trong!" Nàng hào phóng hỏi thăm.

Thật là kỳ lạ, từ khi nàng và Điền Thập Tứ làm phu thê đến nay, chưa từng thấy hắn mang bằng hữu gì về nhà chơi, hôm nay lại có đến mấy người, khó có được, khó có được.

Ánh mắt mấy nam nhân đồng loạt rơi trên người Ngư Tiểu Nhân.

Tiểu nương tử này xem ra tuổi cũng không lớn lắm, mặt mộc không trang điểm, búi tóc lỏng lẻo, trên đầu chỉ có một cây trâm hoa, trên người nàng là cái áo mỏng bằng vải bông, quần vải trắng nhạt, có thể nhìn ra được nàng thường phải phơi nắng, màu da chẳng hề có một chút quan hệ với từ trắng nõn, lại nói tư thái cũng tốt lắm, chắc, nhưng thật sự chưa thể gọi là thướt tha.

Khó có khi mấy người họ có chung một suy nghĩ.

Thật ra thì mấy nam nhân này đều là người mắt cao hơn đầu nên mới có mấy nhận xét ác liệt như vậy. Đúng là lúc đầu nguyên chủ thân thể này có gương mặt không mấy xuất sắc, ban đầu, nàng bận đến tối mặt, đồ ăn lại ít, trong nhà còn có Điền Thập Tứ là một bệnh nhân, có chút thức ăn ngon nào cũng muốn để lại cho hắn ăn.

Chính vì vậy thân thể rất nhanh đi xuống, người càng ngày càng gầy, nhưng bây giờ ngũ quan đã sắc nét hơn , chỉ cần nhìn kỹ, cũng sẽ thấy nàng là nữ nhân có mi thanh mục tú, thanh nhả thủy linh.

Cũng may là nàng không biết trong lòng mấy người kia đang nghĩ cái gì, nếu không khẳng định Ngư Tiểu Nhân sẽ đuổi tất cả bọn họ ra khỏi cửa!

Bạn đang đọc truyện *Đạp Núi Bán Sắt Dưỡng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thân phận bị vạch trần

"Xuống giường cũng không mặc nhiều áo một chút, lúc này cũng sắp vào đông, ngộ nhờ gặp lạnh thì làm sao?" Khi nhìn thấy Ngư Tiểu Nhân trong mắt hần lóe lên ánh sáng ấm áp.

"Trước hết để khách vào nhà đi, bên ngoài cũng lạnh mà." Nàng nhéo tay Điền Thập Tứ, phát hiện lòng bàn tay hắn vẫn ấm áp, mới không để lại dấu vết mà thu hồi tay về.

"Ta biết rồi, nàng vào trước đi."

Ngư Tiểu Nhân gật đầu một cái, theo lời hắn đi vào nhà.

Dạo này, nam nhân nói chuyện là không có chuyện của nữ nhân .

"Đại ca, sao trong nhà của người lại có nữ nhân?" Hắc Sí Ngọc không sợ chết, không đợi cửa đóng lại đã cười hi hi nhạo báng Điền Thập Tứ, ách, không là Đổng vương Tử Văn mới đúng.

Từ Văn nhẹ nhàng lườm hắn một cái, đây là uy hiếp trực tiếp sao.

Hắc Sí Ngọc không phải người ngu, lấy tay bịt miệng, không dám nói nhiều nữa, tìm được đại ca khiến hắn có chút choáng váng rồi.

Khác với Hắc Sí Ngọc vẫn chìm trong vui mừng vì tìm được đại ca, hành động vừa rồi của Vương Gia và tiểu nương tử kia không thoát khỏi tâm tư tình tứ của Hàn Tuế. Hắn liếc mắt nhìn Đổng vương, ánh trắng nhàn nhạt chiếu vào bên mặt của vương gia, mặc dù nét mặt kia vẫn không thay đổi, nhưng người đã bên cạnh vương gia lâu năm như Hàn Tuế vẫn có thể cảm nhận được vương gia đã thay đổi, có chút không giống trước kia.

Mặc dù có cảm giác như thế, nhưng thực tế, hắn còn phải quan sát nhiều hơn.

Vào nhà, Ngư Tiểu Nhân đốt lên một ngọn đèn dầu, nhanh chóng mặc thêm quần áo vào, lại vấn tóc lại, nàng chọn kiểu tóc đơn giản linh hoạt để búi, sau đó cài thêm một cây trâm, cài thêm một đóa hoa tiểu quỳ lên tóc mai, nàng nhìn lại mình trong gương một lần nữa, xem bản thân có còn sai sót gì không. Nàng xoay người đi đến phòng bếp, rửa tay, múc nước, pha trà. Trong nhà không có bánh ngọt để đãi khách, nàng liền đem trứng bắc thảo mới làm xong để lên bàn, bởi vì đã bắt đầu vào đông nên sau khi làm xong, trứng không cần để qua đêm đã có thể ăn luôn.

Bằng hữu của Điền Thập Tứ đã vào phòng, mang trà bánh lên, nàng phúc thân lui xuống dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp. Nàng nghĩ thoát nhìn là biết Điền Thập Tứ và những người kia là cửu biệt trùng phùng, lúc này chắc hẳn có nhiều điều muốn nói, vì vậy nàng xuống phòng bếp từ cửa sau đi ra tiền viện.

Lá trà chỉ là trà cảnh bình thường, mấy nam nhân uống đều cảm thấy chất miệng, nhưng nếu Vương Gia nhà bọn họ có thể uống thì bọn họ sao lại không thể. Lúc tới đây đi khá gấp gáp, nên lúc này mỗi người đều muốn uống nước nhuận hầu, trừ Hắc Sí Ngọc có chút kén ăn kén uống, Hàn Tuế và Long Liên đều uống cạn sạch.

"Vương Gia, sau khi người rơi xuống cống sông thì xảy ra chuyện gì, lúc này có thể nói cho chúng ta nghe một chút đi?" Long Liên nghiêm nghị hỏi.

Từ Vân đem chuyện bị trúng độc nói lại một lần, Hắc Sí Ngọc vừa vênh tai nghe, mũi cũng không rời rãnh, hần người rồi người, phát hiện ra trên bàn đặt một bát trứng có mùi thơm mát. Đối với hần mà nói trứng gà là món ăn thô tục nhưng hần hay đói bụng, bởi vậy hần nuốt bụng, gắng gượng bóc một quả nhét vào trong miệng.

Tiếp, một quả lại một quả, khi Từ Vân kể xong, hần cũng ăn hết chừng 6, 7 trái trứng, trên bàn chỉ còn lại vỏ trứng.

"Thân thể vương gia đã tốt rồi chứ?"

"Đã không có gì đáng ngại."

Hàn Tuế chậm rãi mở miệng: "Tuy nói thu hoạch vụ mùa thu đã qua, không cần lo lắng kẻ địch vượt biên cướp lương thực, năm nay đông tới sớm, có lẽ trong thời gian ngắn sẽ không có chiến sự, nhưng đợi đến đầu mùa xuân, Tây Nhung bước vào thời kì giáp hạt, nhất định sẽ phải khai chiến, nếu thân thể Vương Gia đã vô ngại, chúng ta nên sớm trở về đất phong mới đúng." Hần phân tích đạo lý rõ ràng.

Từ Vân nhìn Hàn Tuế một cái, đáp: "Tối nay các người đi về trước đi, chuyện trở về Lương châu ta tự có chủ trương."

Sau một ly trà Hàn Tuế và Từ Vân đi ra trước, Long Liên và Hắc Sí Ngọc theo sau, về phần An Di đã về nhà thăm thân nhân, Từ Vân lên tiếng đề cho hần ở nhà cùng thê nhi hào hào tâm sự, không cần vội vã trở lại.

Trong thôn, đêm lạnh thấm vào da thịt, trừ tiếng côn trùng kêu thì không thể nghe thấy những âm thanh khác.

Hàn Tuế không nhịn được hỏi: "Về vị tiểu nương tử kia, Vương Gia nghiêm túc sao?"

Từ Vân liếc nhìn hần một cái: "Người cảm thấy thế nào?"

"Ta nhớ Vương Gia nói có chuyện vui sẽ nói ra, nhưng nếu phải đoán, ta thật sự không nhìn ra nàng có điểm nào đặc biệt, quay về vương phủ, tùy tiện tìm một thị nữ cũng có nhiều điểm mạnh hơn nàng."

"Người là thạch tín, của ta mật đường." Mặc dù hần kể cho họ nghe chuyện sau khi hần rơi xuống nước, nhưng chuyện Ngự Tiểu Nhân khởi từ hoàn sinh, sống lại rồi tình tình thay đổi hoàn toàn hần lại bỏ bớt mà không nói: "Chuyện ta muốn nàng là của ta là chuyện của ta, suy nghĩ của các người thế nào là chuyện của các người, ít lo lắng thay người khác đi."

Hàn Tuế dừng bước, nghiêm mặt nói với Từ Vân: "Theo quy định, Vương Gia không thể tự làm chủ chuyện hôn sự, mà phải do bộ hạ chỉ hôn, nếu như Vương Gia định mang nàng về phủ làm thị thiếp, thì coi như ta chưa nói những lời này."

Nói đến giao tình của Hàn Tuế và Từ Vân thì phải truy tố từ khi Từ Vân còn là hoàng tử, khi hần đi học thì Hàn Tuế chính là thư đồng của hần, vì vậy giao tình giữa họ không giống với bọn Long Liên.

"Chuyện của ta không cần người quan tâm, người quan tâm đến chính mình là được. Không quan tâm đến hôn sự của mình, vẫn cô độc cho đến hôm nay, cứ như vậy người sao có thể giao phó với tổ mẫu và mẫu thân người."

"Vương Gia nghiêm túc sao?"

"Ta nghiêm túc hay không sau này người sẽ biết, thành thật mà nói, để cho nàng đi Tây Bắc ăn bão cát với ta, ta cũng vô cùng chán chờ." Tây Bắc hoang dã, chiến sự thường xuyên, một nữ tử bình thường sẽ không có dũng khí mà đến đó.

Và lại nàng cũng không đủ khôn khéo, tâm không đủ hắc (đen tối), thủ đoạn không đủ sâu cay, lại chưa quen cuộc sống ở đó, hần thật sự muốn để nàng ở trong vương phủ sao? Chỉ là, dù có thế nào, hần nhất định sẽ bảo vệ nàng, không để nàng phải chịu bất kỳ thương tổn gì!

"Chẳng lẽ nàng còn chưa biết thân phận của vương gia?"

"Ừm, cứ xem như vậy."

Cái gì là xem là?

Hàn Tuế thấy nụ cười trên mặt Từ Vân so với quá khứ hoàn toàn bất đồng, đó là vẻ mặt tràn đầy sự chờ mong và khát vọng đối với tương lai, hần và Từ Vân quen biết nhiều năm, bằng lương tâm mà nói, hần chưa từng nhìn thấy một Từ Vân như vậy.

Hần không thể làm gì khác, chỉ có thể lưu lại hai thị vệ cận thân hộ vệ Vương Gia. Đương nhiên, hai thị vệ này đều là người được vương gia tin dùng từ

trước.

Từ Vân nhìn ra thấy có hai người hiện thân từ một góc tối, hai thị vệ đều có chút kích động vì gặp lại được hân, nơi này là thâm sơn cùng cốc, phải dùng tới hai người này rồi.

"Tự mình đi tìm chỗ mà nghỉ ngơi đi, đừng để người không liên quan phát hiện."

Hai người lĩnh mệnh, nhanh chóng biến mất, một lên cây, một chẳng biết đã đi đâu.

Mặc dù trời đã tờ mờ sáng, Từ Vân vẫn trở lại giường nằm bên cạnh Ngư Tiểu Nhân, bốn chậu than đặt vào bốn góc chỉ còn lại tro tàn, nhưng trong phòng vẫn như đầu mùa hè, vô cùng ấm áp.

Hôm nay gia cảnh Điền Gia đã được cải thiện không ít, sẽ không như lúc trước chỉ có thể xài chung một cái giường một cái chăn, ngay cả than cũng không có tiền mà mua. Bây giờ cuộc sống đã khác, rốt cuộc họ không cần phải ăn rau dại sống qua ngày, Ngũ Hoa mã kinh doanh rất tốt, mỗi lần An tẩu tử đưa sổ sách tới, lợi nhuận đều làm người ta giật mình, Ngư Tiểu Nhân không thể không nói năng quả nhiên không nhìn lầm, An tẩu tử là một người có khả năng kinh doanh.

Hiện tại nàng không cần tự mình đi thu mua cái bắp và trứng gà. Các phụ nhân trong thôn sẽ tự động để hàng cần bán vào một cái sọt, nam nhân trong nhà sẽ thuê xe trâu chuyển trực tiếp đến tiệm ăn Ngũ Hoa mã trên trấn, về phần những người được thuê trông nầm hương, họ cũng vô cùng để ý chăm sóc vườn nầm nhà mình.

Trước kia thôn này vốn là thôn nghèo khổ, thôn dân không ngừng oán thán ông trời không công bằng, không cho bọn họ đường sống. Nhưng bây giờ cuộc sống đã có chút ít thay đổi, sao bọn họ có thể không cẩn thận một chút. Lo thôn dân thôn khác ghen tị mà quấy phá, các nam nhân trong thôn tự động chia làm ba ban, ban ngày, ban đêm đều có người đi tuần tra khắp thôn, thậm chí khi đến mùa thu hoạch, để bảo đảm an toàn, họ còn ở ruộng trông chừng đến khi thu hoạch xong mới thôi.

Nhờ có Ngư Tiểu Nhân mà từng nhà trong thôn Quả phụ cũng có thể ấm no, chuyện bán vợ đẻ con ít đi hẳn, thậm chí càng ngày càng có nhiều nhà khá giả, còn có người có thể xây phòng mới.

Ngư Tiểu Nhân tuyệt không kể công, nàng chỉ cảm thấy đi trên bờ ruộng, đường nhỏ quanh thôn, có thể nhìn thấy nụ cười thỏa mãn của mọi người, nàng đã thấy vui vẻ vô cùng.

Chỉ như vậy mà thôi.

Những ngày qua nàng luôn suy tính muốn mua lại cửa hàng sát vách, đến lúc đó sẽ đã thông hai gian hàng, diện tích của Ngũ Hoa mã sẽ lớn hơn, nhân thủ cần phải gia tăng là chuyện tất yếu, những chuyện như vậy giao cho Kim Chương Quý và An tẩu tử là được, nàng chỉ phải chịu trách nhiệm cầm bạc mà thôi.

Nói đến bạc, Liễm Diễm đồng hộp bán đấu giá được hai vạn lượng bạc trắng đến nay còn chưa về túi nàng, chỉ là nàng tuyệt đối không sợ không lấy được bạc.

"Hai ngày nữa Tào lão gia tử sẽ tới đưa bạc, nếu như có thể thì chàng sửa chữa lại phòng cho tốt đi, sửa góc nhà, tránh để sau này chúng ta phải ngồi thấy khí than, ngồi nhiều không tốt cho thân thể, ta thấy gian phòng bên trái cửa hàng rất rộng rãi chàng cảm thấy chúng ta đi tìm lý chính mua lại gian nhà đó được không? Đến lúc đó chúng ta sửa gian nhà đó thành tân phòng mời mọi người tới náo nhiệt một phen."

Từ Vân cho là sau khi lên giường Ngư Tiểu Nhân đã đưa lưng về phía hân ngủ thiếp đi, không ngờ một hồi thật lâu sau nàng lại mở miệng thảo luận chuyện tu sửa nhà với hân.

"Đối với chuyện của ta, một chút lòng hiếu kỳ nàng cũng không có hay sao?" Chỗ hân và Hắc Sí Ngọc nói chuyện, chỉ cách nàng một bức tường, hân không tin nàng đi ra tiền viện mà lại không nghe được.

Thường ngày, nàng đều thừa dịp lúc hân đã ngủ, sẽ len lén gác chân lên bắp chân ấm áp của hân, chỉ cần hân làm bộ không tỉnh lại, nàng sẽ để như vậy đến sáng, hân biết nàng sợ lạnh, cho nên cũng không gạt chân nàng ra.

Tối nay, nàng lại nằm quay lưng về phía hân.

"Chàng có chuyện gạt ta?" Lúc trước nàng đều sẽ không tự chủ mà ôm Điền Thập Từ ngủ, tối nay đôi tay trống trải, chỉ có thể ôm chăn nên nàng không có cảm giác an toàn, nga cả mặt nàng cũng phải áp sát vào chăn, cho nên giọng nói không khỏi mang theo giọng mũi nồng đậm.

"Không phải nàng cũng như vậy sao?"

Thân thể Ngư Tiểu Nhân khẽ cứng đờ, hít thở đứt quãng.

Đây là ý gì? Chẳng lẽ Nàng không cẩn thận để lộ ra chân tướng? Tại sao một chút ẩn tượng nàng cũng không có.

Đừng, chớ tự hù dọa mình như vậy.

"Nàng biết thân phận của ta rồi sao?"

Nàng chậm rãi đứng dậy, đẩy ra chân, sau sống lưng xông tới từng tia khí lạnh, tim đập lợi hại, tay cũng có chút lạnh.

Nàng bị phát hiện rồi sao? Phát hiện nàng là một người ngoại lai, lúc này là lúc tính sổ sao?

"Dân nữ khấu kiến Đổng vương Gia." Nàng quỳ gối trên giường dập đầu.

"Nàng làm gì vậy?" Từ Văn bật người dậy, biểu hiện trên mặt nghiêm túc, không vui. Nàng muốn kéo dài khoảng cách giữa hai người như trời và đất sao.

Hắn nào biết, Ngư Tiểu Nhân cũng đã hiểu rõ về Bạch Bích hoàng triều.

Mà ở thế giới cấp bậc rõ ràng như vậy, hắn đại biểu cho vị trí cao cao tại thượng, quyền uy không thể lay chuyển, mà nàng, cũng chỉ là loại thứ dân mạt đẳng nhất.

Bây giờ mới thấy hắn có má lúm đồng tiền, lúc này nàng không kích động vui mừng, không hồi hộp khiếp nhược, cũng không cảm thấy tự ti, Ngư Tiểu Nhân quý xuồng nhưng lưng lại thẳng giống như cột cờ.

Trong phòng tất cả đều cực kỳ mơ hồ, chỉ có hình dáng nàng lại hết sức rõ nét.

Hai người nhìn nhau, nhưng trong mắt đối phương không tìm được thứ mình muốn ở người kia.

"Có lẽ ta đã che giấu một phần con người mình, nhưng mà ta cũng đã cho nàng biết ta là ta, nhưng nàng thì sao? Nàng hãy nói với ta, rốt cuộc nàng là ai?" Từ trước tới nay hắn luôn giữ được sự tỉnh táo, chưa ai có thể khiến cho hắn phải hốt hoảng như vậy, trên người nữ nhân này có quá nhiều điểm khiến hắn thích, nàng thông minh giỏi về che giấu, biết tiến biết lùi, làm việc khiêm tốn, cũng không bị cuốn vào thị phi, nàng vô cùng thích hợp với những vùng đất rộng lớn, dù nàng không có tâm cơ gì, hắn cũng sẽ bảo vệ nàng cẩn thận.

Quan trọng nhất là, hắn thích nàng.

Nhưng việc đầu tiên, hắn muốn biết rõ nàng là ai.

Nàng chờ một hồi lâu, trong lòng giãy giụa gay gắt: "Ta là ai? Chúng ta làm phu thê lâu như vậy, chàng còn hỏi ta là ai. Mọi lời nói của ta chàng đều tin tưởng sao?" Chỉ cần nàng thẳng thắn nói ra thì hắn thì sẽ bỏ qua sao? Hay nàng nên liều chết mà giấu giếm?

Hắn là hậu duệ của thiên hoàng, một thân phận mà nàng chưa từng nghĩ đến, tin tức ấy, nàng còn tiêu hóa không xong.

"Ta đối đãi với nàng có bao nhiêu thật lòng, cũng chỉ hi vọng nàng trả lại cho ta bấy nhiêu." Đôi mắt như đầm sâu của hắn lộ ra vẻ khổ sở, hắn không đáng giá để nàng thật lòng sao?

Ngư Tiểu Nhân nghĩ tới tính cách không dung một hạt cát trong mắt của hắn. Cùng hắn cùng giường chung gối, thế nhưng hắn chưa bao giờ làm chuyện gì quá phận, bởi vì hắn là nam nhân vô cùng kiêu ngạo, khinh thường những chuyện lừa gạt, chờ nàng cam tâm tình nguyện giao mình cho hắn.

Nam nhân này có tấm lòng cứng cỏi khó phá vỡ, nhưng lại giành sự mềm mại nhất trong tâm hồn hắn cho nàng, đây là điều trân quý đến nhường nào.

Giằng co như vậy, nàng phải làm như thế nào mới được?

Ai ngờ, Từ Văn là một nam nhân thứ thiệt, bên cạnh có người mình yêu thích nhưng hắn chỉ có thể nhìn lại không thể ăn, đây quả thực một loại hành hạ.

Thảm nhất là chuyện chỉ cần ở chung một với nàng hắn sẽ cảm thấy không đủ, hắn nghĩ muốn nhiều hơn nữa.

"Thật ra thì. Ta không phải nương tử của chàng."

"Ta biết rõ." Hắn không có một chút bất ngờ.

Nàng bỗng ngẩng đầu lên: "Chàng biết?"

"Đầu tiên thì không, sau này ta càng lúc càng nghi ngờ, về sau nữa ta xác định được nàng thực sự không phải là nàng của trước kia, nhưng ta lại hi vọng nàng vĩnh viễn là người như bây giờ."

Vừa bắt đầu hắn đã biết rõ không phải là cùng một người, nhưng càng ngày hãncàng bị mê hoặc, cuối cùng hắn yêu nàng, nhưng vẫn hi vọng sương mù trong lòng được nàng tới xóa bỏ.

Nàng nhăn mày lại, khó khăn mới nói được câu: "Làm sao chàng phát hiện ra?" Nàng mở to mắt, muốn biết mình để lộ sơ hở từ lúc nào.

"Tôi mấy ngày đó, nàng đặc biệt đáng yêu, cũng đặc biệt quấn ta nói mớ." Hắn không biết nên giải thích từ đâu, liền tránh nặng tìm nhẹ nói.

Khuôn mặt nàng đột nhiên chuyển hồng, cao giọng nói: "Tại sao chàng chưa từng nói đến mấy chuyện này?"

"Bởi vì ta cũng không đủ thành thực với nàng."

Nàng khó khăn liếm môi, không biết phải mở miệng như thế nào, tự cho rằng chuyện mình là người đổi kiếp có thể giấu diếm đến giọt nước không lọt, thì ra đã sớm bị người nghi ngờ rồi.

"Chàng muốn nhìn ta như kẻ ngu làm xiếc mà đùa giỡn, xem ta có thể vì chàng mà làm được những gì sao?" Nàng chỉ cảm thấy chua xót, ngẹn ngào, nước mắt cứ thế mà rơi xuống.

Nhìn thấy nước mắt nàng, tay chân hắn bỗng trở nên luống cuống, vội vàng ôm lấy nàng: "Ta tuyệt đối không có ý đó, từ trước tới nay chưa có ai đối tốt với ta như nàng. Thời gian ở cạnh nàng, ta rất hạnh phúc."

Một chữ nàng cũng không nói ra được, lệ nóng tràn mi, ngực của hắn ấm áp như thế, nhưng nàng phải cố gắng kéo dài khoảng cách, lấy dũng khí lớn tiếng nói: "Chờ ta nói hết lời nên nói, nếu chàng còn có thể ôm ta...ta liền. mặc cho chàng ôm"

Từ Vân không tình nguyện buông tay ra, ánh mắt sáng quắc, tuyệt không muốn bỏ qua bất kỳ vẻ mặt nào của nàng.

Hắn dịu dàng nói: "Nàng nói đi ta nghe."

"Nếu như. Ta nói nếu như. nếu như ta không phải là người của thế giới này, chàng có tin không?"

"Nàng nói nhà nàng ở nơi không ai biết." Hắn suy đoán rất nhiều khả năng, nhưng nghe nàng kiên định nói ra như vậy là lần đầu tiên.

"Đúng là vậy, nhưng nhà ta ở thế giới tương lai, có lẽ cách nơi này hơn nghìn năm hoặc là mấy trăm năm, ta muốn trở về cũng không thể trở về." Quả nhiên, nàng nhìn thấy trên khuôn mặt hắn có một phần kinh sợ, nhưng trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Nàng nắm chặt tay, thật ra thì đến hôm nay nàng đã rất ít khi nhớ tới hiện đại. Nửa đêm giật mình thức giấc, cũng không phải những con người, sự vật ở hiện đại chưa từng hiện lên trong đầu. Nhưng mỗi ngày đều làm việc mệt mỏi, ngả lưng là nàng sẽ ngủ, khiến những thứ từng tồn tại trong sinh mệnh nàng từ từ trở nên mơ hồ. "Thật ra thì ta cho là. Ta cho là ta có thể giữ bí mật này cả đời, cho đến khi vào quan tài."

"Tại sao nàng lại muốn tới nơi này?"

Nàng cười khổ một tiếng: "Càng kinh sợ hơn, ta là người mượn xác hoàn hồn, đây vốn không phải là thân xác của ta."

Thì ra là như vậy, những nghi ngờ của hắn rốt cuộc đã được giải đáp, hắn có cảm giác được thở phào nhẹ nhõm.

Từ Vân nhìn về mặt giả vờ bình tĩnh, dừng cảm, nhưng thân thể lại khẽ run của Ngự Tiểu Nhân, chợt trầm giọng nói: "Tới đây!"

Trái tim Ngự Tiểu Nhân đập thình thịch, mũi và mắt vừa đau vừa nóng.

Từ Vân thờ dài, duỗi tay một cái, ôm nàng vào lòng mình, cũng thờ hổn hển, hơi oán trách nói: "Cái người này chỉ giỏi bướng bỉnh như mèo, gọi thế nào cũng không được."

Hơi thở ấm áp của hắn phun vào vành tai nàng, có chút nhột, có chút tê dại, hơi thở mập mờ khiến người ta tê dại, run rẩy, khiến đầu óc nàng trống rỗng.

Những chuyện nàng luôn phải đè nén trong lòng, do dự và gánh nặng phải dấu diếm, khi được hắn ôm vào lòng, tất cả đã hóa thành nước chảy, bàn tay to của hắn nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, để cho nàng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Từ Vân cúi người hôn lên tóc mai của nàng, ôm chặt mùi thơm ngào ngạt ôn hương trong ngực: "Ta mặc kệ chuyện nàng từ đâu tới, về sau không cho phép quay lưng với ta mà ngủ, như vậy ta không quen."

Hắn hướng về phía Ngự Tiểu Nhân nở nụ cười. Đó là nụ cười tuần mỹ nhất, ấm nhất, cũng làm người ta an tâm nhất.

Cái nhà này rốt cuộc là người nào nuôi người nào, là hắn, là nàng? Vô luận là người nào, cũng có quan hệ gì.

Hắn ôm nàng như muốn khảm vào lồng ngực, ôm lấy nàng nằm lại trên giường, kéo một chòm tóc của nàng cuốn vào đầu ngón tay, không thả. "Nàng nói một chút chuyện tình của thế giới kia cho ta nghe đi."

"Chàng muốn nghe chuyện về phương diện nào?"

"Đúng rồi, trước kia nàng đã nói qua, cái gì mà phiếu giảm giá, còn có bảo vệ môi trường là cái gì?"

"Đó là một loại khuyến mãi, bảo vệ môi trường là bảo vệ môi trường thôi, chàng không biết ở thời đại của ta, loài người đem Địa Cầu chơi đùa đến thế thâm."

"Địa Cầu?"

"Chính là thế giới mà chúng ta đang, chàng không biết trái đất thật ra có hình cầu, Galileo nói cả vũ trụ hết sức rộng lớn, con người còn biết lên mặt trăng, còn nữa, theo Darwin nhân loại có nguồn gốc từ loài vượn người."

Từ Vân nghe thì rất ngạc nhiên, đối với hắn mà nói, những chuyện này làm cho người ta khó có thể tưởng tượng hơn nhiều chuyện nàng nói nàng mượn xác hoàn hồn.

Hai người lời chuyện trên trời dưới đất nói xong, từ Địa Cầu nói đến chuyện thời tiết, lại nói đến chuyện ăn mặc ngủ nghỉ, cuối cùng hắn hỏi trong thế giới của nàng phụ thể thì như thế nào.

"Trước phải nói yêu thương, có người thậm chí sẽ ở chung trước, để tìm hiểu rõ về nhau, để tránh cho việc sau này cảm thấy không hợp, cho nên phải xác định đây là người dành cho mình mới trở lại nhà nói cho cha mẹ: con muốn kết hôn!"

Từ Vân tròn to mắt: "Không phải lệnh của cha mẹ, cũng không cần người làm mối?"

"Không, chúng ta tôn trọng tự do yêu đương, hôn nhân quan trọng nhất là tâm đầu ý hợp, có thể chung đụng tốt mới là chuyện quan trọng. Khi hai người kết hôn chỉ cần một chiếc nhẫn, nói ta nguyện ý mà thôi."

"Nhẫn?"

"Ừ, mỗi cô gái nhỏ khi còn bé đều có một giấc mộng, ảo tưởng tương lai một ngày kia có thể mặc lễ phục màu trắng xinh đẹp, ở trong giáo đường, có thượng đế chứng kiến, cùng người mình yêu mến trao nhẫn, nói lời thề." Nàng giơ tay lên: "Ta Ngư Tiểu Nhân đồng ý để Diên Thập Tứ trở thành người chồng hợp pháp của ta, bắt đầu từ hôm nay, dù tốt hay xấu, dù giàu hay nghèo, dù khỏe mạnh hay bệnh tật, đều sẽ có nhau, cho đến khi cái chết chia tách chúng tôi."

Ánh mắt của nàng sáng lóng lánh nhìn hắn: "Sau đó cha xứ sẽ nói: 『 chúc mừng hai người trở thành vợ chồng, chú rể, người có thể hôn cô dâu. 』"

Hắn cười, nghe lời nàng mà cúi đầu xuống, ấn môi lên đôi môi mềm mại của nàng, không biết có phải do hắn đang ở phía trên nàng không mà nàng cảm thấy nụ hôn này có chút sức nặng, không dễ dàng kết thúc.

Hắn buông ra nàng, nhưng không lui ra, môi dán chặt bên môi nàng, hỏi: "Nàng và người khác đã trao nhẫn?"

Mặt nàng ửng đỏ, "Mới không có đâu, ở thời đại kia, ta là quý tộc độc thân." Đánh chết cũng không thừa nhận là gái ế.

Hắn lại hôn nàng nói: "Nàng nguyện ý không?" Hắn nghe không hiểu về Thượng Đế, cha xứ, nhưng hắn cũng cảm thấy có Thượng Đế chứng kiến hôn lễ cũng rất tốt, nhưng có một chỗ hắn muốn sửa lại —— ngay cả cái chết cũng không thể tách bọn họ ra.

Nàng nhìn ra chỗ khác, hai gò má nóng như thiêu đốt.

"Ta. Ta. Ngay cả chiếc nhẫn chàng cũng không có, mà muốn ta nguyện ý? Không có."

Chữ cuối cùng bị nuốt Từ Vân nuốt vào miệng, hấp thu ngọt ngào của nàng. Hô hấp của hai người càng ngày càng rối loạn, hắn cảm thấy nàng ngọt ngào không thể tin được, so với những thứ nàng nói như xe hơi, nhà cao tầng, vườn người và Darwin còn thần kỳ hơn. Đối với hắn mà nói nàng có lực hút khổng lồ, chỉ hôn nàng như vậy, hắn càng ngày càng không thấy thỏa mãn.

Bàn tay của hắn dò xét thân thể nàng, dò vào xiêm y của nàng, bởi vì phải làm việc mà tay nàng có chút chai sần, nhưng những nơi khác da thịt nàng đều tròn nhẵn non mềm, quả thật hắn không bỏ ra được.

Hắn trêu chọc nàng, nhai cắn môi nàng, trêu chọc đến khi cơ thể nàng nổi lên dục vọng.

Đêm đã khuya, nhưng "ngôn ngữ yêu" giữa bọn họ mới chỉ bắt đầu.

Sáng sớm hôm sau, ánh sáng nhạt xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào phòng, trời chưa sáng rõ nhưng không biết gà nhà ai lại giống cổ lên mà gáy, một đêm này dài mà cũng ngắn.

Ngư Tiểu Nhân tỉnh dậy hơi trễ, mở mắt thì phát hiện hắn ngủ gối mặt lên tóc nàng, cánh tay dài làm gối đầu cho nàng, tay kia ôm hông nàng, nàng muốn đứng dậy, nhưng không thể đẩy hắn xuống.

"Hả?" Giọng hắn hơi cao, hắn mở mắt ra, trong mắt có một chút mê mang nhưng trong nháy mắt liền hóa thành một mảnh thanh minh.

Nàng lại khe khẽ đẩy hắn: "Ta phải dậy làm điểm tâm rồi."

"Uh." Hắn miễn cưỡng đáp một tiếng, lại nhắm mắt lại, thân thể không chút động tĩnh.

"Chàng đừng lên tóc ta rồi, chàng không đứng lên, ta cũng không có cách nào để đứng dậy cả." Bình thường nam nhân này luôn dậy sớm hơn nàng, lúc nàng tỉnh lại, hắn đã không còn trên giường, nhưng hôm nay lại ngủ nướng, bắt đấm dĩ chỉ có thể lại nói đôi câu.

Từ Vân mở mắt, nhìn tóc nàng đang bị mình đè, hắn liền xoay người thuận thế đứng dậy.

Tóc đã được giải cứu, Ngư Tiểu Nhân liền đứng dậy xuống giường, lúc này mới cảm thấy cả người buồn rùn, đỏ mặt mặc xong xiêm áo, chỉ thấy hắn đã dang rộng hai cánh tay chờ nàng giúp.

Ngư Tiểu Nhân không tiếng động mà thở dài.

Là lỗi của mình, ai bảo khi hắn bị bệnh, nàng phục vụ, chăm sóc hắn quá chu đáo, bởi vậy chỉ đành phải đi lấy quần áo sạch sẽ đến giúp hắn mặc vào.

Giúp hắn mặc quần áo, nên nàng khó tránh khỏi việc đụng vào cơ bắp của hắn, những ngày qua hắn ăn thịt nhiều hơn nên thân thể cũng tốt hơn, vóc người đẹp đến nỗi không thể bắt bẻ, nàng nhìn cũng coi như cho mắt ăn kem.

Mặc xong áo, nàng đang định giúp hắn mặc áo khoác thì phát hiện phía dưới hắn đã dựng lều.

Tối qua bị giày vò đủ rồi, Ngư Tiểu Nhân bình tĩnh làm như không thấy, giúp hắn xử lý thỏa đáng mọi việc: "Buổi sáng chàng muốn ăn mì và cháo rau dại sao?"

Từ Vân nghe xong, bỗng nhiên dùng tay chế trụ cằm nàng, không dùng sức nhưng cũng không để cho nàng chạy trốn được.

Hắn nhìn mắt, cái mũi rồi đến đôi môi của nàng, hắn nhìn chăm chăm, sau đó cúi đầu, mạnh mẽ hôn nàng.

Ăn bữa sáng chậm một chút cũng không sao, trước tiên ăn no những cái khác đã.

Cháo trắng dẻo thơm, bên trên còn có đậu phộng xốp giòn, dưa chua giòn ngon, thịt xào.

Đây chính là đồ ăn sáng trên bàn cơm của Điền Gia, nếu hắn không nói gì, nàng cứ theo ý của mình mà nấu.

Hai người mặt đối mặt, sắc mặt hắn có chút trầm, Ngư Tiểu Nhân cũng cười không nổi, đôi môi nàng vẫn còn đau, nhưng phải coi như buổi sáng nay không có chuyện gì xảy ra.

Nàng không thích hắn hôn như vậy, nam nhân này quá thô lỗ.

Đang muốn nhắc đùa ăn sáng thì bên ngoài vang lên giọng nói của An Di: "Vương Công tử, thuộc hạ cầu kiến!"

Về mặt Ngư Tiểu Nhân dịu đi vài phần, ánh mắt thêm vài nét mềm mại, làm cho người ta nhìn không thấu, nàng từ từ buông chén đĩa xuống.

"Đi vào đi." Từ Vân cũng để bát xuống.

An Dinhã nhận bước vào, sau lưng hắn là người có vẻ mặt hơi lo lắng, lại hơi có chút tiểu tụy An tẩu tử.

"Tẩu tử." Ngư Tiểu Nhân thở nhẹ, không rãnh mà bận tâm xem ra tâm tình của tướng công nhà mình có tốt hay không.

Hốc mắt An tẩu ửng hồng, quầng mắt An Di cũng có chút thâm đen, có lẽ hai phu thê đã lâu không gặp nên đêm qua vui sướng đến phát khóc.

Nếu không phải tối hôm qua hắn đã cho nàng biết, thì nàng thật sự không biết người trượng phu mà tẩu tử vẫn cho là đã chết trận sa trường không chỉ êm đẹp mà sống, còn là thuộc hạ dưới trướng hắn.

"Tẩu tử, mau tới đây, ngồi bên này." Kêu An tẩu tử ngồi xuống, nàng lấy trà nóng rót ra.

"Đều là người nhà mà muội còn khách khí như vậy, ăn đi cũng đừng bận rộn nữa." An tẩu tử nắm tay Ngư Tiểu Nhân không thả.

"Ăn cơm chưa, có muốn ăn một chút hay không?"

"Không, ta đã nói với hắn nếu bây giờ tới đây thì là quá sớm, hắn còn không tin." Nàng tròn mắt nhìn An Di một cái, ý làm nũng chiếm đa số, cũng không thấy lực sát thương gì.

Ngư Tiểu Nhân nhìn hai phu thê có thể hiểu ý nhau chỉ qua ánh mắt, không cần phải nói nhiều, nàng lặng lẽ nắm tay An nương, chân thành mà mừng thay cho nàng: "Tẩu tử đã chờ được đến lúc mây tan thấy ánh trăng rồi."

An tẩu tử nhìn An Di một cái: "Đúng là vậy, hắn nói về sau sẽ ở lại, không đi nữa."

"Vậy thì tốt quá."

"Tuần ca nhi nghe được mà khóc mãi." Gặp được phụ thân, mặc dù lúc bắt đầu bởi vì xa lạ mà hắn có chút chống cự, nhưng rất nhanh đã leo lên chân phụ thân, ôm khuỷu tay hắn, không buông xuống.

"Hắn có nói nguyên nhân mà lâu như vậy cũng không gửi tin tức trở lại, để cho tẩu phải chờ đợi mãi mòn không?" Nàng thật sự rất muốn biết nghi vấn này.

"Lúc trên sa trường hắn bị thương ở mắt, cho là ta sẽ ghét bỏ hắn, ta với hắn là phu thê đã bao lâu, hắn nghĩ ta là một phụ nhân nông cạn sao? Thật sự khiến ta tức giận!"

"Không phải là do hắn đặt tẩu tử trong lòng nên mới thấp thỏm do dự như vậy, lúc này người cũng đã trở lại, chuyện gì đã qua, thì cho qua. Tẩu tha thứ

cho hấn đi thôi."

"Tha thứ, còn rất sớm!" Hừ nhẹ, nhưng kỳ thật trong lòng nàng đâu còn bao nhiêu hỏa khí.

Hai nam nhân ngồi uống trà nghe động tĩnh của hai nữ nhân, ánh mắt Từ Vân chột lóe, An Di thấy chột dạ.

"Chuyện phu nhân ngươi nói là thật?"

"Những năm này là thuộc hạ có lỗi với mẹ con bọn họ, hôm nay chiến sự đã xong, thuộc hạ xin giải giáp quy điền, ở nhà chăm sóc vợ con và tiểu đệ thật tốt, mong công tử cho phép." An Di ưỡn ngực đứng dậy, lui về phía sau một bước, sau đó quỳ gối xuống.

Hai nữ nhân thấy thế, cũng không nói nổi nữa, An tẩu từ cũng cuống quýt đứng dậy, theo trượng phu quỳ xuống.

"Có lời gì đứng lên nói, không cần đa lễ."

"Tạ công tử." An Di nói cảm ơn, cũng đỡ thê từ dậy.

"An tiên sinh nếu muốn ở lại thôn quả phụ không đi, không bằng giúp đỡ tẩu tử lo chuyện của tiệm ăn cũng tốt? Phu thê song kiếm hợp bích, mọi việc đều thuận lợi."

Ngư Tiểu Nhân muốn chọc cười mọi người trong phòng.

"Chuyện làm ăn tính toán của cửa tiệm, đối ta không thành vấn đề." Hôm qua, hai phu thê cũng hân huyên rất nhiều, từ miệng An nương hấn cũng biết không ít chuyện của Ngư Tiểu Nhân.

"Ta lại sợ đại tài tiểu dụng, An tiên sinh cũng chớ để ý."

"Làm sao có thể như vậy, ta còn muốn đa tạ phu nhân đã cho ta cơ hội này." An Di chân thành tha thiết nói: "Cũng cảm ơn phu nhân đã chăm sóc cho gia nhân của ta."

Nàng vui mừng vỗ tay: "Nói cảm ơn làm gì, ta và tẩu tử tình như tỷ muội, buổi trưa hôm nay ăn lẩu sẽ rất ngon. Lát nữa, hai người mang hai đứa bé sang đây, thứ nhất là ăn mừng để An tiên sinh đón gió, thứ hai ăn mừng vì phu thê hai người đoàn tụ, thứ ba, nhân cơ hội này để mọi người có thể ăn uống vui vẻ một chút."

"Lại để cho muội tử phải tiêu pha, sao có thể như vậy đây." An tẩu tử lo lắng nói.

Hai nam nhân đều ở đây, nên nàng không có cơ hội để hỏi Ngư Tiểu Nhân có biết thân phận phu quân của mình hay không, thân phận của hấn đã bị vạch trần, hấn còn có thể ở lại thôn quả phụ nhỏ nhoi này hay sao?

Nhưng đến cuối buổi nàng vẫn không tìm được cơ hội, đành ôm mấy nghi vấn, cùng An Di về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đập Nồi Bán Sắt Dưỡng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Quyết định đi Tây Bắc

Editor: Krystal99

"Chúng ta đưa Ngũ Hoa mã đến Tây Bắc, như thế thì nàng cảm thấy thế nào?" Từ Vân nhìn đĩa điểm tâm đã nguội, đáy mắt như có lửa.

"Có người như chàng làm hậu thuẫn, chuyện tiệm ăn đến Tây Bắc cũng không thành vấn đề." Nàng đang muốn đem món ăn đã lạnh đi hâm nóng, mặt cười hì hì, thấy một nhà An tẩu tử có thể đoàn viên, nàng mừng thay cho bọn họ: "Dĩ nhiên, nếu như Đông Nam Tây Bắc của hoàng triều đều có cửa hàng của chúng ta, đến lúc đó ta sẽ rất giàu có, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó đi, rất uy phong!"

"Vậy nàng nguyện ý cùng ta trở về Tây Bắc không?"

"Sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện này?" Nàng cúi đầu, động tác trong tay ngưng lại.

"Nàng biết sớm hay muộn ta sẽ phải trở về." Hấn cũng không quanh co, nói thẳng mình muốn biết đáp án của nàng, không, không cần đáp án, chỉ cần nàng gật đầu nhẹ là được.

Nhìn vào mắt nàng, hấn không nhìn ra được điều gì, dù cho đó chỉ là ý nghĩ chột lóe lên, nên dừng khí nơi trái tim hấn dần có cảm giác bị đông lại.

"Chàng cho rằng ta không biết sao, những thứ khác không nói, chỉ tính đến gia thế giữa hai chúng ta đã là chướng ngại, ta đã từng nghĩ tới, có lẽ chúng ta cần bản không phải phu thê. Thân phận, địa vị của chàng như vậy, nói gì cũng không thể lấy ta một thê tử có địa vị thấp kém như ta, Điền Thập Tứ chàng nói đúng không?"

Nàng cũng từng hoài nghi "Hôn nhân" của hai người, nhưng khi đó nàng còn chưa biết rõ thân phận của hắn, hắn lại bệnh thành như vậy, cộng thêm việc không ai phủ nhận nên nàng suy đoán có lẽ họ đúng là phu thê. Nhưng lúc đầu, thái độ của nàng thật sự không hòa nhã bởi nàng cho rằng mình là lão bà đề xung hỉ, hơn nữa lúc ấy nàng mới vừa xuyên qua cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy, thăm nghĩ sao cũng được, chỉ cần cùng hắn sống qua ngày là tốt rồi.

"Ta chỉ hỏi nàng có muốn cùng đi Tây Bắc với ta không?" Hắn kiên trì hỏi, vẻ mặt cố chấp, lông mày dựng lên, sắc mặt như sương.

"Ta không thể."

"Lý do, cho ta một lý do có thể thuyết phục được ta!" Từ Vân nhìn nàng chằm chằm, cười vài tiếng, khắp người là cái lạnh không khác gì băng tuyết.

Hắn như vậy rất kinh người, trước kia mặc dù hắn không thường thân cận với người khác, nhưng cũng không lãnh khốc như vậy.

Xem ra không cho hắn lý do, hắn sẽ không có ý định bỏ qua cho nàng.

"Ta không làm thiệp." Nàng nói xong, nắm chặt tay mình.

Thà làm thê nhà nghèo chứ không làm thiệp nhà giàu, đạo lý đơn giản như vậy ngay cả các cô nương nghèo khổ ở thôn quê phụ cũng chấp thuận, nàng không có đạo lý nào lại không hiểu.

"Thiệp?" Hắn cười khuấy, giống như đang nghe một câu chuyện buồn cười và hoang đường: "Lỗi tai nào của nàng nghe được chuyện ta muốn nạp nàng làm thiệp?"

"Địa vị của chàng cao như vậy, chẳng lẽ chàng có thể cam đoan sẽ cùng ta một đời một kiếp, cả đời chỉ thích một mình ta?" Loại người cao cao tại thượng, người người ngưỡng vọng như hắn sao có thể chỉ có một nữ nhân là nàng?

Không muốn làm thiệp, không muốn cùng hắn đi Tây Bắc, không muốn chia sẻ một người đàn ông với nữ nhân khác, nói thẳng ra là bởi vì nàng ích kỷ.

Nàng biết môn đăng hộ đối là chuyện vô cùng quan trọng, ngay cả tình yêu ở hiện đại, chuyện môn đăng hộ đối là điều không thể thiếu, là một nhân tố quan trọng, huống chi ở cổ đại quan niệm này còn ăn sâu bén rễ.

Từ Vân nghe nàng nói mà giật mình.

Đây là lời mà nữ nhân có thể nói sao? Cho tới bây giờ chỉ có nữ nhân đồ kị mới có thể nói như vậy, trong đầu nàng chứa những thứ gì?

Không, cũng bởi vì hắn biết nàng không giống những nữ nhân khác, mới thích nàng không phải sao?

Cũng bởi vì nàng đặc biệt.

Hắn thiếu chút nữa đã quên, nàng không phải người của thế giới này.

Nàng nói ở thế giới của nàng, một người nam nhân chỉ có thể có một thê, muốn cưới ba, bốn thê tử cũng được, nhưng nhất định phải cùng cách với người trước, cho đối phương tự do trước, mới có thể tái giá.

Ánh mắt Từ Vân bỗng nheo lại, gắt gao nhìn chằm chằm Ngư Tiểu Nhân.

Ngư Tiểu Nhân chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, tay càng xiết chặt. Nàng biết so với đôi tay này của nàng, đôi tay của các nha hoàn trong phủ đại hộ đều tí mỉ trắng nõn hơn. Người nào sẽ xem trọng nàng?

Càng làm cho nàng do dự chính là, nàng biết, dù nàng tri thủ đạt lễ như thế nào đi nữa, khi đến vương phủ cũng sẽ bị nói thành vì được vương gia báo ân nên mới trở thành nữ nhân của hắn.

Giữa ước muốn và thực tế, nàng luôn phân biệt rất rõ ràng, nàng biết rõ bản phận của mình, nàng biết rằng không không nên giành lấy thứ không thuộc về mình, cuộc sống này mới không bị đảo lộn.

Đời này, nàng chưa từng nghĩ sẽ bay lên đầu cành làm phượng hoàng.

Đừng quên Phượng Hoàng dục hóa mới có thể trọng sinh, không có dục hóa trước cũng chỉ là một con chim tầm thường, nếu con chim này có thể tự do tự tại ca hát khiêu vũ, thì chuyện làm Phượng Hoàng cũng không có sức hấp dẫn trí mạng với nó, khiến nó nhất định không thể dập lửa?

Là không thể không lựa chọn nói không thôi.

Nói cho cùng nàng vẫn không tin hắn hay yêu không đủ nhiều để đi theo hắn? Nàng thật sự không biết.

Nàng thương hân, cảm thấy người đàn ông này rất tốt, cũng may vóc người khá đẹp mắt, cũng chưa bao giờ nhìn bất kỳ một nữ nhân nào khác, trong nhà chỉ có nàng là phu nhân, nàng không phải chia sẻ trọng phu của mình với người khác, cũng may hân chỉ có một mình nàng .

Nàng rất ích kỷ phải không?

Đúng vậy, tình yêu vốn chính là ích kỷ.

Nàng không hiểu mình đã ở cổ đại lâu như vậy, tại sao tư tưởng phong kiến ở nơi này không thể biến nàng thành một nữ nhân cổ đại triệt để từ đầu tới chân, thí dụ như nam nhân là trời, là tất cả, luôn phải thần phục họ, ví dụ như khi nữ nhân bị nam nhân nhìn thấy da thịt thì phải ủy thân cho người nam nhân kia ... Những quan niệm buồn cười như vậy?

Nữ nhân cổ đại thì phải chấp nhận đi theo nam nhân, vô luận đối với mình là tốt hay xấu cũng không oán không hỏi. Nhưng không tốt ở chỗ nàng không sinh ra ở đây nên cũng không phải tiếp nhận loại quan niệm này, nền giáo dục mà nàng được tiếp nhận không phải vậy.

Nàng vô cùng lưỡng lự, cực kỳ mâu thuẫn.

Đúng, thân phận cao quý của hân đã làm nàng lùi bước.

Vương gia là cái gì? Đó là hoàng thất, vương tước, so với công tước còn lớn hơn, chỉ dưới vua một nước, nàng vừa nghĩ đã cảm thấy lo sợ, mặc dù đó là điều vô số nữ nhân khát vọng, nhưng đó không phải lý tưởng của nàng.

Nàng không cầu giàu có, tướng mạo cũng không phải là điều kiện nàng coi trọng nhất, quan trọng là trong lòng nam nhân đó phải có nàng, hai người có thể thường thường thuận thuận, hòa hòa mỹ mỹ trải qua một đời.

"Nàng cùng cách với ta, thì đối mặt với miệng lưỡi thế gian như thế nào, làm thế nào để sống tiếp được nữa?" Hân tức giận nói: "Nước bọt người đời có thể dìm chết nàng, nàng cùng cách với ta, đời này coi như tiêu luôn, đừng mơ tưởng được tái giá cho bất luận kẻ nào!"

Không phải thứ nàng thích nhất là bạc sao? Nhìn thấy bạc mắt sẽ tỏa sáng lấp lánh, hân là người muốn gì có đó, bạc chỉ có nhiều không có ít, hân chính là một đại kim khôi (kho bạc) sáng ngời, đi theo hân tối thiểu ăn mặc không lo, coi như cả đời nàng không động một ngón tay cũng có thể thư thái sung sướng mà sống qua ngày; hân không phải người buôn bán nhỏ, không phải con em môn hộ tầm thường, đối với nữ nhân quan trọng là có muốn hay không. Nhưng những điều khiến hân có thể tự hào, ngạo mạn ấy, ngược lại đặt trước mặt nàng lại thành tro bụi không đáng giá một đồng.

"Ta không định tái giá, chàng không cần lo lắng, chàng biết rằng ta không phải người nơi này, ta không quan tâm đến những chuyện linh tinh, trời đất bao la, ta có bạc lại thành thạo một nghề, đi đâu mà không sống được? Về phần ta trước kia ta sống như thế nào thì sau này ta sống như thế, sống một ngày tính một ngày."

"Đường lui cũng tính toán tốt như vậy, thật là gan lớn như trời, bản lĩnh thật lớn!" Mất lạnh nhìn Ngư Tiểu Nhân, hân hận mà cười.

Khi nam nhân này nổi giận thật sự khiến người đối diện lạnh đến phát rét.

Ta chỉ muốn bảo vệ mình, lá gan của ta rất nhỏ, không muốn bị thương. Nàng thầm nói trong lòng.

Nàng tới cổ đại lâu như vậy, ngay cả một trấn ô đảo cũng chưa được đi hết, càng không nói đến những địa phương khác, sao có thể để mình bị nhốt trong lồng giam rồi phải lo lắng sợ hãi?

"Ta hỏi lại nàng một lần nữa, nàng có đi hay không?" Sự kiên nhẫn của hân đã khô kiệt rồi.

Nàng luôn là người hiểu lý lẽ, cũng bởi vì nàng biết cái gì nàng có thể có, cái gì nàng không thể nhận nên nàng mới có thể sống tiêu dao tự tại, nhưng muốn nàng cùng nam nhân này trở về đất phong của hân, nàng không muốn.

Cho nên, đến đây chấm dứt thôi.

"Rất tốt." Thấy nàng kiên quyết lắc đầu, Từ Vân chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân chạy hết lên não, mạch máu đập thành thịnh, hân giận quá hóa cười, cười đến lạnh lùng, cười đến lạnh cả người, phất tay áo bỏ đi.

Nhìn hân lạnh lùng lướt qua bên cạnh, Ngư Tiểu Nhân cố nén nước mắt đã đọng đầy khóe mắt, nhưng trong nháy mắt hân lướt qua, nước mắt đã lăn xả rơi xuống.

Không biết vì sao tim nàng đau đớn như muốn vỡ toang ra.

Nhưng do chính nàng không muốn mà, có gì mà phải khóc?

Nhớ tới cũng có chút buồn cười, những năm này vô luận là Hoàng đế huân quý hay là thị dân, tiểu dân, mỗi người đều cần đến hân, chỉ có nàng là không cần hân, hân không thể lý giải nổi.

Nàng mệt mỏi nhắm mắt lại, giống như vừa bị đánh bại trong một trận chiến.

Từ ngày đó trở đi, giữa bọn họ đã có một tầng xa cách.

Bọn họ vẫn cùng ngủ một giường, nhưng cách thật xa nhau, Ngư Tiểu Nhân cảm thấy nàng có để thêm một chậu than nữa thì cái lạnh trong phòng cũng không khác hầm băng là mấy.

Hôm đó, An tẩu từ tới đây ăn lẩu cũng thấy không khí có chút lạ, nhưng chỉ cho là chuyện nhỏ giữa hai phu thê, khuyên giải đôi câu, cũng không coi là chuyện lớn. Ba nam nhân đến đón chủ tử về còn hào hứng bưng bưng đến ăn, còn nói muốn chủ tử nhanh chóng trở về đều bị Từ Vân làm mặt lạnh.

Chủ tử nhăn mặt nhìn bọn hắn, ba đáng mày râu nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được mình đã phạm phải sai lầm gì chọc giận chủ tử, tất cả đều ỉu xiu.

Ngay cả Tào lão gia tử tự mình đem hai vạn lượng ngân phiếu thu được từ buổi đấu giá đưa tới cửa, cho là một khoản tiền lớn như vậy, nhất định Ngư Tiểu Nhân sẽ vô cùng vui mừng, ai ngờ nụ cười của nàng nhẹ nhàng như nước, không có khác biệt, còn chỉ dùng một ly nước để tiếp đãi hắn.

Hôm nay sáng sớm nàng rời giường, nam nhân bên cạnh đã không thấy, mấy ngày nay hắn đều như vậy, nàng tỉnh lại, hắn đã ra cửa, cũng không chủ động nói chuyện với nàng, chứ đừng nói trở về dùng cơm. Hắn cũng không giúp nàng đốt lò, cũng không nâng đầu lên cười với nàng mỗi khi giúp nàng làm việc nhà, mỗi ngày các món ăn nóng hổi vẫn được dọn lên bàn nhưng rồi cũng lạnh ngắt, cuối cùng nàng chỉ có thể đem mấy món ăn đã nguội cất vào tủ bát.

Bởi vì nàng đã nói những lời ngược với tâm ý của hắn nên có lẽ hắn muốn cho nàng biết nam nhân có tốt bụng đến mấy cũng sẽ có lúc tức giận.

Sớm hay muộn, nàng và hắn cũng không còn là phu thê nữa, tách ra sớm cũng tốt.

An tẩu từ thấy mấy ngày nay đều không trông thấy bóng dáng Điền đương gia, cảm thấy có chút không đúng, cũng không cần biết vị gia cách vách này có thân phận tôn quý như thế nào. Nàng đề cho An Tranh để ý khi nào vị gia kia đi ra khỏi cửa, liền chạy đến Điền Gia.

Mất thấy không được vài ngày, thân thể Ngư Tiểu Nhân vừa mới nuôi được một chút thịt lại tiêu mất, nàng đau lòng lôi kéo tay nàng ngồi trên giường gạch, vén tóc mai của Ngư Tiểu Nhân lên, thấy khí sắc nàng không tốt, An tẩu từ rót chén nước nóng, bắt nàng uống vào.

"Ta thấy mấy ngày nay giữa các người có cái gì đó không đúng, muốn nói nhưng mà nghĩ là phu thê giận dữ, có chút khó chịu. Phu thê mà đầu giường ấm ỉ, cuối giường hòa, không có gì là không qua được. Mà trước khi ta xuất môn phụ quân ta nói cho ta biết, vị gia kia đã rời khỏi thôn, sẽ không trở lại nữa, đại muội tử, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?" Nàng nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không đúng, coi như vị gia là vương giả thì cũng sẽ mang theo thê tử chứ? Nhưng làm sao người này vẫn còn ở trong phòng!

Nhìn thấy An tẩu từ như trưởng tử, trưởng tẩu, như người thân, luôn trông nom, giúp đỡ nàng, Ngư Tiểu Nhân giống như tìm được người tâm phúc.

"Hắn đi rồi sao? Đi cũng tốt."

"Cái gì gọi là đi cũng tốt?!" An tẩu từ kêu lên, vỗ tay Ngư Tiểu Nhân.

"Là ta không muốn cùng hắn đi Tây Bắc, chỗ kia vừa nhiều gió vừa nhiều cát không tốt với da." Khi nghĩ đến một người quá nhiều, sẽ không nhận được mà đau khổ, không nuốt nổi đau, nàng đành dốc hết tâm sự. Cái gì mà không tốt cho da cũng chỉ là lý do thôi.

"Nói gì vậy, muội quên hai người là phu thê sao? Phu xướng phụ tùy, gả cho gà thì theo gà, gả chó thì theo chó, tại sao lại không đi? Coi như không bỏ được những người hàng xóm là chúng ta cũng không nên lấy hạnh phúc của chính mình để làm tiền đặt cược." Nàng cũng không tin lý do mà Ngư Tiểu Nhân nói, nàng có chút tức giận mà cười.

Không phải nàng cậy già lên mặt, bản về trí thông minh nàng không thể bằng Ngư Tiểu Nhân, nhưng bản về cuộc sống, nàng ăn cơm ăn muối hơn muối từ mấy năm, cũng hiểu được một chút về hôn nhân.

Hôn nhân cũng không phải là chuyện khó, nhận đúng người, sau đó cùng hắn lo chuyện ăn mặc, sinh con cho hắn, cùng hắn cả đời là được.

Muội từ muốn đi vào ngõ cụt sao?

"Tẩu tử! " Ngư Tiểu Nhân sắp tràn lệ."Thân phận của chúng ta quá khác nhau, một vân (mây) một bùn, ban đầu ta không biết thân phận thật của hắn thì thôi, nhưng hôm nay đã bày ra rõ ràng dưới ánh mặt trời, có dùng đầu ngón chân để suy nghĩ muội cũng hiểu tương lai đang chờ muội sẽ là cái gì, muội sao còn có thể mặt dày mà đi cùng hắn?"

An tẩu từ lắc đầu: "Đừng không từ mà biệt, muội đối với mình thật hung ác, lại không nghĩ đến chuyện không phải nữ nhân nào cũng có người thương. Muội nhất định phải học được cách thương mình trước, tình cảm của muội và vị gia tốt như vậy, chỉ cần có mắt mọi người đều nhìn ra được, muội suy nghĩ một chút xem hắn không phải là người trong tâm muội sao? Nếu như đúng thì tại sao muội phải chân chừ? Bỏ qua một phần nhân duyên tốt, muội sẽ hối hận cả đời, còn nữa, tất nhiên gia thế môn phong là điều quan trọng nhưng quan trọng hơn là nếu nam nhân có lập trường kiên định thì tất cả mọi chuyện đều không phải là vấn đề. Mặc kệ là nơi nào, chỉ cần có thể ở cùng hắn, đó chính là nhà của muội, chỉ cần trong lòng hắn có muội, không phải sao?" An tẩu từ tận tình khuyên bảo.

Ánh mắt âm trầm của Ngư Tiểu Nhân dần dần có chút thần thái.

"Còn nữa, muội ngẫm lại đi. Trước kia muội kiên trì nhiều như vậy để cho hắn tốt hơn, muội cũng cảm thấy tốt hơn đúng không?"

Đúng vậy, chỉ cần có thể ở chung một chỗ với Điền Thập Tứ, chẳng phải ở nơi nào cũng được sao?

Những điều thế tục bên ngoài cũng do người nghĩ ra được? Chỉ cần nghĩ biện pháp phá giải là tốt rồi.

Là nàng tự mình đi vào ngõ cụt.

Không có hấn, loại lạnh lẽo mà nàng trải qua mỗi ngày thật không dễ chịu, nàng lùi một bước theo ý hấn thì như thế nào?

Nghĩ thông suốt, nàng liền không chấp nhất với kiên trì của mình nữa, tránh cho chuyện vốn có thể xử lý tốt lại biến thành tàn cuộc.

Đề An tẩu tử về, Ngự Tiểu Nhân thở dài một cái, đã vài ngày nàng ngủ không ngon, vào lúc này chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, đứng dậy đi múc một chậu nước vào, muốn rửa mặt, chải đầu một chút để tỉnh táo lại.

Khi nàng bê chậu đồng vào để trên cái giá, không biết chậu chạm phải cái gì, nhưng có tiếng va chạm của kim loại truyền vào tai nàng.

Nàng giương mắt, nhìn thấy một sợi dây chuyền lồng hai cái nhẫn đồng trên kệ, ánh nắng chiếu vào lóe lên ngân quang của kim loại.

Đây là hai cái nhẫn bạc có hình thức rất đơn giản, không có hoa văn gì, rất thanh lịch.

Lòng nàng cuồn cuộn.

Là Nhẫn cưới sao?

Phải, nàng cảm nhận lên, một có khắc tên nàng, một có khắc tên Điền Thập Tứ.

"Cái người bại hoại này, tên họ còn là giả."

Nhưng những điều này cũng không quan trọng nữa, hai cái nhẫn này ở đâu ra? Nàng nghĩ tới lần đó nàng nói với Điền Thập Tứ chuyện ở hiện đại khi nam nữ kết hôn sẽ trao nhẫn cho đối phương.

Nhẫn cưới đại biểu cho việc hai người quyết định ở bên nhau cả đời, dùng nhẫn để bắt nột đối phương, cũng đại biểu cho một cam kết vĩnh hằng bất biến.

Hiển nhiên hấn không thể hiểu được hết, sau khi nghe còn nói nam nữ thành thân không lạy cha mẹ lại lạy cha sứ gì đó làm gì, sau đó lại lầu bầu nói nhưng nếu đó là phụ mẫu của hấn thì không bằng không bái, chỉ là những lời đó nàng không nghe rõ được.

Nàng muốn cười cũng không được, trong đầu nàng hiện lên lúc hai người bái đường người chứng hôn nói: "Một cúi đầu trước Thượng Đế, hai cúng bái thần linh, ba phu thê giao bái", không phải Trung cũng chẳng phải Tây. Sau hấn lại vừa cười vừa hỏi nàng thích chiếc nhẫn không, nhưng nàng chỉ nghĩ được vèn vẹn tới đoạn này, lại không nghĩ được đoạn sau.

Không ngờ. Không ngờ.

Nàng lệ rơi đầy mặt.

Nàng vội lau nước mắt, nhắc nhở rằng mình không được khóc!

Nàng đeo sợi dây chuyền có hai cái nhẫn vào, ngồi chờ chết không phải là tác phong của nàng, nếu Từ Vân mới vừa đi, vậy sẽ không đi quá xa, nàng phải nghĩ biện pháp để đuổi kịp bọn họ mới phải!

Nàng quyết định sẽ truy phu.

Từ trong ngăn tủ, nàng lấy ra một cái cháp, trong cháp là ngân phiếu và ngân lượng mà nàng cất giấu, nàng còn lấy hai bộ quần áo và hai đôi giày tốt để có thể thay trên đường, sau khi thu thập xong, nàng cầm bọc quần lên, chuẩn bị đi.

Đột nhiên cửa nhà bị đập mở, phát ra tiếng vang kinh thiên động địa, dưới ánh mặt trời, một nam nhân cao lớn đi vào.

Trong tay Từ Vân vẫn cầm roi ngựa, trên người mặc một chiếc áo khoác đỏ thẫm bằng lông chồn, mặt lạnh như sương, không nhìn ra chút vui mừng nào mà đi về phía nàng.

"Sao chàng lại trở lại?" Ngự Ngự Tiểu Nhân phập phồng, không thể ép nước mắt vào trong nữa.

Từ Vân không nói một câu, ôm eo nàng, trực tiếp vác nàng lên vai, giống như vác một bao bố đi ra ngoài cửa, tiếp đến là khề ném nàng lên lưng con ngựa còn đang gặm cỏ. Đầu óc Ngự Tiểu Nhân choáng váng, bị ném một cái mà có cảm giác như lục phủ ngũ tạng đã bị lệch khỏi vị trí.

"Chàng." Nàng còn muốn kêu la, nào biết Từ Vân đã cười lên ngựa hô "Giá!" một tiếng, con ngựa nhanh chóng chạy về phía trước.

Ngự Tiểu Nhân nào còn cơ hội mở miệng, đầu óc nàng choáng váng, mắt nỏ đom đóm, thật may là trong bụng không có bao nhiêu thức ăn, nếu không khẳng định nàng sẽ nôn hết ra ngoài.

Hình như đã có chút hạ giận, Từ Vân siết dây cương, con ngựa cũng theo đó mà chạy chậm lại.

"Chàng thật là, về sau không cho phép khiêng ta như vậy, dạ dày khó chịu đến mức muốn nôn ra rồi." Khi ngựa dừng lại, nàng liền nói liên tục, không ý thức được chuyện hai cánh tay hắn đang xuyên qua nách nàng mà nhấc nàng lên, để nàng đối mặt với gương mặt tuấn mỹ của hắn.

"Nói chuyện với nàng, nàng sẽ không nghe, nên ta không thể làm gì khác hơn là dùng sức mạnh." Hắn cười, mang theo chút xảo trá không nói được, nhìn Ngự Tiểu Nhân bởi vì tức giận mà khuôn mặt phỉếm hồng, hai mắt sáng rõ, hắn liền để cho nàng ngồi trên đùi mình, đối mặt với hắn.

"Hừ, khôn kiếp!" Khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, loại tư thái mập mờ này. Quá khó nhìn!

"Nàng có nắng chùi, mà không vô luận nàng nói gì cũng vô dụng, Bôn vương sẽ không thả nàng đi." Hắn vuốt tay sửa lại mái tóc dài bị gió thổi mà rối loạn của nàng, sau đó cầm hai tay nàng lồng vào tay hắn. Không có nàng ở bên cạnh, một ngày hắn cũng không chịu nổi.

Ngự Tiểu Nhân thở dài: "Ta vốn đang định đi tìm chàng." Nơi nào khiến ta có thể an tâm thì đó là quê. Hắn luôn khiến nàng cảm thấy an tâm, hắn ở đâu thì lòng nàng ở đó.

Hắn vui mừng, lực đạo cũng mạnh hơn: "Dù đến nửa đường nàng có hối hận, ta cũng không để nàng đi."

"Ta đã biết thứ mình cần là gì, ta sẽ không buông tay nữa."

"Mặc dù yêu cầu chuyện yêu cầu nữ nhân nói phải giữ lời có chút ngu xuẩn, chỉ là, tốt nhất nàng phải nhớ từng câu, từng chữ nàng nói với ta ngày hôm nay."

Nhìn vẻ mặt hắn lo lắng, Ngự Tiểu Nhân dịu dàng cười một tiếng, đưa tay ra vòng chặc quanh hông hắn, dán mặt vào lồng ngực hắn, nói: "Chàng đừng nổi giận với ta, ta thật sự không quen."

Nàng nghĩ thông rồi, nữ nhân muốn có hạnh phúc, trước tiên nhất định phải dũng cảm.

Vì tương lai của Điền Thập Tứ và nàng, nàng phấn đấu quên mình một phen cũng không sao. Nàng sẽ cố gắng, mặc dù không nhất định sẽ thành công, nhưng còn hơn nàng không thử cố gắng một lần để rồi nhất định sẽ không thành công.

Mặc dù tương tự thế nào nàng không thể biết trước, nhưng nàng biết hiện tại Điền Thập Tứ đối với nàng là thật lòng, vấn đề là sự thật lòng đó kéo dài trong bao lâu thời.

Hắn sờ sờ tóc nàng: "Có chuyện ta phải nói với nàng, ta tuy là Vương Gia, nhưng kinh niên ngựa chiến, phòng thủ biên cương, vẫn chưa thành gia, còn chưa cưới vương phi. Mặc dù Tây Bắc không giàu có và đông đúc phi nhiều như phương nam, nhưng cũng không kém. Nơi đó có thảo nguyên mỹ lệ bát ngát, trên thảo nguyên có thể nghe thấy tiếng hát cao vút của các mục nữ, người dân nhiệt tình lại lạc quan sáng sủa, còn có một chỗ tốt nữa chính là quy củ không nhiều như ở đây." Hắn, chính là quy củ ở nơi đó.

Hắn muốn trấn an nàng, muốn mang nàng đi đến nơi mà hắn đã sinh sống vài chục năm, đi đến xem các phong tục nơi đó, hi vọng hắn và người hắn yêu cách xa tranh đấu nơi triều đình, ở đất phong sống cuộc sống tự tại, nhân nhả một đời.

"Nghe chàng nói lòng ta có chút ngứa ngáy rồi." Nàng gật đầu, bày tỏ đã biết.

"Còn nữa, Bôn vương năm nay hai mươi có bảy (27 tuổi)."

Đây là nói rõ ngọn ngành sao?

"Nơi này không phải nam nhân 17,18 tuổi đã có nữ nhân thành đàn rồi sao?"

"Ta đây không phải đợi nàng tới thay ta khai chi tán điệp sao?" Hắn cúi xuống hôn nàng, "Thật ra thì còn có một việc, nàng phải chuẩn bị tâm lý ——"

"Ta nghe."

"Ta là hoàng tộc tôn thất, đều có quy định cho nữ nhân hậu trạch. Căn cứ theo tổ chế, trừ chánh phi, còn có ba trắc phi, đều phải là ngọc điệp, về phần lương bổng, lương viện những cơ thiếp kia không đáng giá nhắc tới. Những chuyện này, nàng có thể hiểu không?"

Có tiếng thở dốc nặng nề vang lên bên tai nàng, Ngự Tiểu Nhân nghe một hồi lâu, cuối cùng vẫn mềm lòng, nhìn hắn mấy lần, vẻ mặt không thay đổi, nhưng chậm rãi gật đầu.

Nàng biết, cuộc sống sẽ luôn có áp lực buộc người ta phải cố gắng, thế gian này, không có cái gì mà ta vô duyên vô cớ có được.

Đôi mắt Từ Vân tràn đầy ánh sáng, Ngự Tiểu Nhân tự giễu cười cười, nhẹ nhàng hôn khẽ môi hắn một cái: "Muốn ta đi theo chàng thì cũng được nhưng chàng phải để cho ta trở về thôn một chuyến."

Ánh sáng trong mắt Từ Vân lập tức bị dập tắt. "Không phải là nàng muốn đổi ý chứ."

Ngự Tiểu Nhân ôn tồn giải thích: "Ta có rất nhiều chuyện chưa giao phó cho mọi người, cứ đi như thế tàu từ sẽ oán giận ta đấy, nói ta không có nghĩa

khí."

Hắn yên lòng, nói: "Nhớ nói ngắn gọn thôi."

"Biết rồi."

Khỏe miệng Tử Vân vênh lên, liền không nói nữa, mang nạng đi tới An gia.

Biết Ngư Tiểu Nhân muốn đi theo Tử Vân đến Tây Bắc, An tẩu tử kéo tay nạng không thả, không muốn xa rời.

"Ta thật sự không bỏ được." An tẩu tử lau nước mắt, còn không ngừng khóc được.

"Mặc dù núi cao đường xa, nhưng chỉ cần chúng ta muốn gặp nhau thì vẫn còn có cơ hội, sau này khi Tranh ca nhi bàn chuyện hôn sự, tẩu tử đừng quên đưa thiệp mời cho ta, đến lúc đó cho dù ta không thể đến nhưng lễ vật nhất định sẽ đến." Ngư Tiểu Nhân dặn dò.

"Bát tự cũng còn chưa xem, ngược lại cái người này dọc theo đường đi mọi chuyện nên cẩn thận, cẩn thận chớ ăn linh tinh mà bị đau bụng, trời lạnh, phải chú ý giữ ấm, đừng để bị cảm, có rãnh rồi thì truyền tin tức về cho tẩu tử, để cho tẩu biết muội đi đến đâu rồi, có mạnh khỏe hay không." Dứt lời, An tẩu tử lại nghẹn ngào.

Ngư Tiểu Nhân cũng cảm động đến đỏ mắt, lời tay An tẩu chết không thả: "Ta biết rõ, ta biết rõ, chuyện tẩu tử phân phó ta đều nhớ." Nàng dụi dụi mắt, nói chuyện mình nên giao phó không là muốn giao phó: "Muội phải đi xa nên tiệm ăn vẫn sẽ do tẩu xử lý, từ giờ muội sẽ giao toàn quyền cho tẩu, nửa năm một lần, tẩu cho người đem sổ sách đến cho muội xem một chút là được."

"Làm như vậy không được, ta sao có thể quản lý một cửa hàng lớn như vậy?" An tẩu tử không chút nghỉ ngơi liền từ chối, Ngũ Hoa Mã là công sức cố gắng của muội muội, sao nàng có thể chiếm tiện nghi từ trên trời rơi xuống như vậy?

Ngư Tiểu Nhân cười khẽ dùng khuỷu tay húc nhẹ An tẩu tử, dí dõm nháy mắt: "Nếu tẩu tử cảm thấy khó xử thì phải cố gắng lập nên mấy chi nhánh coi như báo đáp công sức của muội. Như vậy là tốt rồi."

Ánh mắt An tẩu tử lóe lên ánh sáng của sự quyết tâm bền bỉ, nàng có thể làm được.

"Còn việc này nữa " Ngư Tiểu Nhân lấy ra hai tờ giấy, là bản vẽ mà ban đầu nàng đồng ý vẽ cho Tào lão gia tử, tên là Điệp Luyến Hoa – là hình một bông Thược Dược đã nở, một con bướm đến đậu ở nhụy hoa, con bướm bướm được vẽ rất sống động với màu xanh bảo thạch vây quanh, làm người nhìn như bị đui mù; bức còn lại là không tước xòe đuôi - lông vũ của không tước màu xanh lá, sẽ được chế tạo bằng ngọc lục bảo, bảo thạch, bích tì, thủy tinh hiếm thấy sẽ chế tạo thành mắt, vàng ròng để trang trí. Đuôi không tước sẽ là đá peridot.

Chỉ là bản vẽ mà thôi, đã để người ta phải cảm thán, nếu như là đồ đã chế tạo thành thành phẩm, sức hấp dẫn của nó là không cần bàn cãi.

Cuối cùng Ngư Tiểu Nhân lấy ra một cái hộp khá lớn, bên trong là một xúc câu.

"Đây là cái gì?" Đùng nói An tẩu tử, ngay cả An Di cũng chưa từng thấy qua.

"Cái này gọi là sơn cầu, cũng chính là xúc câu." Ngư Tiểu Nhân giải thích.

Xúc câu nay có tổng cộng chín tầng, lấy cừu cừu làm số lượng, dùng nhiều loại màu sắc của nước sơn tạo thành, tầng tầng đều có hình vẽ và hoa văn tuyệt đẹp, mỗi tầng của xúc câu cũng có thể linh hoạt chuyển động.

Vốn dĩ Ngư Tiểu Nhân định qua nửa năm nữa mới bán ra nhưng nàng lại hay đổi chủ ý.

"Tẩu tử, tẩu giúp muội giao cho lão Tam, bảo hắn sáu tháng sau mới giao cho Tào lão gia tử, đến lúc đó, số bạc có được từ việc bán đấu giá đủ để hắn mở một gian hàng bán đồ sơn dầu rồi." Sáu tháng sau kỹ thuật của hắn sẽ càng thêm thuần thục, bất cứ vấn đề gì cũng có thể giải quyết, cũng có thể một mình đảm đương mọi chuyện rồi. Hơn nữa xưởng sơn dầu tối thiểu cũng có thể để cho lão tam và Ngân nhi an gia lập nghiệp, không buồn phiền ở nhà.

Lần này An tẩu tử thật sự kinh ngạc: "Muội tử, không phải là ta không tin lão Tam, nhưng hắn thật sự có thể làm được?"

"Muội tin tưởng hắn là người có khả năng," Ngư Tiểu Nhân đóng cái hộp lại, từ trong tay áo lấy ra một quyển sách, "Đây là những ghi chép của muội, bên trong có chút tâm đắc lúc muội làm đồ sơn dầu, để cho lão Tam tham khảo."

"Người ta là sư phụ nhận học đồ cũng muốn giấu mấy phần nghề, ta chưa từng thấy ai hào phóng giống muội, tâm huyết của mình mà cứ như vậy đưa cho người khác." An tẩu tử không cho là đúng mà nói.

"Người sư phụ này giấu một chút, người kia lại giấu một chút, còn cái gì mà truyền cho con trai không truyền cho con gái,... Nếu cái gì cũng giấu giếm như vậy thì rất nhiều kỹ nghệ tinh hoa sẽ cứ như vậy biến mất. Nếu như có thể muội muốn để cho nhiều người học được kỹ thuật này, để phát dương quang đại (phát huy) chúng, không phải là rất tốt sao?" Nàng đi rồi, cũng không hi vọng Ngân gia lại trở lại tháng ngày ba bữa cơm đứt đoạn trước kia.

Lão Tam kia cũng không phải là gỗ mục, là người không có đạo lý. Nếu hắn có thể tự chăm lo cho gia đình nàng sẽ không quản, nhưng nếu hắn không thể, nàng cũng không thể làm như không thấy.

"Lòng dạ của cái người này, ta đây có sống thêm ba đời cũng không học được." An tẩu tử tự than không bằng, vô cùng bội phục Ngư Tiểu Nhân.

Không biết lúc trước Từ Vân đã đi làm chuyện gì nhưng giờ đã trở lại, đại biểu cho lúc phải chia lìa.

Ngoài cửa có một chiếc xe ngựa không tính là khí phái nhưng cũng khá lớn, phu xe đã đứng đợi. Về phần ba người bị sai khiến đi kiểm một chiếc xe ngựa toái mái lại bền chắc - Long Liên, Hắc Sí Ngọc, Hàn Tuế, đều đã lên ngựa.

"Tại sao không để cho người trong thôn đưa tiễn muội, dầu gì nhờ phúc của muội mà cuộc sống trong thôn ngày càng tốt hơn." An tẩu tử không bỏ được.

"Tẩu tử hư, cố ý muốn hại ta khóc." Không, cần gì chứ.

Ngư Tiểu Nhân lên xe, lại không nhận được nhô đầu ra nhìn mấy người An gia gặt lệ.

Nàng vẫy tay chào bọn họ, chào hồi lâu, đến khi không thấy bóng ảnh họ nữa nàng vẫn còn vẫy tay.

Tâm tình của nàng chọt cao chọt thấp, lên xuống thất thường.

"Sẽ có cơ hội để trở về, không phải sợ, về sau ta sẽ bảo vệ nàng." Vẫn trầm mặc ở bên cạnh nàng, Từ Vân nhìn mắt nàng ửng hồng, hôn trán nàng, kéo nàng vào ngực, nhỏ giọng an ủi.

"Nói nghe thật dễ dàng, không chừng đến lúc đó tóc ta đã trắng xóa rồi." Nghe tiếng tim đập truyền tới từ người Từ Vân, nàng không khỏi cảm thấy an lòng.

"Tóc nàng trắng thì rằng ta cũng rút, vừa đúng lúc để bỏ xuống tất cả công việc chu du tứ xứ."

"Vậy chàng phải cống ta rồi."

"Mặc kệ là đi đến đâu, ta đều cống nàng."

Tương lai còn rất xa xôi, nhưng đối với Ngư Tiểu Nhân mà nói đó là Tân Thế Giới mà nàng chưa biết tới. Dù nỗi buồn ly biệt có lẽ sẽ làm người ta khổ sở, nhưng tương tượng đến tương lai càng làm cho người ta mơ ước.

Bạn đang đọc truyện *Đập Nổi Bán Sát Đường Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Vào ở Đẳng vương phủ

Mấy ngày này Ngư Tiểu Nhân ở trên thuyền đi qua một con sông nhỏ, tiếp theo thay xe ngựa rồi liền một đường chạy băng băng trên quan đạo. Ngoài rèm, cảnh sắc càng ngày càng hoang vu, màu xanh của lá cây dần dần khuất tầm nhìn, cuối cùng lọt vào trong mắt chỉ còn lại đầy trời cát bụi.

Ban ngày chỉ thấy một quả cầu lửa sáng ngời đốt người, cát vàng đầy đất, ban đêm nhiệt độ hạ thấp đột ngột, đưa mắt cũng không thể nhìn thấy cái gì. Dù có đốt bốn, năm đồng lửa cũng vẫn lạnh đến mức răng cắn vào nhau lập cập nhưng nàng mặc áo khoác Từ Vân đưa nên cũng thấy ấm áp hơn. Trên hoang mạc bao la, nàng ngẩng đầu là có thể nhìn thấy bầu trời đêm mênh mông, bát ngát, nàng cảm thấy giống như mình có thêm đôi cánh, kể từ khi tới cổ đại chưa bao giờ tâm hồn cảm thấy tự do như lúc này.

Dọc theo đường đi ăn uống đều đơn sơ, ngay cả tắm rửa cũng không thể, bình thường một cái bánh kếp hai miếng thịt bò và nửa túi da nước cũng đã là vô cùng tốt.

Nàng nhìn Từ Vân cũng ăn như vậy, nàng cũng từ từ ăn, vừa ăn vừa uống nước nuốt xuống, mặc dù khó ăn nhưng cũng chưa từng lãng phí một chút thức ăn nào.

Mà Từ Vân cũng không hạn chế số lần nàng uống nước cho dù hẳn biết trên sa mạc nước so với hoàng kim còn trân quý hơn.

Trong gầy tích tụ toàn cát, nàng học bọn họ cũng liền đổ ra, chịu đựng miệng đầy cát, một chữ khổ cũng không kêu la, kiên nghị của nàng khiến đoàn người coi vài phần kính trọng.

Cho đến một ngày nọ, Ngư Tiểu Nhân cũng không thể nhớ rõ xuất môn đã bao nhiêu ngày rồi, rốt cuộc cũng đi đến một tòa thành, cửa thành người ra vào không ít, đa số là thương lữ, nguyên lai Lương Châu này là một thành quân sự trọng yếu, trọng trấn biên thù, cũng là một con đường thông thương quan trọng, các tiểu quốc lân cận không xa sa mạc đều xuyên qua sa mạc tới nơi này dùng dê, bò, ngựa đổi chút vải dệt, lúa mạch, cộng thêm đoàn thương hành lạc đã đi qua thấy nơi này giao dịch công bằng nên số lần dừng chân trở nên nhiều hơn, bất tri bất giác liền trở thành một địa điểm đầu mối buôn bán then chốt.

Đĩ nhiên lúc Từ Vân vừa tới tình trạng cũng không phải như thế này....

Cửa thành binh lính quần áo cũ kỹ nhưng trông coi nghiêm khắc, cẩn thận đối chiếu với tài liệu trong tay mới có thể cho đi, thời điểm xếp hàng phía sau bọn họ cũng đợi không ít người, cho đến khi Long Liên lấy ra yêu bài, binh lính thấy Từ Vân trên lưng ngựa liền thể hiện ra kích động hiếm thấy, yết hầu lên lên xuống xuống, nghiêm nghị cho qua.

Xe ngựa rất thuận lợi vào thành, lúc Từ Vân đi qua người binh lính kia ngoài ý muốn hỏi hần một câu: “Thái lão phu nhân chân đã khỏe nhiều chưa?”

Binh lính thoát nhìn thực trẻ tuổi, chỉ là phong sương sa mạc khiến trên mặt hần thêm mấy phần tục tằn: “Đa tạ vương gia nhớ tới tổ mẫu tiểu nhân, tổ mẫu mấy ngày trước đã có thể xuống giường, nàng còn nhắc đi nhắc lại đã lâu không gặp Vương gia, chẳng biết ngài có mạnh khỏe hay không? Nếu biết được ngài bình an trở về, khẳng định lập tức lên Tụ Miếu thắp hương tạ lễ rồi.” Mấy câu cuối bỗng trở nên nghẹn ngào.

“Nhờ phúc lão thái thái, bốn vương đã vô sự.”

“Lão thiên gia cuối cùng cũng đứng bên chúng ta...”. Tiểu binh tựa hồ liền khóc.

Ngư Tiểu Nhân ở trong xe nghe được không rõ ràng lắm, nhưng từ chuyện nhỏ này có thể nhìn ra được Từ Vân ở Lương Châu thành danh tiếng dường như không xấu.

Nàng không nghĩ tới đây mới chỉ là ngoài cửa thành, còn phải qua vài trạm kiểm soát nữa mới chân chính vào bên trong Lương Châu thành, mà đi qua từng trạm kiểm soát đều sẽ có người đến thỉnh an, có người lớn gan cao hứng muốn đến ôm bắt đùi hần, sau bị trưởng quan hần đuổi mới từ bỏ.

Thì ra nhân duyên của hần không chỉ không xấu mà còn rất được kính yêu.

Lúc này nàng cũng không biết, người dân bên trong Lương Châu thành, ngay cả binh tướng cũng đều là Từ Vân nuôi dưỡng. Nếu không có Từ Vân mỗi người muốn ăn cơm ăn một miếng cơm cũng là vấn đề.

Xe ngựa chạy trên con đường đá xanh rộng ba trượng, âm thanh ầm ầm bên tai không dứt, quang cảnh cũng không quá hoang vu, ít nhất so với tường tượng của Ngư Tiểu Nhân thì tốt hơn, dọc hai bên đường toàn là các kiến trúc xây bằng đá, có nhà dân, quan phủ, Phật tháp, chùa chiền, chợ, các kiến trúc cũng không lớn, nhìn qua không được đẹp mắt nhưng thẳng ở bền chắc.

Mười năm qua, Từ Vân đã biến nơi này cả chuốt cũng không muốn tới đào hang này trở thành một địa phương buôn bán triển vọng.

Nhưng nếu nàng chưa tới nơi này một chuyến, sợ là cả đời đều sẽ bị suy nghĩ rập khuôn cho rằng địa phương xa xôi nhất Bạch Bích hoàng triều sẽ tràn ngập phong tình tha hương và cũng là nơi lạnh lùng khiếp (khô hần chỉ địa), mà không cách nào tưởng tượng đáng về chân chính của nó.

Biết nơi này vô luận như thế nào cũng là yếu địa quân sự, kiến trúc khẳng định không giống với Giang Nam cầu nhỏ nước chảy, nhưng đến đại môn Đàng vương phủ khi theo Lưu ma ma tiến vào khuôn viên rực rỡ, nàng nhìn chăm chăm đại môn hồi lâu, một lát sau mới tự giễu một chút.

Chữ bằng đồng trên đại môn đỏ thẫm, hai bên tường vây xây bằng đá tảng, tường ngói màu xám tro mang hơi thở mạnh mẽ mà ngăn nắp, hộ vệ giữ cửa đều mang đại đao, sát khí nghiêm nghị.

Đến đây, ba mươi mấy chiếc xe ngựa một đường đi theo sẽ không đi chung đường với nàng.

Ba mươi mấy chiếc xe ngựa này đều là dọc đường khi đi qua các đại trấn, Từ Vân phân phó thủ hạ thu mua đồ, mua những thứ đồ này cũng không tốn nhiều thời gian, Ngư Tiểu Nhân lúc đầu cũng cho là như vậy nhưng không ngờ những thứ này tất cả đều nằm trong kế hoạch của Từ Vân từ trước, bọn họ từ Quả phụ thôn lên đường, đám người Long Liên đã bắt đầu hành sự, hành trình nửa đường ba mươi mấy chiếc xe ngựa này liền bắt đầu lục tục gia nhập đoàn xe của bọn họ.

Nàng đã hỏi Từ Vân trong xe này chứa những gì? Hần chỉ ngắn gọn nói là những đồ vật đất phong còn thiếu.

Thấy hần không muốn nói nhiều, nàng cũng không hỏi.

Bọn họ khó có được một chuyến đến miền nam cho nên có khả năng mua được bao nhiêu thứ thì liền đặt mua bấy nhiêu.

Tiến vào đại môn, nàng không ngừng vén mũ sa lên, ngẩng đầu nhìn tòa phủ đệ đã được bố trí chu đáo kỹ càng nhưng vẫn hiện lộ sự thô ráp.

Đại trụ, đại cổng vòm, đại vườn, cái gì cũng rất lớn.

Lãnh thổ Tây Bắc trống trải, vương phủ cũng xây dựng vô cùng lớn, không giống trong kinh thành, phủ đệ con cháu hoàng tộc phải chịu quy cách hạn chế, ở chỗ này, gia pháp, quy củ đều là tự định ra, khụ, nói cách khác, chỉ cần Từ Vân nói liền thành.

Nàng cười híp mắt, cũng không vì vương phủ thô ráp mà giảm bớt ánh sáng lóe lên trong mắt.

Nơi này cũng không có quy củ như trong kinh phân chia công trước, công trong, phải nói tại thời điểm ban đầu xây dựng vương phủ Từ Vân căn bản chưa từng nghĩ đến trong phủ hần sẽ có nữ quyền.

Nơi này ra ra vào vào nếu không phải thân binh, võ tướng, hiệu úy, sư gia, trưởng lại thì chính là ngũ hồ tướng tới tìm hần uống rượu. ...Đều là nam nhân.

Vì vậy hấn cảm thấy không cần làm điều thừa, cho nên cả Đàng vương phù phân chia tiền viện và hậu viện một cách rất đơn giản.

Tiền môn đã sớm nhận được tin tức nên các quân sự, nha hoàn, ma ma, gã sai vặt đã ra ngoài chờ đợi, người không nhiều lắm, Ngự Tiểu Nhân dùng mười ngón tay đã đếm hết.

Những người này đều là thân tín của Từ Vân nên có thể an tâm giữ lại trong phòng, trước đó bọn họ cũng được thông báo Vương gia đại nạn không chết trở về nhất định sẽ mang Vương phi về cho bọn họ.

Đây chính là đại hi sự!

Sự kiện Từ Vân gặp nạn mặc dù được những gia tướng đặc lực cực lực giấu diếm nhưng là không thể lừa gạt được người trong vương phủ. Vì thế gia tướng hạ từ lệnh cấm bọn họ nói chuyện, ai dám lẩm miệng nói ra một lời không nên nói liền tự mang đầu đến gặp họ!

Nhưng vô luận bọn họ phong tỏa tin tức như thế nào, sau chặn triển quan viên muốn cầu kiến Đàng vương nhưng lại không một ai có thể thấy mặt Từ Vân. Hơn nữa vốn thường xuyên tuần tra trong Lương Châu thành nay hấn lại đóng cửa không ra, khiến cho đủ loại phỏng đoán sinh ra, thời gian dài làm lòng người bất an.

Mấy tháng trước có tin tức truyền về phủ đệ báo Vương gia bình an, đám người này mới thả tâm xuống, mỗi ngày xách theo thùng nước khăn lau quét dọn vương phủ không một hạt bụi, trông ngóng vương gia sớm ngày trở về.

Bọn họ tới ra mắt, Từ Vân liền đẩy Ngự Tiểu Nhân đang bên cạnh hấn lên: “Các người tới ra mắt Vương phi tương lai đi, tương lai nàng chính là chủ mẫu của các người, lời nói của nàng chính là ý tứ của bốn vương, không thể làm trái.”

Trên đường về hấn đã trình sỏ con lên cho Hoàng đế nói hấn đã chọn được Vương phi, bởi vì đường xá xa xôi nên không thể quay về kinh..... Về phần quyền sỏ con này đưa tới sống gió gì, hấn mặc kệ.

Thời điểm hấn vừa tới đất phong, Thái hậu có ý chỉ hôn cho hấn để hấn lấy vợ sau đó mới đi nhậm chức. Hấn lấy lý do “Tuổi còn nhỏ chưa lập nghiệp làm sao thành gia” đánh rớt “hào ý” của Thái hậu. Những năm này mấy vị trong kinh kia chỉ cần hơi nhàn rồi liền muốn nhét nữ nhân tới bên cạnh hấn, hấn đều đuổi hết, cho dù Hoàng đế hạ lệnh hấn hồi kinh hấn cũng phân phó Hồ Bất Vi thay hấn trình sỏ con lấy có tiền tuyến chiến sự căng thẳng không thể thiếu Đàng vương trấn giữ chặn trở về.

Lúc này, hấn cưới một chính thê không có gia thế, không có bối cảnh, không có nhà mẹ làm trong triều, một cô gái không hề liên quan đến chính trị, trừ bỏ chê nàng thô bỉ hấn sẽ không nói gì đi.

Hấn cũng không tính chờ Hoàng đế hạ chỉ mới thành hôn, hấn sẽ tìm người chọn ngày tốt nhất, gần nhất đem Ngự Tiểu Nhân trở thành chính thê của hấn.

Dĩ nhiên những việc này hấn cũng không tính nói ra.

Nghe vậy trong mắt mọi người thoáng qua một chút kinh ngạc nhưng vẫn quy củ thi lễ.

Ngự Tiểu Nhân cũng rất tự biết mình, chính nàng bộ dạng thâm gỗ quần vải so với dáng vẻ nên có của một Vương phi thì thật kém quá xa, bất quá nàng xem qua trong mắt bọn họ không thấy có bất kỳ sự xem thường hay không tốt nào.

Nàng hoàn lễ: “Mọi người hữu lễ, một lát xin Ôn gia phát xuống, sau này vất vả mọi người”. Đối với quân tử nên yếu thế, đối với tiểu nhân nên mạnh mẽ, đạo lý này nàng hiểu rõ.

“Nào có gì cực khổ, đây đều là bổn phận của nô tài”. Tiến lên đáp lời chính là quân gia trong phủ, họ Ôn, hấn là lão binh biên quân giải ngũ, tuy nói lão binh nhưng tuổi không vượt quá bốn mươi, bước chân kiện tráng, vẻ mặt tinh anh, cho dù hiện thời muốn hấn cầm đao giết người cũng là một phen hào thủ.

Hần huyền qua, Ngự Tiểu Nhân theo Từ Vân đi vào trong, lại phát hiện chung quanh nhà trồng đầy cây bạch dương, những cây đó xem ra không lớn, lại từng cây từng cây ngẩng đầu đứng thẳng, cực kỳ có tinh thần.

Nàng nhớ tới từng học qua tài liệu nói đây là một giống cây tốt, địa phương có hoàng thổ là có sự tồn tại của chúng, không tham luyện mưa, không tham luyện ánh mặt trời, có thể dựng lên một mảnh lục sắc. Có thể làm củi đốt, tạo gia cụ, làm xà ngang, nông cụ.

“Nói đến có được những cây bạch dương này có chút tổn tâm tư. Ban đầu Vương gia sai người nghĩ biện pháp lấy được giống cây này, phát động toàn bộ nhân dân Lương Châu thành tới trồng nó. Những năm này, mùa xuân bão cát thường xảy ra mấy lần nhờ chúng mà hòa hoãn không ít”. Ôn gia sợ Ngự Tiểu Nhân mới đến không rõ thực tận trách giải thích.

Ở phiên sa mạc trồng loại cây này xác thực là một chủ ý không tồi.

Từ Vân kỳ quái nhìn ánh mắt nghiêm túc dưới mũ sa của Ngự Tiểu Nhân, nàng là thật tâm vui mừng nhìn những cây đó chứ không phải tỏ vẻ nhảm ứng phó.

Biết nàng thích loay hoay với vật liệu gỗ nhưng cứ nhìn chăm chăm chúng như vậy là vì cái gì? Hấn ép buộc dẫn nàng tới địa phương hoang vu cần cối này, nàng chẳng lẽ không giận sao?

“Đây là giống cây tốt, giữ được nước.” Nàng thu hồi ánh mắt, nhin không được hướng Tử Văn nói.

“Nàng biết?”

“Có biết một chút.” Muốn xanh hóa sa mạc đầu tiên không phải là trồng cây sao.

“Nàng mệt rồi vào trong nhà nghỉ ngơi đi.” Thấy trên mặt nàng lộ ra thần sắc mệt mỏi, Tử Văn mở miệng nói rồi quay đầu phân phó ma ma đi đun nước nóng.

Ma ma và nha hoàn trước khi đi ngấm trộm nghe âm thanh trong phòng của cửa tân nữ chủ nhân “..... Ta còn tưởng rằng sạch sẽ gọn gàng lắm, người xem”

Họ tò mò quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vương phi tương lai không chút ưu nhã giữ cát trên y phục, trên thân thể, cuối cùng ngay cả giày cũng cỏi ra đồ cát đi, không ngờ cát theo ống quần trên người rơi xuống một đống.

Nha hoàn nhìn đến choáng váng, ma ma đưa mắt ra hiệu, lúi cúi nàng bước đi.

Về phần quà ra mắt Ngự Tiểu Nhân đưa cho Uông quân gia phân phát xuống, mỗi người không sai đều là một dây vòng vàng, một ít thỏi bạc.

Thành thật mà nói dây vòng vàng không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng ít ra còn là vàng, bạc..... Trong phủ ma ma, nha hoàn phần lớn đều là người nhà võ tướng, biên cương luôn luôn không có gì béo bở, chớ nói chi là vàng bạc, lúc này nhận được chỗ tốt, dĩ nhiên là cực kỳ vui vẻ.

Hạ nhân vừa rời đi, Tử Văn liền ôm Ngự Tiểu Nhân đi đến chủ hậu viện.

“Nước nấu xong chưa?” Hắn đi vào liền hướng cận thân trước kia phục vụ hắn Cầu Thặng tử hỏi.

“Tốt lắm, tốt lắm!” Hắn nào dám khiến chủ tử chờ, vội vàng đáp lời, xoay người ra cửa thúc giục Thu ma ma, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Tử Văn để Ngự Tiểu Nhân xuống, động thủ cởi đi mũ sa của nàng, thấy nàng vẫn là bộ dạng cười nhẹ nhàng dọc theo đường đi, liền khuynh thân đi qua.

“Đừng, trên người đều là mùi mồ hôi đấy.” Hơi thở quen thuộc bao phủ nàng, trong mắt hắn tràn đầy dục vọng mãnh liệt. Nàng khẽ đẩy hắn.

Tử Văn ngửi một chút, xác thực ngửi được mùi mồ hôi, nhưng hắn cũng không chán ghét. “Người trước đi tắm đi, ta đã sai người chuẩn bị cho người một thùng tắm lớn.”

“Nơi này nước đủ dùng không?”

“Năm đó lúc ta tới đã tìm người tìm nguồn nước, cũng đào giếng, chỉ cần không phải mùa khô thì miễn cưỡng đủ dùng.”

“Sau này còn phải tìm nguồn nước sao?”

“Ừ.”

Xem ra nước không đủ dùng cũng là một vấn đề đau đầu.

Vào phòng tắm, nhìn thấy đây quả thật là một thùng tắm lớn, Ngự Tiểu Nhân trong lòng còn lo lắng vấn đề nước dùng nhưng đây là chuyện của nam nhân, không phải là vấn đề nàng có thể đề cập. Vì vậy nàng bước vào thùng tắm, đem tóc tháo ra thả vào trong nước, vui vui về về tận hưởng thời gian này, đây là lần lần đầu tiên nàng tắm nước nóng.

Tử Văn ở bên ngoài chờ cả ngày không thấy Ngự Tiểu Nhân ra ngoài, đi vào phòng tắm liền thấy nàng đang dựa vào thùng nước tắm, tóc còn ngấm ở trong nước liền ngủ thiếp đi.

Thấy nàng ngấm mình ở trong nước thân thể bạch ngọc không tỳ vết, còn có hai khóa anh đào trước ngực, cộng thêm bụi cỏ như ẩn như hiện, hai mắt hắn đỏ lên, nhỏ giọng mắng sau đó dùng khăn vải lớn bọc nàng lại, ôm trở về phòng.

Hắn quyết định muốn giải quyết chuyện hôn kỳ trước tiên!

Ngự Tiểu Nhân một giấc này ngủ thẳng đến giờ thân, không có bất kỳ ai tới thăm nàng.

Nàng đứng dậy lấy khăn nhỏ, lau qua mặt, vấn tóc rồi cài Ngọc Lan Hoa trâm lên, lúc này mới nhìn tới trên người mình một thân áo nhỏ cùng váy tơ tằm màu xanh nhạt dường như không phải mình mặc vào, nàng mấy canh giờ trước không phải đang ngủ gật trong thùng tắm..... sao?

Chân nàng có chút mềm nhũn, nuốt xuống một ngụm nước miếng thật to, không có việc gì, không có việc gì, bọn họ không phải là phu thê sao, huống chi sớm đã bị hắn xem hết, hắn giúp mặc quần áo cũng là chuyện đương nhiên, không phải sao? Không phải sao?

Nàng không nhịn được đem khuôn mặt hồng như tằm vải đỏ vùi vào giữa giường, ah.....thật là mất mặt! Làm sao lại ngủ thiếp đi như vậy.....

Lúc này Từ Vân đã nghe hết các quân sự hồi báo, đem xử lý thỏa đáng những chuyện trong ngoài phủ đã xảy ra khi hấn không có ở đây. Tiếp theo hấn lại cùng võ tướng, phụ tá mở hội nghị, trong vài canh giờ đã đem tất cả mọi chuyện lớn nhỏ chỉnh lý rõ ràng.

Hấn chân trước vừa tiến vào chủ hậu viện liền vừa vận dụng phải Ngự Tiểu Nhân.

Rõ ràng vẫn là nàng như trước nhưng Từ Vân lại nhìn đến kinh diễm. Đầu nói Phật muốn kim trang, người muốn y trang (ăn mặc), màu xanh nhạt này quả nhiên hợp với màu da nàng.

“Dùng bữa thôi.” Hấn kéo tay nàng đi ra ngoài, không chút nào kiêng kỵ có bao nhiêu mắt nhìn.

Trong viện bắt đầu nổi lửa, trên giá sắt là dê nướng nguyên con mùi thơm lan tỏa, trên bàn bày núi nhỏ đậu và xiên nướng, mỗi người trong tay hoặc là cầm xiên nướng hoặc là vàng sữa non, có thể uống rượu trắng cho ấm người, bọn họ hoặc ngồi xôm hoặc ngồi bệt xuống, nhỏ giọng nói chuyện với nhau, nói đến kinh nghiệm trước kia của mình hoặc là những chuyện đã phát sinh tại mảnh đất này.

Như Tiểu Nhân ngồi tại chủ vị bên cạnh Từ Vân, bởi vì vừa mới thoải mái tắm qua, lại được ngủ đủ giấc, khẩu vị nàng cực tốt, cầm thịt dê và vàng sữa non Thu ma ma đưa ăn liên tục.

Thịt dê rất thơm, da dê rất giòn, vàng sữa mang theo nồng đậm mùi sữa, hơi có vị ngọt, hết sức ngon miệng, nhìn nàng có khẩu vị, Từ Vân cũng đem xiên thịt dê trong tay hấn cho nàng.

“Ăn từ từ! Nếu như nàng ăn được, cả con dê thuộc về nàng cũng có thể.”

“Muốn ta đừng ăn nhiều thì cứ nói một tiếng.”

“Không phải vậy, Tây Bắc thịt dê ăn không thiếu, mùa đông thì người nghèo chỉ ăn thịt, chỉ có người giàu mới có thể ăn xào với rau gì đó, trong quán rượu đắt tiền nhất là rau không phải thịt, ngay cả gạo và mì cũng đắt hơn so với thịt.” Thoạt nhìn cảm xúc hấn vô cùng tốt, nói một chuỗi lời nói, mắt nhìn đông lửa, trong mắt ánh sáng lay động.

Nàng im lặng gật đầu, chỗ này không thiếu người chăn dê chăn heo chăn bò nhưng lại không có người trông trọt, cũng khó trách.

“Sau này chuyện trong phủ do nàng trông nom, bên ngoài tự nhiên có ta. Ta nếu không ở đây, vô luận từ trên xuống dưới nàng liền trông nom, có chuyện tùy nàng xử trí.”

“Đã biết.”

“Cảm thấy đáng sợ sao?”

“Không sợ.”

“Ta cũng biết rõ nàng không sợ, nếu không cũng sẽ không đi theo ta tới đây.” Từ Vân nói tới chỗ này cười cười: “Này từ trên xuống dưới có không ít chuyện, muốn nàng làm chủ định đoạt.”

“Ừ.”

“Qua hai ngày, ta muốn mang theo bọn hấn đi đại doanh luyện binh, để ngựa ngày xuân thiếu lương Tây Nhung đánh bắt ngờ.” Hấn lấy tay nàng cảm trong tay suối ấm. “Tốn một ít thời gian mới trở về.”

Nói là một ít thời gian, hấn ước chừng đi mười ngày, ngày cuối cùng thẳng đến giờ tý mới đến nhà.

Ngự Tiểu Nhân có thể hiểu được đoạn thời gian hấn không có trong phủ đã dồn lại bao nhiêu công sự cần xử lý, tốn không ít thời gian, cũng hao tổn tinh thần.

Từ Vân bận đến rất khó nhìn thấy bóng người, Ngự Tiểu Nhân cũng không còn nhân rồi.

Cầm chìa khóa Từ Vân đưa, nàng mang theo Thu ma ma và một ma ma tuổi còn trẻ đi kho phòng, đem vật kiện trong mình kho cùng ám kho đều chỉnh lý lại, ghi thành danh sách, phân loại rồi sắp xếp lại.

Ở chỗ này, quan trọng nhất không gì ngoài bạc và nước, cho nên bạc trong phủ phải thăm dò rõ ràng, bao nhiêu cũng vẫn thiếu, là chuyện cực kỳ quan trọng.

Chờ Từ Vân trở về, nghe Uông quân sự báo cáo chi tiết, phát hiện Ngự Tiểu Nhân đã phân phối quyền lực xuống, nàng cũng không ôm đồm hết tất cả mọi chuyện, trước người nào trông coi cái gì thì cứ quản cái đó nếu không có phạm sai lầm, nàng liền tạm thời quan sát, nếu ai am hiểu cái gì thuận tiện trông nom cái đó, trừ phi những người này có chuyện không xử lý được, bắt đến nơi nàng nàng mới xuất thủ.

Lúc này mới trong một khoảng thời gian ngắn, nàng liền dùng người thỏa đáng đứng chỗ, hấn không khỏi nhớ tới, nàng từng nói qua người người đều là nhân tài, thì ra là nàng cũng am hiểu sâu đạo lý này.

Vị trí đương gia chủ mẫu vương phủ này, xem ra nàng hấn sẽ ngồi vững vàng.

Chương 14: Hứa hẹn đêm tân hôn

Đằng vương sắp đại hôn khiến trong kinh náo động, lại bởi cách đối nhân xử thế của Tử Vân mà Tây Bắc cũng náo động theo. Đằng vương để Uông quân sự nắm chặt thời gian xử lý hôn sự.

“Phải bỏ ra không ít bạc.” Uông quân sự suy tư một chút, giản lược tính toán ra con số.

Lão thiên gia mở mắt, độc thân đến nay cũng đã ăn được hai mươi tám bữa cơm đoàn viên rồi cuộc Vương Gia muốn thành thân. Về sau trong vương phủ bọn họ chắc chắn sẽ có thật nhiều tiếng cười của tiểu hài tử, không bao giờ chỉ có một mình Vương Gia nữa.

Nhưng hắn vẫn có chút thấp thòm, đến Tây Bắc mặc dù đường xá xa xôi nhưng triều thần vẫn sẽ có người đi tới tặng quà, đến lúc đó sẽ đến bao nhiêu người hắn phải tính cho rõ ràng, chỉ có thể tận lực làm tốt sách lược vẹn toàn, lo liệu hôn sự cho thỏa đáng mới yên tâm.

“Qua phu nhân lấy chìa khóa đi, mọi thứ đều do nàng trông nom.” Muốn bạc dĩ nhiên là đi tìm vương phi.

Uông quân sự biết mấy ngày nay vị vương phi tương lai kia để ý khó phòng, cũng đã bẩm báo chuyện này với Tử Vân, khi Ngự Tiểu Nhân nhìn hai mươi mấy rương vật báu liền than thở.

Nghe vậy Tử Vân cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Nàng nói cái gì?”

“Vương phi nói bảo vật đều là ngài lấy mạng đánh giặc đổi về, dùng để nuôi quân sĩ và người trong vương phủ, thận trọng phải thận trọng.”

Tử Vân nhướn mày “Người thật rõ ràng.” Nghĩ theo hướng tốt, có Uông quân gia coi chừng, sẽ không có kẻ nào không có mắt dám khi dễ nàng đi, theo hướng xấu mà nói bên cạnh Ngự Tiểu Nhân có thêm một đôi mắt.

“Tiểu nhân chỉ là không phụ Vương gia nhờ vả.”

“Nếu không có những chuyện khác liền lui ra đi.”

“Vâng” Uông quân sự khom lưng thối lui khỏi thư phòng Tử Vân, trong lòng nghĩ ngợi, trong phủ này có mấy chìa khóa thường dùng do hắn mang bên mình, những cái quan trọng thì do Vương Gia bảo quản, hôm nay vương phi còn chưa qua cửa cũng đã nắm giữ chìa khóa quan trọng nhất trong phủ.

Vương Gia ánh mắt từ trước đến giờ ngoan độc, nữ tử tầm thường khó lọt vào mắt của người, không thể nghi ngờ nữ tử do Vương Gia tự mình chọn rất được lòng vương gia, còn đem chìa khóa quan trọng nhất trong phủ giao cho nàng, nhất định sẽ tốt.

Tử Vân đợi đến lúc trong thư phòng không có một bóng người mới mở ra tin trạm dịch truyền tới. Hào hữu trong triều viết thư nói Hoàng đế niệm tình hắn sắp đại hôn, lại trấn thủ Tây Bắc có công chỉ hai đích nữ của hai vị đại thần trong triều làm trắc phi, nhưng phía cuối hào hữu lại thêm một đoạn viết Hoàng đế ở ngay trên triều đình trước mặt chúng khanh gia mắng hắn một câu khôn kiếp, còn nói hai vị đích nữ của hai vị đại thần kia biết được tin Hoàng đế tử hôn, muốn các nàng xa gả đến Tây Bắc đều “vui mừng” phát khóc.

Hắn ném thư vào trong chậu than đốt.

“Vui mừng” sao? Hừ!

Mặt khác một phong còn lại là Đại Trưởng công chúa muốn tới xem lễ.

Hắn cũng đem thư đốt.

Bữa tối Tử Vân suy nghĩ muốn nói một phần cho Ngự Tiểu Nhân biết nhưng lại không muốn làm nàng bận tâm liền không nói nhiều.

Chuyện trắc phi này, Ngự Tiểu Nhân có thể hiểu được, bên người hắn trắc phi, di nương, quy định còn tại đó, coi như muốn tránh cũng tránh không thoát, thời điểm người tiến vào chống đỡ không được lại nói sau.

Nhưng Đại Trưởng công chúa là ai?

Nàng gấp cho Tử Vân một đĩa thịt viên nóng hổi, lại múc cho hắn một chén canh mỡ gà. “Tuy biết ăn không nói nhưng Đại Trưởng công chúa là ai? Chẳng tốt nhất nên nói rõ với ta, tránh cho đến lúc đó ta không cẩn thận làm ra hành động thất lễ khiến chàng mất mặt.” Nghe qua chính là một người có bối phận rất lớn.

Từ Vân yên lặng ăn com thịt viên, cũng đem canh uống, ngay tại lúc Ngư Tiểu Nhân cho là hắn không muốn trả lời vấn đề này thì hắn chăm rãi lên tiếng “Là mẫu thân trên danh nghĩa của ta, nàng nếu như thực tới đây thì coi nàng như khách nhân tôn quý là được rồi, bất kỳ ý tưởng dư thừa nào đều không cần.”

Nàng cảm thấy giọng điệu Từ Vân lạnh xuống nên cũng không hỏi nữa, chuyên tâm ăn thức ăn trước mắt nàng.

“Vì sao không hỏi?”

“Thời điểm chàng muốn nói ta lại nghe.” Nàng lại gấp cho hắn một đĩa rau cải trắng xào, cũng gấp cho mình một đĩa.

Mỗi nhà đều có nan đề khó giải, dù là phạm phu tặc tử hay hoàng thất cao quý, nói cho cùng cũng chỉ là một nhóm người, là người, thì chính bọn hắn cũng không giải được kết.

Hắn không nói, nàng liền không hỏi.

Thời điểm nghỉ ngơi, Thu ma ma thấy Ngư Tiểu Nhân một nữ tử sắp phải gả vào gia đình này nhưng chuyện của phu gia cái gì cũng không biết, lại thấy nàng cá tính bình thản dịu dàng, cũng không đối với người nào cao giọng nói chuyện, nhìn qua là một chủ tử dễ chung sống liền lắm mồm chỉ điểm đôi câu.

Nếu không từ miệng bà, vị đại nhân này sợ là rất khó nói ra thân thế chính mình, nói xong những thứ này bà tự nhiên sẽ đi thỉnh tội ——

Đại Trưởng công chúa là con gái út của tiên hoàng, sau khi tiên hoàng băng hà, phò mã cũng ngoài ý muốn té ngựa mà đi. Nàng một quả phụ không chỗ nương tựa, vinh hoa thì sao, phú quý thì như thế nào, tất cả của nàng rồi cũng sẽ theo nàng mất mà biến mất, nhìn mình tuổi tác càng lớn, lại không nhận được khuê mật khuyến khích, liền hướng vị đệ đệ hoàng đế muốn thu ấu tử vừa ra đời đến đường.

Trong dân gian, nếu phụ nhân không có con cái thì có thể thu con riêng của thân thích trong quan hệ ba đời làm con thừa tự. Nếu như hai mẫu tử cứ như vậy trông coi phủ công chúa phú quý qua một đời ngược lại cũng không phải là chuyện gì xấu. Tuy là con cháu hoàng thất nhưng vô duyên với long ý thì thà làm một tôn thất nhân tàn, phú quý cả đời tiêu dao tự tại. Hơn nữa với trí tuệ của vương gia nhất định có thể giúp Đại Trưởng công chúa hành diện.

Nhưng Đại Trưởng công chúa lại tái giá, vốn cũng không có đạo lý bắt buộc nàng thủ tiết, chỉ là lần này gả liền sinh được ba nhi tử, có con trai thân sinh, vương gia từ vị trí được cưng chiều nâng trong lòng bàn tay nay rơi xuống mặt đất.

Hoàng thất thì không trở về được, người vốn nên gọi là cô cô nay thành nẫu thân lại coi hắn như quân cờ mà vứt bỏ, cho nên khi hắn vừa đủ mười tám tuổi liền trình sớ con xin kim thượng cho hắn đất phong Tây Bắc, hơn nữa trước mặt hoàng đế nói đời này kiếp này trấn thủ biên cương, vĩnh viễn không quay lại kinh thành.

Ngư Tiểu Nhân nghe đến đó, hô hấp ngừng lại.

“Vương gia số mệnh trớ trêu, chỉ hy vọng vương phi đau người nhiều hơn.” Thu ma ma thổn thức không thôi.

“Thu ma ma biết thật nhiều.”

Thu ma ma liếc nhìn nàng một cái “Lại nói tiếp chuyện cũ trước kia, nô tỳ trước kia hầu hạ bên mình hoàng hậu, lúc trước khi biết tiểu hoàng tử muốn tới biên quan, hoàng hậu hỏi chúng nô tỳ xem có ai nguyện ý đi theo, nô tỳ liền nguyện ý.” Đã từng có một hài tử nằm trong lòng bà phun nước miếng, từng nằm trong lòng bà tiểu qua nhưng đứa bé lại chết yếu, bà không kịp nhìn hắn trưởng thành.

“Bất quá không thể hơn nữa, Vương gia mà biết sẽ cho nô tỳ mặt lạnh.” Bà hôm nay nói quá nhiều còn nhiều hơn số lời nói của bà trong mười năm qua.

“Đa tạ ma ma chỉ điểm” Ngư Tiểu Nhân thật tâm thật ý khom người hành lễ.

Thu ma ma không dám nhận lễ, vội vàng né tránh nửa bước: “Nếu không có việc gì, nô tỳ đi xuống.”

“Ta còn chuyện muốn thỉnh giáo ma ma.” Ngư Tiểu Nhân cản lại, tự tay rót trà cho bà.

“Không dám.”

“Ma ma từ trong cung đi ra hẳn là biết được lễ nghi trong cung.”

Theo quy củ, một Vương phi như nàng có thể bắt chước trong cung sáu cục hai mươi tư ti, sáu nữ quan, nhưng là bây giờ chuyện gấp, cũng chỉ có thể tông quyền.

“Vâng” Thu ma ma cũng không từ chối. Nàng bảy tuổi vào cung, ở hoàng cung đợi mười lăm năm, những thứ lễ nghi quy củ kia giống như nước đã sớm xâm nhập vào trong xương cốt của bà. Những năm gần đây sống tại địa phương hoang vu này, bởi Vương gia không thích nên bà mới từ từ buông xuống.

“Bất mãn ma ma nói, tiểu nữ tử xuất thân thấp hèn môn hộ không cao, khó mà đến được nơi thanh nhã, tự biết thân phận như vậy thì phục chúng khó khăn, ta cũng không muốn tỏ vẻ gì nhưng không muốn vương gia mất thể diện liền mặt dày khăn cầu ma ma dạy ta.”

Xem ra, nàng không muốn lúc Đại Trưởng công chúa đến có chuyện xảy ra tạo cơ hội cho công chúa trông nom, đây là tính toán vì vương gia đi.

“Người muốn học những gì?” Thu ma ma trầm ngâm giây lát.

“Ma ma biết cái gì đều dạy ta đi.”

“Người có thể chịu được khổ?” Học quy củ, đối với những nữ tử danh môn khuê tú mà nói dễ dàng như ăn cơm bởi vì các nàng sinh ra liền được truyền thụ cho rất nhiều quy củ, nhưng vị vương phi tương lai này lại khác, thể cốt như vậy, so với các nữ tử bình thường còn lớn hơn gấp đôi, học được hay không là một chuyện, có chịu được khổ hay không lại là một chuyện.

“Ta có thể.” Ngự Tiểu Nhân rất đơn giản nói.

Nữ tử học tập lễ nghi quy củ, đại khái không thoát được tam tông tứ đức, tam tông không nói, tứ đức là chỉ phụ đức, phụ ngôn, phụ dung, phụ công gồm bốn loại tu dưỡng, tính tình, lời nói, dung mạo, tài nghệ, dạy đến “ngoan ngoan nghe lời”, tổng quát trong một câu là muốn mọi chuyện theo lễ mà làm.

Thu ma ma mắt thấy hôn kỳ lửa sém lông mày (gấp gáp), bà cũng không dạy nhiều, chỉ bốn chữ: hành tẩu tọa đàm (đi lại nói chuyện), ngoài ra còn sử dụng phương thuốc dưỡng nhan nấu cho Ngự Tiểu Nhân một ngày ba bữa dùng.

Hành tẩu tọa đàm nghe qua đều là hành vi hành động bình thường nhưng thực dạy Ngự Tiểu Nhân mới biết nàng giống như loại người nửa mùa, nghĩ muốn luyện thành một thân phong phạm đại gia khuê tú quả thực chính là tự mình chuốc lấy khổ.

Lấy luyện tư thế ngồi mà nói, ngồi, chú ý thân hình thẳng mà không cứng, phải làm đến như cây tùng cây lan, cô nương lúc ngồi hai đầu gối phải khép chặt, sống lưng phải dán vào thành ghế không được nhúc nhích.

Thu ma ma nói cho nàng biết, khí chất có thể sẵn có nhưng tư thái lễ nghi có học qua hay không vừa nhìn là biết ngay.

Ngự Tiểu Nhân mỗi ngày ăn biết bao nhiêu đau nhưng nàng tuyệt không hô một tiếng khổ trước mặt Thu ma ma hay Từ Vân, cũng tuyệt không có một câu oán giận. Bởi vì đứng thẳng quá lâu khiến chân bị phù làm cho sách trên đỉnh đầu rơi xuống nên nàng bị ăn hèo của Thu ma ma, nhưng hôm sau nàng vẫn đứng giong đến học.

Một tuần trôi qua, trên mặt Thu ma ma rốt cuộc cũng thoáng lộ ý cười.

Lúc này hôn kỳ đã gần đến.

Bởi vì Ngự Tiểu Nhân không có nhà mẹ ở biên cương nên trước hôn kỳ nàng phải ra ngoài phủ. Từ Vân cho nàng Thu ma ma và hai nha hoàn trẻ tuổi, ngày sau lại theo nàng trở về, coi như đó là của hồi môn của nàng.

“Nhất Bái Thiên Địa, Nhị Bái Cao Đường, Phu Thê Đối Bái, đưa vào động phòng!” Mặc cho người chủ trì chương trình, người tiếp tân vui sướng hò hét, tân lang cười đến toét miệng nắm dải lụa lụa đỏ lôi kéo tân nương từ nhanh như gió chạy về hướng tân phòng.

Gần trăm bàn tiệc rượu làm cho tiền viện Đổng vương phủ cực kỳ náo nhiệt, tiếng đàn sáo cao vút thanh thoát vang lên điệu nhạc dân gian nơi biên thùy, âm thanh chúc rượu vang lên không ngớt, Hắc Sí Ngọc, Long Liên từng người bụng ly lên mời rượu đồng liêu.

Lúc này đã vào đêm, Đổng vương phủ lộ ra không khí vui mừng, đèn lồng màu đỏ chói mắt cùng tiếng ồn ào náo động làm cho người ta bất giác quên đi nơi này hoàng thổ tịch tỵ, hoang mạc khắp nơi bão cát.

Ngự Tiểu Nhân mặc giá y ngồi ngay ngắn trên giường mới, không chờ đợi quá lâu đã thấy Từ Vân được Cửu Thặng tử đỡ trở lại.

“Vương phi cát tường!” Mới hô lên liền được Hoa ma ma người vẫn đang chăm sóc tân nương tử thưởng cho một đại phong bao.

Còn lại Vương ma ma thấy vương gia cả người toàn mùi rượu liền vội vàng tiến tới muốn giúp Cửu Thặng tử một tay, nhưng tay bà còn chưa chạm vào vương gia thì đã bị Từ Vân khoát khoát tay tránh ra.

“Ta tới đi!” Ngự Tiểu Nhân lên tiếng.

“Vương phi, thế này không được.” Vương ma ma lo lắng nhìn Ngự Tiểu Nhân, lễ này còn chưa hoàn thành đâu sao tân nương tử lại tự mình lấy xuống hi khăn.

“Không có việc gì, người cho người đun chút nước nóng, còn có cho người nấu canh giải rượu mang lại đây.” Ngự Tiểu Nhân nhẹ giọng nói.

Cửu Thặng tử hành lễ với nàng, cười hi hi rồi đi cùng Vương ma ma.

Nửa người Từ Vân tựa vào trên người nàng, thật không nghĩ hẳn uống say đến như vậy, hôm nay là ngày quan trọng chỉ có ngọc tử mới có thể tự mình uống say.

Ngự Tiểu Nhân nhờ Hoa ma ma đỡ Từ Vân, rồi tự nàng cõng gánh nặng mũ phượng và khăn quàng vai trên người xuống, sau đó cõng quần áo cho hắn, để hắn vào trong thùng tắm, dùng hoa lộ gọi đầu cho hắn.

Đang ngâm mình trong nước Từ Vân hít một hơi thật sâu, mở mắt ra, xoay người ôm Ngư Tiểu Nhân vào trong thùng tắm.

“Chàng đây là ——” toàn thân nàng cũng bị ướt.

“Ta cao hứng.” Hắn bế nàng đặt trên đùi.

“Thiếp thân đã giúp ngài tẩy trừ sạch sẽ, ngài vẫn là nên ra ngoài trước chờ ta đi.” Nàng cầm trường khăn sạch sẽ phủ thêm cho hắn, sau đó đuổi hắn đi ra ngoài.

Từ Vân ngâm nước nóng rượu cũng tỉnh hơn phân nửa.

Hắn cũng rất muốn tắm uyên ương nhưng mà hôm nay là đêm tân hôn của nàng, chính sự vẫn là muốn trên giường đi, tạm thời nhịn một chút, chờ đợi nàng mới tốt.

Ngư Tiểu Nhân nhìn hắn ánh mắt thanh tỉnh, lại thấy hắn nghe lời quay về trên giường, nàng thế này mới ở trong phòng tắm đem mình thu thập xong, dù là như thế nhưng muốn rửa sạch sẽ từng lớp trang điểm trên mặt thật đúng là phải mất một phen công phu.

Là ai nói kết hôn nhất định phải đem mình bôi trét giống như một con hát? Sớm biết vậy tự mình làm thì tốt rồi.

Ngư Tiểu Nhân trở lại trong phòng thì hi nền còn khoảng một đốt, Từ Vân ánh mắt thanh tỉnh nhìn nàng đến gần, một phen ôm chặt ngửi mùi thơm từ tóc của nàng.

“Tóc vẫn còn ướt, ta trước giúp chàng lau khô.” Không để ý đến mình, nàng cầm khăn muốn lau giúp hắn.

Từ Vân bế nàng đặt trên đùi, để nàng cầm khăn lau tóc cho hắn, hắn cũng cầm lên một khối khăn lau tóc giúp nàng “Một lát, chúng ta liền nghỉ ngơi thôi.”

Ngư Tiểu Nhân dừng lại “Ngươi không đi trắc phi bên kia?”

“Trắc phi cái gì?” Hai mỹ nhân thình lình xuất hiện không khác gì tai họa bất ngờ hắn không cần. “Họ một bị bệnh, không chịu nổi đường dài mệt mỏi, nửa đường quay trở lại, một nói có người trong lòng, bảy ngày trước đã gả cho một tiểu lại trông cửa thành.” Hai người đều trả lại hoàng gia lễ vật và ngọc điệp.

Vội vàng gả cho tiểu lại trông cửa thành là bởi vì chuyện này quá nổi bật, người nào cưới nàng ta không phải là nói rõ đối nghịch với hoàng thượng? Những cao môn đại hộ giỏi nhất tính toán kia đâu thể nào nhận thứ hàng phóng tay này, bắt buộc đi vì không muốn nữ nhi xa gả, cũng chỉ có thể chọn một tiểu quan không ai biết rồi.

“Trùng hợp như vậy?”

Hắn lười biếng đáp “Cứ trùng hợp như vậy.” Trong âm thanh không chút nào tiếc nuối.

Sợ gả con gái đến nơi chim không đẻ trứng này liền không tiếc mặt mũi của hắn, cũng hạ mặt mũi hoàng đế, không cho hắn mặt mũi hắn không sao cả, chỉ là Hoàng đế nha, hai đại thần chắc chắn phải hào hào giải thích một phen.

Tiểu nữ nhân trong ngực hắn sẽ không biết, chuyện này hắn cũng tham gia, không dấu vết trợ giúp tìm một hôn sự cho nàng ta, do đó tất cả đều vui vẻ.

“Cho nên, không có trắc phi?”

“Không có, hiện tại không có, về sau cũng sẽ không có.”

Ngư Tiểu Nhân nhìn hắn cười cười, dùng môi nhẹ nhàng đụng gò má hắn một cái.

Nam nhân chịu không nổi nàng khích lệ liền đánh rơi khăn trong tay nàng, đẩy nàng ngã xuống giường, thuận thế chôn mặt trước ngực nàng.

Tóc hắn là khô một nửa, Ngư Tiểu Nhân cũng thế, hắn không dần nổi còi xuống áo trong của nàng và của mình, trong nháy mắt nền đỏ vụt tắt, chỉ còn lại chân hồng gọn sóng.....

Có một số việc, một khi có mở đầu liền như dòng nước lũ không cách nào chặn trở về?

Tình cảm của hai người xuyên phá tầng sa mỏng, tiến triển cực nhanh, một đêm này, Từ Vân tinh lực toàn bộ dùng trên người Ngư Tiểu Nhân lần nữa nếm đến ngon ngọt.

Lần sau so với lần trước còn ép buộc quá đáng hơn khiến cho nàng đến giờ dần, giờ mẹo vẫn còn ngủ, mãi cho đến giờ Thìn mới mở mắt.

Lần này không được rồi.

“Tại sao không đánh thức ta?”

Nàng còn phải đi kính trà cho mẫu thân trên danh nghĩa của phu quân, mới qua cửa đã dậy trễ, người ta sẽ đánh giá nàng dâu này như thế nào?

Mặc dù lưng mõi chân đau trong lòng nàng vẫn đang mắng cái nam nhân đêm qua cùng giường chung gối là đồ thói đầu, nàng chịu đựng hai chân bần rần bước xuống giường.

“Vương gia để cho chúng ta không cần ẵm ẵm vương phi, muốn để cho ngài ngủ.” Lấy muối tinh cho nàng súc miệng, mang nước ấm cho nàng lau mặt, Thu ma ma cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua Vương Gia đối với người nào tử tế như vậy.

“Người này..... Vương gia đâu?”

“Nửa canh giờ trước vẫn còn ở ngoại viện luyện võ, lúc này phải hỏi Uông quân gia mới biết, muốn nô tỳ gọi Cầu Thặng tử tới hỏi xem một chút sao?”

“Ừ, chúng ta mau mau thay y phục đi..... Ma ma, về sau những chuyện phục vụ này để cho người khác, ngài là ma ma giáo dưỡng của Tiểu Nhân, sao có thể để ngài làm những chuyện này.” Nàng nhìn đồ đã chuẩn bị xong, chỉ có chánh thể mới có thể mặc cung trang màu đỏ, thứ này phải đứng lên mặc nên phí không ít công phu.

“Sao có thể chứ?”

“Sau này ta còn có rất nhiều chuyện cần ngài chỉ điểm, ma ma cũng đừng từ chối ta, ngài kêu người đi vào giúp ta mặc được không?” Nàng không để cho Thu ma ma từ chối.

Thu ma ma thấy nàng kiên trì, không thể làm gì khác hơn là vội vàng gọi người vào.

“Chuyện gì khiến nàng gấp thành như vậy?” Giọng nói như gió xuân truyền đến, theo thanh âm Từ Vân tiến vào làm nội thất bừng sáng hẳn lên.

Hắn mặc trường bào tơ tằm thêu cửu mãng, đai lưng màu đen khảm hồng bảo thạch, bên hông rủ xuống ngọc bội lam điền lớn chừng bàn tay, vạt áo dùng bảo thạch màu lam cài lại, đầu đội Tử Kim tiểu quan, Ngự Tiểu Nhân nhìn thấy nói không nên lời.

Từ Vân thoát nhìn rất hưởng thụ bộ dáng giết mình của nàng, hắn cúi xuống hôn khoeo mắt nàng, một tay làm cho người ta lui ra, một tay ôm hông nàng.

“Ta đây không phải là khăn cấp đi kính trà cho công chúa bà bà ư, ta ngủ quên, chàng lại không gọi ta, nếu để ấn tượng xấu cho bà bà ta sẽ hỏi tội chàng.”

“Bà từ xa tới một chuyến thời gian nghỉ còn chưa đủ nào có rảnh rồi uống trà của nàng.”

Lời nói này quá không có trách nhiệm rồi, người ta ngàn dặm xa xôi tới đây lần này chính là đặc biệt vì hôn sự của hắn cùng gập mặt nàng dâu không phải sao?

“Bà có uống hay không ta không thể thay bà quyết định nhưng nào có đạo lý nàng dâu để mẹ chồng chờ.” Người con dâu nào không nịnh nọt trước mặt mẹ chồng, tuy nói mẹ chồng không ở lâu tại Đẳng Vương phủ, nhưng vô luận như thế nào chuyện nên làm nàng vẫn phải làm, không có đạo lý duy trì thân thiện mặt ngoài nàng lại làm không được.

“Dù lý do nào nàng cũng có thể ngại biện.” Biết không lay chuyển được nàng hắn liền phân phó người đi vào hầu hạ.

Một nén nhang sau, Từ Vân cầm tay Ngự Tiểu Nhân chậm rãi từ trong viện ra ngoài, phân biệt lên nhuyển kiệu đi đến tiền viện nhà chính.

Đại Trưởng công chúa diện mạo như thế nào, thân là nàng dâu Ngự Tiểu Nhân cũng liền thừa dịp thời điểm dâng trà thoáng trộm dò xét rồi nhanh chóng thu mắt cúi đầu.

Tóc mây búi cao, toàn thân kiêu cách, gương mặt tiêu chuẩn, cảm hơi nhọn nhưng lại hài hòa tạo nên tướng mạo mỹ nhân, chỉ là trong ánh mắt hiện ra mấy phần ngạo khí, nhìn bề ngoài thì thấy là người khó đối phó, hơn nữa sự khinh thường cùng khinh bỉ trong ánh mắt không thể nào che dấu được.

Cho nên hắn nhìn như quên gọi nàng kính trà buổi sáng Ngự Tiểu Nhân có thể hiểu được.

Vị Đại Trưởng công chúa này không thích nàng, lực sát thương đối với nàng không lớn, ngoại trừ ánh mắt xem thường của bà và những cung nữ, ma ma bên cạnh làm cho nàng có chút khó chịu, thật ra thì cuộc sống chính là như vậy, không đến một giai đoạn nhất định thì sẽ không biết có một số việc nhất định sẽ thay đổi, tựa như nàng đều không biết mình có thể so với tiêu chuẩn nhân nãi và chịu đựng.

Chỉ là sau lưng nàng có một nam nhân im lặng không lên tiếng.

Nữ nhân làm khó nữ nhân, thiên ty vạn lý sau lưng ngay cả có nam nhân giữ im lặng, phu quân nhà nàng làm đổ cái chén rồi.

Đại Trưởng công chúa đặt chung trà xuống, một bên ma ma lấy ra một đại phong bao hai tay dâng lên, ngoài ra, Đại Trưởng công chúa còn tháo vòng tay mã não khảm các loại bảo thạch từ trên cổ tay mình xuống, đặt vào khay trà.

“Tạ mẫu thân đại nhân.” Nàng cung kính dập đầu.

Thu ma ma đỡ Ngự Tiểu Nhân, nàng sợi tóc không loạn, dải lụa đỏ thắt ép xuống váy bạch ngọc điều khác phi thiên rủ xuống lay động, sau thừa ân phong thái giống như thấm ướt xuân thủy, run rẩy triển lộ phong tình phụ nhân. Đại Trưởng công chúa thấy nàng sắc mặt dịu dàng, giờ tay nhắc chân hiển thị rõ phong thái thế gia, ngay cả sợi tóc đều lộ ra khôn khéo khiến người khác ngiệt như bà đột nhiên cũng tìm không ra một điểm chỉ trích.

“Nữ tử xuất giá tòng phu, phu vi thê cương, làm dâu hoàng tộc khẩn yếu nhất chính là hiền thực giỏi giang, có thể giúp chồng dạy con, có thể quản lý hậu trạch, cũng an bài thị thiếp, chăm sóc chồng áo cơm cuộc sống thường ngày, nam nhân con nối dòng càng nhiều càng là bản sự của đương gia chủ mẫu.”

“Mẫu thân nói rất đúng, con dâu cần tuân dạy bảo.” Đây là coi nam nhân đều như lợn giống, Ngự Tiểu Nhân tổng kết lại.

“Theo quy củ lão tổ tông truyền xuống, Vân nhi nên có ba vị trắc phi, nay vị trí này còn chưa xác định, Bôn cung nơi này cũng có hai đứa bé tốt, liền lưu lại bên cạnh người sai sử đi.”

Cũng mới tân hôn, liền liên tục không ngừng nhét người bên cạnh cho nhitừ, thật là mẫu thân “càng vất vả công lao càng lớn”, một mảnh khổ tâm “bỏ bao công sức” thật đáng giá kính nể.

“Tạ mẫu thân.” Cũng không phải là tự tìm không vui, mẫu thân đại nhân ban thưởng mỹ từ, nàng có thu hay không?

Dĩ nhiên thu, làm sao sẽ không thu.

Đại Trưởng công chúa hết sức hài lòng, quả nhiên là một thôn phụ không có kiến thức, tùy bà nhào nặn chà xát.

Một nhitừ dầu muối không ăn nàng cũng đã đủ đau đầu. Trước kia hấn không chịu lấy vợ bà không làm được gì, vào lúc này cưới một người nghe lời như vậy, coi như xuất thân thấp hèn không lên được mặt bàn, dù sao xa cuối chân trời, trở ngại không vào mắt nàng, trước tiên cứ thể đã về sau chắc chắn sẽ có chỗ phải dùng tới nàng.

Thân thể của bà không được, tính ra cũng là chuyện của mấy năm nay rồi.

Đại Trưởng công chúa danh hiệu nghe thật dọa người, nhưng trên thực tế chính là một bát nước hắt ra ngoài của hoàng gia. Quan hệ giữa hoàng đế với bà những năm này bởi vì Từ Vân nên ngày càng hiển lộ không tốt, cho nên bất luận như thế nào bà cũng phải lung lạc Từ Vân, hấn là lập chiến công trên lưng ngựa so với các tôn thất huân quý khác không giống.

Tất cả là do nàng năm đó bị heo lừa, có con trai ruột liền bỏ quên hấn, lúc này tới lấy lòng, hy vọng ít nhiều có thể vãn hồi tâm đứa bé này, xem ở ân tình vài năm dưỡng dục của bà hồi báo ít nhiều đi.

Bằng không, đợi bà vừa đi, mấy đứa nhitừ không ra gì của bà..... nhất định sẽ bị đánh bại.

Ngự Tiểu Nhân bất kể vị Đại Trưởng công chúa tôn quý này trong lòng đang tính toán cái gì, nàng cũng không hèn nhát, nên nói đã nói, không nên nói liền cầm miệng, người khác khuôn mặt tươi cười tiếp đón nàng liền khuôn mặt tươi cười bồi lại, dù người ta nói chuyện có gai nàng cũng cười không nói, làm như nghe không hiểu.

Ngươi cuồng mặc ngươi cuồng, gió lướt qua đỉnh núi.

Nàng biết vâng lời, coi như là lấy lòng vị mẹ chồng Đại Trưởng công chúa này, cuối cùng nói chuyện một chung trà liền cho nàng rời đi.

Ngự Tiểu Nhân vừa ra nhà chính, phía sau đi theo hai cái đuôi gấp rút đến độ mặt mày rạng rỡ vì được đứng bên cạnh vị vương gia anh minh thần võ, tuần tú bất phẩm Đẳng vương Từ Vân.

“Nô tỳ Bối thị gặp qua Vương gia, Vương phi.”

“Nô tỳ Lý thị gặp qua Vương gia, Vương phi.”

“Đều miễn lễ, đứng lên đi.” Ngự Tiểu Nhân rất bội phục hai nữ tử này tâm nhãn nhiều như vậy, không ngoại lệ đều cấp nàng thỉnh an nhưng mặt mày thì quét tới Từ Vân rồi mới quay lại nơi nàng.

Bối thị có một đôi mắt trong trẻo xinh đẹp nhưng lạnh lùng, cặp mắt kia chưa động đã ẩn tình ba phần, giống như đóa hoa sen trắng.

Lý thị rất có vài phần diễm sắc, mặt mày mang theo vài phần lỗ mắg, cười đến khiến người ta muốn yêu thương.

“Nếu là mẫu thân thương người xuống thì chúng ta cũng không thể bạc đãi, Vương ma ma, ngài dẫn người đi xuống, hỏi rõ ràng họ có bản lĩnh gì, biết may và hay giỏi thủ nghệ, nơi nào thiếu người thì qua giúp một tay, Vương Gia phải nuôi sống nhiều người như vậy, hậu viện cũng không thể lưu lại người ăn chực.”

“Nô tỳ biết.” Vương ma ma không có chút nào kỳ quái.

Chỉ là, hai mỹ nữ nũng nịu không thuận theo ——

“Tỳ tỳ sao có thể đối xử với tỳ muội chúng ta như vậy, chúng ta là Đại Trưởng công chúa thường cho Vương gia, muốn tới hầu hạ vương gia.” Đây là coi

các nàng như nô tài sai sử, họ ở phủ công chúa đều có thể diện đại nha hoàn, ăn mặc chỉ phí so với thiên kim nhà giàu cũng không kém, các nàng cũng không phải là tới nơi này làm nô tài. Đây chính là đánh vào mặt của Đại Trưởng công chúa a!

“Ta chỉ nghe mẫu thân đại nhân nói lưu lại các người bên cạnh ta sai sử, từ đầu tới cuối không nghe nói để cho các người thị tẩm.” Muốn đi, ép tới cùng, muốn đi, liền dứt khoát bài biện, họ nghĩ nhắm mắt khom lưng lấy sắc dè người, nàng không phản đối, nhưng nàng cũng không rộng lượng đến mức dâng trượng phu mình cho người khác “Nếu không chúng ta đến trước mặt mẫu thân luận bàn, như thế nào?”

Lý thị và Bối thị nào dám, làm bộ đáng thương ánh mắt như vô tình hướng tới trên người Từ Vân, không ngờ khi tiếp xúc thì ánh mắt ấy lại tràn đầy khinh thường cùng chán ghét, giống như mình là thứ đồ vô cùng bẩn thỉu.

Còn có cái gì có thể so với cái này làm suy sụp lòng người hơn? Hai nữ tử kiêu diễm đều ỉu xiu.

“Hai vị cô nương nếu cảm thấy ở chỗ này làm việc đã thương tự tôn thì để ta nắm rõ với mẫu thân đại nhân, các người liền theo đoàn xe trở về, nơi này miếu nhỏ không chứa nổi hai tôn đại phật”

Hậu viện cùng triều đình giống nhau, không ra tay liền thôi, đã ra tay thì không thể lưu lại hậu hoạn, lòng người tham lam, người không biết đủ lại chiếm đa số.

Cuối cùng Bối thị quyết định lưu lại, bởi vì nàng giỏi may vá nên liền để nàng viết khế ước bán thân rồi đi phòng may vá giúp một tay, Lý thị nắm rõ với Đại Trưởng công chúa rồi cùng đoàn xe ở nửa tháng sau lên đường trở lại kinh thành, từ đó tung tích không rõ, không có tin tức người này.

“Người phải hiểu rõ viết khế ước bán thân này về sau người chính là nô tỳ vương phủ, chỉ có thể dựa vào chính mình lao động mới có cơm ăn, như vậy người cũng nguyện ý sao?” Ngự Tiểu Nhân hỏi Bối thị tự nguyện muốn lưu lại.

“Cha nương nô tỳ đều đã không còn, kinh thành đối với nô tỳ mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, Tây Bắc này mặc dù nhìn hoang vu nhưng nô tỳ chấp nhận sống tiếp tại đây.”

Ngự Tiểu Nhân gật đầu một cái, có lẽ ngày sau có thể dùng.

“Dùng bữa đi, ta đói bụng.” Từ Vân lôi kéo tay Ngự Tiểu Nhân chuẩn bị lên nhuyển kiệu.

“Thiếp thân xử lý người bên cạnh mẫu thân như vậy, phu quân có ý kiến gì không?” Lặng lẽ nhìn sắc mặt hần, Từ Vân mới vừa ở trong nhà chính bày mặt lạnh hình như giảm bớt một chút.

“Hậu viện thế thiếp tranh nhau là nguyên nhân loạn gia.” Mỗi nam nhân đều nói tam thê tứ thiếp, trái ôm phải ấp thế nhưng hần lại hận nhất nữ nhân mọi cách quán quýt si mê, lấy chết đe dọa. Những chuyện trong hoàng thất tại kinh thành kia, nữ nhân đặc ý, tranh thủ tình cảm lại có bao nhiêu thật tâm, hần đều đã thấy qua, không phải hần muốn, ai cũng không động nổi tim của hần.

“Chàng không trách ta giống như chó nhỏ đánh dấu địa bàn của mình, nhất định phải đi tiểu xung quanh, tuyên bố quyền sở hữu?”

Từ Vân bước chân nhẹ nhàng, nghiêng người hôn môi nàng, vui vẻ giống như ăn đường “Như thế rất tốt, phu quân thật là vui mừng

Bạn đang đọc truyện *Đạp Núi Bán Sắt Dưỡng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Song hỉ lâm môn (I)

Mặt trời biên cương thán sáu quả thực chính là một quả cầu lửa. Bởi vì nhiệt độ cao đến nỗi chó cũng không tìm được góc trốn le lười nên Ngự Tiểu Nhân liền đề tâm đến chuyện nguồn nước của Lương châu.

Bởi vì Từ Vân không hạn chế nên mấy tháng này nàng thường đi lại nói chuyện với các quân sự lớn nhỏ. Việc nhà nếu không có gì đáng ngại thì chỉ cần Từ Vân đi theo đại doanh nàng sẽ mang theo khăn che xuất hành cùng tùy tùng hộ vệ mà mà nha hoàn.

Mặc dù trong Vương phủ nàng không thiếu nước dùng nhưng nàng phát hiện hậu viện quan viên và trong dân chúng nước ngoài trừ dùng để nấu thức ăn thì rõ ràng bị hạn chế.

Giếng không có nước cho nên có cỏ hết sức đào nhiều giếng hơn nữa cũng không có tác dụng.

Nàng quan sát nhà vị lão nhân kia ngay cả nước miếng trong miệng cũng muốn tiết kiệm cho tôn nhi uống...trong lòng không thể nào thoải mái được.

Ban đêm vừa cùng Từ Vân trải qua ân ái nàng vốn đang buồn ngủ bỗng nhiên nghĩ đến cái gì liền mở mắt ra dựa vào lồng ngực rắn chắc của hần “Ta nghe Cầu Thặng từ nói bổng lộc của binh lính từ trận ở trên chiến trường hàng năm đều là chàng dây dưa với họ bộ lấy được rồi sai người đưa về?”

“Ừm.”

“Trước kia ta không biết nên nói lung tung chàng đừng để ý.” Lúc ấy nàng còn chưa biết lai lịch vị đại nhân này nên đã từng ở trước mặt hần cầu nhau trung thần trong triều. Trong quân đại tướng không quan tâm đến những binh lính bị tàn phế hoặc tử trận khiến cho cha mẹ con cái họ về sau có cuộc sống vô cùng gian khổ. Hiện tại chỉ có thể nói mình đúng là ếch ngồi đáy giếng mới chỉ nhìn thấy một mảng nhỏ bầu trời liền tự cho đó là toàn thế giới.

“Cầu Thặng tử miệng nên vá lại, quá nhiều chuyện.” Thấy nàng mặc tiểu y màu xanh nhạt, dây thắt phía trên có chút rộng lộ ra nửa đoạn cánh tay, ánh sáng mờ mờ nhìn giống như dương chi bạch ngọc mang màu sắc sáng trong tron bóng, ô ti khoác lên trên gối đầu thoáng tán ra mùi mồ hôi cùng hương hoa lải. Không biết thế nào hần lại muốn động, tay trái vòng quanh hông nàng, tay phải nắm bầu ngực nàng cảm thụ nhiệt độ cùng mềm mại chỉ thuộc về nàng.

“Nếu hộ bộ không cho vậy chàng lấy bạc ở đâu bỏ khuyết vào cái động không đáy này?”

Biết hần còn muốn nhưng Ngư Tiểu Nhân hôm nay cũng đã chạy một quãng lớn đường núi nên có chút mệt mỏi. Muốn cho hần nếm một chút ngon ngọt rồi thôi nên nàng đem miệng đựng lên, thế nhưng hần lại ngậm vào không thả từ hai hàng hàm răng dò vào miệng, nâng đầu lưỡi nàng lên dây dưa, lật người liền áp cơ thể lên trên thân thể nàng.

“Trong cơ thể nàng càng ngày càng tốt, nàng cũng đừng động..... để cho ta..... Đi vào một lát.” Hần nhỏ giọng dụ hoặc.

Nói là trong chốc lát vậy mà...nàng oán giận cắn vai hần một cái. Từ Vân vén tóc mai ướt mồ hôi của nàng ra thấy thân thể nàng mệt đến nổi ngay cả động cũng không muốn liền xuống giường vắt khăn ẩm giúp nàng lau qua một lần. Lúc này mới ôm nàng lên lấy chăn đắp cho hai người.

Nữ tử này không chỉ có thể làm ấm lòng hần, tim của hần mà còn có thân thể của hần. Ôm thân thể ấm áp đã lâu hần liền không muốn quay lại những ngày chỉ có vô hạn tịch mịch trong quá khứ.

“Ta có muối dẫn.” Thấy nàng đã buồn ngủ mí mắt cũng díp lại lông mi còn run run hết sức khiến người yêu thương.

“À?” Nàng mở to mắt cố gắng thanh tỉnh đáy mắt còn có một mảnh sương mù.

“Trong kinh có người của ta, ta dùng đầu những kẻ khác đoạt lấy muối dẫn.”

Muối dẫn, than đá và luyện sắt giống nhau đều là do triều đình kiểm soát. Có thể đoạt được muối dẫn đến tay chắc chắn phải tốn rất nhiều bạc mà tranh đến vỡ đầu cũng chưa hẳn có thể giành được. Hơn nữa đánh giặc là chuyện cần nguồn lực phong phú và hùng hậu, vừa động chính là núi vàng núi bạc, núi gạo núi mì, hậu cần quân nhu. Nếu không có quan hệ với binh bộ và hộ bộ muốn đánh thắng trận thật đúng là phải dựa vào vận khí rồi.

Nhân mạch của hần sâu như thế cũng khó trách vị đại tướng quân chân chính phòng thủ biên quan Hồ Bất Vi kia hần nói gì nghe vậy.

Cả triều đều hiểu rõ coi như người có là Công Hầu thế gia nếu chỉ dựa vào bổng lộc mà sống chắc cũng không đến mức chết đói nhưng muốn xa hoa thì tuyệt đối không thể. Vì vậy cơ hồ mỗi đại, tiểu gia tộc cũng đều phải biết gây dựng một chút sản nghiệp sinh bạc.

Nàng không ngờ ngay cả Từ Vân Vương gia cũng phải tự mình tìm kiếm nguồn lực như vậy.

Nhưng nghĩ tới hần có nhiều binh lính phải nuôi như vậy, chi tiêu trong vương phủ cũng cần bạc và lại tất cả những người thay hần làm việc trong phủ việc nào không cần chuẩn bị bạc? Không có bạc thì dù bản lãnh có lớn hơn nữa cũng không thể xong việc.

“Nếu như nàng là vị chi tiêu trong phủ thì không cần phải quan tâm cái này.”

“Dạ đúng là chuyện tiền bạc nhưng không phải cái này.”

Thời gian này hần ngoại trừ doanh trại, công vụ thì cũng vì chuyện nguồn nước mà khắp nơi vất vả trở về đã mệt mỏi vô cùng nàng không nên lấy thêm việc tới phiền nhiễu hần nhưng là nàng phải nói chuyện này, việc này rất quan trọng.

“Nàng nói ta nghe.”

“Ta phát hiện nước ngầm tại Lương châu vô cùng dồi dào.”

“Vốn là như thế không sai nhưng mà dưới thời tiết nhiệt độ khô hạn nước giếng lộ thiên rất dễ bị mặt trời thiêu cạn cho nên mùa hè thường thiếu nước hơn so với bình thường.” Nói tới nước hần không khỏi lên tinh thần mấy phần.

“Như vậy có thể làm cho nước ngầm lưu động không lộ ra ngoài thời điểm cần dùng đến mới dẫn xuất ra?” Nguồn nước Lương châu chủ yếu là từ băng tuyết trên Thiên Sơn tan ra nhưng là do trong quá trình thẩm thấu từ lớp cát thô xuống tầng đá nhỏ phía dưới lại rất dễ bị xói mòn. Điều này làm cho nàng nghĩ tới Vạn Lý Trường Thành, Kinh Hàng Đại Vận Hà cũng nổi danh giếng ngầm.

Từ Vân chống một tay lên ánh mắt phát sáng “Nàng có thể nói kỹ lưỡng hơn một chút không?”

“Ý của ta là chúng ta làm một cái kênh dẫn nước ngầm dưới đất chặn lấy nước tuyết hòa tan trên núi dẫn vào dưới đất xuyên qua tầng đá mà chảy, như vậy thì có thể cung cấp nước uống và tưới tiêu. Mùa hè cũng không cần lo lắng vấn đề thiếu nước nữa rồi.”

Mỗi ngày nhìn Từ Vân lo lắng chuyện này đến nỗi trong đôi mắt tất cả đều là tia máu mệt mỏi, thân là thê tử ngoại trừ giúp hần có cuộc sống thoải mái nàng cũng hi vọng ở phương diện này có thể giúp đỡ hần một chút.

Sự thật trần trụi ngay trước mặt khóc lóc hay oán giận cũng đều vô dụng chỉ có tìm cách sinh tồn và sống được tốt hơn mới là việc cần đối mặt.

Từ Vân một quyền đánh vào tay phải vừa rồi còn buồn ngủ liền lật người muốn xuống giường “Ta sao lại chưa từng nghĩ tới biện pháp này? Ta đi gọi toàn bộ người tới nàng đem phương pháp vừa nói nói lại với bọn họ.”

Mỗi khi hần cho là đã hiểu rõ nàng thêm một chút, trong giây lát nàng lại biến thành bộ dáng khác để cho hần không thể không nhanh đuổi theo lần nữa nghiên cứu tỉ mỉ.

Hần kêu tỉnh Cầu Thặng từ đang lìm dim ngủ trên tháp ở phòng ngoài, lập tức để cho hần đi thông báo Uông quân gia gõ chuông triệu tập toàn bộ quan viên lớn nhỏ trong Lương Châu tới.

Chuông Vương phủ trừ phi liên quan đến đại sự sống chết nếu không bình thường đều sẽ không vang lên. Uông quân gia liền giày cũng không kịp mang chạy vội đi gõ chuông lớn. Không đến chốc lát vương phủ đã nườm nượp người tới.

“Đây chính là ý tưởng của chuyết kinh (ý nói vợ tôi), không biết chư vị đại nhân nghĩ như thế nào?”

Chủ ý của nữ nhân thì có thể có tác dụng gì? Đám quan viên quan niệm như vậy nhưng vẫn tỉ mỉ suy nghĩ cho đến khi đại sảnh vốn âm ỉ giống tổ ong nay một nửa lại im lặng.

Chỉ thấy Hàn lão ôm quyền đứng dậy “Biện pháp này rất tốt thần cả gan xin Vương phi ra gặp một lần nói lại cận kề chuyện kênh dẫn nước ngầm dưới đất không biết có được hay không?”

Tây Bắc trời sáng muộn, trong sảnh đường ánh nến lập lòe Ngư Tiểu Nhân ngồi cách bình phong nói rõ ràng với quan viên lớn nhỏ, tướng quân quân doanh, ngay cả nhân viên thủy lợi cũng đều tham dự.

“Giếng ngầm này không biết vương phi như thế nào nghĩ ra được, thật là khiến hạ quan cảm phục.” Lục tòng quân tán thưởng không dứt.

“Là lão thiên gia báo mộng tôi.” Đây là thời đại quý thần lớn hơn khoa học cho nên thà rằng tin là có. Nàng cũng không thể nói cho những người này nàng đến từ hiện đại vô cùng xa xôi. Ở thời đại của nàng những thứ nàng nói đều là thật sự tồn tại, đó là kết tinh trí tuệ của tiên nhân. Hiện tại nàng không cách nào giải thích rõ cho họ cho nên tất cả đều giao cho thiên lão gia đi, nghĩ muốn tra cũng không có chỗ mà tra.

“Lão thiên gia che chở Lương châu a!” Có người hô lên.

Chuyện thần thần quỷ quỷ này vì vậy được dừng lại. Lúc này ở sau bình phong, Ngư Tiểu Nhân để Thu ma ma mang ra mấy bản vẽ do nàng tạm vẽ phía trên chính là thiết kế sơ bộ của giếng ngầm.

Bao gồm giếng lộ thiên, đường dẫn nước ngầm và bể chứa nước cũng chính là ống dẫn nước trên mặt đất, ống dẫn nước dưới mặt đất và bể chứa nước kể từ đó là có thể dẫn nguồn nước theo đường dẫn nước ngầm đưa tới mặt đất tưới tiêu.

Tất cả mọi người tại chỗ vuốt vuốt chòm râu, nhú nhú lông mày bị thứ trên bản vẽ hấp dẫn. Trên đại đường lúc này yên tĩnh không một tiếng động.

“Này cũng phải tốn không ít bạc……”

Có người nói đến điểm quan trọng rồi.

Nếu muốn xây dựng giếng ngầm thì không chỉ tốn thời gian mà còn cần một số lượng người không nhỏ, nhiều như vậy lấy bạc ở đâu ra?

“Ta cho là khoản chi tiêu này có thể để cho thương hộ và phú hộ Lương châu cùng chia sẻ, chỉ cần bọn họ có thể ra bạc về sau xây dựng giếng ngầm xong chỉ cần lần cận phủ đệ của họ thì liền tính cho bọn họ. Như vậy bọn họ sẽ càng nguyện ý ra bạc.” Nàng nhỏ giọng giải thích.

Lần này nam nhân trong sảnh đường đều không còn dám khinh thường nàng nữa, mặc kệ giếng ngầm cũng tốt, lấy bạc từ thương hộ cũng tốt, đều là những thứ mà đường đường nam nhi năm thước trở lên như bọn họ nghĩ cũng nghĩ không ra.

Năm nay mùa đông vừa mới qua, đầu xuân sang năm điều thứ nhất phải làm chính là dẫn nước từ trên núi cao vào bể chứa. Khi giếng ngầm hoàn hành là có thể trực tiếp tưới nước cho đồng ruộng và còn phải đào móc thật nhiều kênh dẫn nước nữa.

Trên đất hoang vừa được khai khẩn trồng giống cây nho xanh, nhìn giọt nước đọng trên các phiến lá, những thứ này đều là hạt giống hi vọng sang năm của bọn họ.

Cư dân Tây Bắc vui mừng khôn xiết già trẻ lớn bé nhà nhà vui mừng, quả thật so với tết mừng năm mới vừa rồi còn vui mừng náo nhiệt hơn ba phần.

Tiệc rượu toàn bộ là thịt nai khô, thịt dê cừu làm cho người ta tùy tiện cầm ăn thịt dê nướng, gà một mâm lớn…… Rượu giống như không tốn tiền mặc sức uống.

Bọn họ rốt cuộc không cần lo lắng vấn đề thiếu nước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đập Nồi Bán Sắt Dưỡng Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Song hỷ lâm môn (II)

Ngư Tiểu Nhân từ sớm đã thay quần áo xong vốn nàng tính toán muốn ra ngoài ăn mừng chung vui cùng mọi người nhưng chân trước vừa mới bước qua cửa thì con đau bụng sinh liền tới.

Vì vậy thời điểm toàn bộ quan quân binh lính ngoài phủ đệ đang ăn to uống lớn thì tại hậu viện Vương phủ Thu ma ma vừa nhanh chóng phân phó người đi tìm bà đỡ vừa phải vội vàng gọi đám quan phu nhân, phụ nhân nấu ăn đang ở bên ngoài phủ đến hỗ trợ. Hi vọng các nàng có thể giúp một tay —— vương phi muốn sinh rồi!

Chuyện này so với bất kỳ chuyện gì đều khẩn cấp hơn!

Thời điểm Từ Vân được tìm trở về, một đầu cát vàng kinh ngạc nhìn đám ma ma bụng từng chậu máu ra ngoài.

“Vương gia, ngài đây là.....” Vương ma ma nhìn thấy Từ Vân bộ dáng ngăn người nhếch nhác, thấy hấn muốn vào phòng liền vội vàng ngăn hấn lại bên ngoài.

“Vương phi đã vào bao lâu? Ta không sao.....” Hấn cũng không thể nói với bà bởi vì nghe tin thê tử sắp sinh nhất thời hốt hoảng, thời điểm xuống bậc thang không cẩn thận vấp ngã. “Vương phi hiện tại như thế nào? Tại sao lại có nhiều máu thế kia?”

“Bà đỡ và các vị quan phu nhân đang ở bên trong giúp một tay, vương phi cát nhân thiên tướng chắc chắn sẽ không có việc gì.” Bà không có biện pháp nói với chủ tử nữ nhân sinh con vốn là việc hung hiểm, có thể bình an sinh hạ đứa nhỏ, mẫu tử đều bình an là việc tốt. Hiện tại những thứ này cũng không tính là cái gì, sau này bồi dưỡng thật tốt liền có thể hồi lại.

“Bản vương muốn đi vào!”

“Vương gia, nam nhân không thể vào phòng sinh. Vương phi đang lúc quan trọng ngài để cho nàng chuyên tâm sinh con đi.” Vương ma ma dùng thân thể ngăn cản.

“Ta nghe người nói thái tử, người không thấy nàng gào thét không ngừng sao.....” Hấn gấp đến độ vò đầu bứt tai. Để cho hấn ở chỗ này chờ vậy không bằng tiễn hấn đi.

Hiện giờ hấn nào còn có nửa điểm bình tĩnh ổn trọng khi gặp chuyện lúc bình thường? Giờ hấn cũng chỉ là một trượng phu lo lắng cho thê tử.

“Vương gia! Lão nô van xin ngài!”

Từ Vân bị Vương ma ma cứng rắn ngăn cản nghe Ngư Tiểu Nhân kêu rên thân thể ảm nóng trở nên lạnh lẽo không ít.

Chợt tiếng khóc của hài tử mới sinh vang lên phá vỡ tình thế giằng co. Cửa phòng được mở ra, một ma ma mặt tươi cười như hoa nở.

“Chúc mừng, chúc mừng Vương gia, vương phi sinh một tiểu tử mập mạp!”

“Sinh? Mẫu tử đều bình an chứ?” Hấn ngờ ngạc nói về mặt giống như đồng ruộng mùa xuân từ từ tức giận.

“Đúng vậy a, chúc mừng Vương Gia là một tiểu tử đấy!” Bà đỡ đi ra đẩy ma ma báo tin mừng qua một bên.

“Đều có thưởng! Ngoài ra để cho người đến hầm rượu lấy trên trăm vò Lão Tử thượng hạng mang ra đây để bọn họ cùng chung vui. Không say không về!” Hấn lên tiếng.

“Vâng” Ông quản gia vẫn ở ngoài cửa không dám tiến vào cười đến toét miệng, dùng khuỷu tay chọc chọc Cửu Thặng tử còn đang choáng váng nhanh chóng khom người làm việc.

Đây chính là thiên đại hỷ sự! Vương Gia có con trai trưởng rồi.

“Vương Gia! Nhìn thế tử một chút.” Bà đỡ dâng đứa trẻ không khóc không ảm ỹ đưa tới trước mặt Từ Vân như hiến vật quý.

Từ Vân bình tĩnh liếc nhìn tiểu tử trong lớp bọc tơ lụa, nhắm mắt chu mỏ không có lông, thật xấu xí rồi nhanh chóng lướt qua bà đỡ đi vào trong phòng.

Hấn một lòng lo lắng cho nữ nhân đã sinh con cho hấn.

Trong phòng sinh tuy đã được dọn dẹp qua nhưng vẫn mơ hồ mang theo mùi máu, Ngự Tiểu Nhân khép hờ mắt mệt mỏi nằm ở trên giường, cho đến khi trong tay cảm thấy chặt chẽ còn mang theo hơi ấm lúc này mới cố gắng giãy dụa mở mắt ra.

“Nhìn thấy nhi từ chưa?”

“Ừ, thật xấu xí.” Hắc cười bởi vì dùng sức quá mức mà khóe mắt nổi lên nếp nhăn hắc cũng không cảm giác.

“Ma ma nói chờ sau này sẽ thay đổi bộ dáng khác.” Hải tử mới sinh nếu là đáng đáp vô địch tuần mỹ đó mới kỳ quái.

“Cám ơn nàng.” Từ Vân không biết có thể chạm vào nữ nhân vừa mới sinh xong hay không vì để ngừa ngộ nhờ hắc chỉ dám cầm hai tay của nàng, thật chặt không thả.

Đằng vương phủ hôm nay song hi lâm môn, giếng ngầm hoàn thành, Vương gia có hậu, Cừ Châu vui mừng.

Lương châu một năm qua đi.

Trông thấy đáng đáp tiểu nhi tròn một tuổi không răng, mỗi ngày dùng chân ngắn mập mạp chạy khiến bà vú khổ cực đuổi theo. Ngay cả mẫu thân có gọi hắc có lúc hắc cũng không thêm phản ứng, chỉ khi nào một nhọc hay đói bụng mới nhất định đòi nưong.

Về phần cha hắc nửa điểm ý định dư thừa hắc cũng không dám có, kêu hắc đứng hắc liền đứng ngoan cực kì. Ở bên ngoài phá hư vườn nho giống của người ta, trở về bị đánh hắc thuận theo giống như tiểu sơn dương, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh một tiếng.

Ở vương phủ một vật khác một vật này giống như thật linh hội ý nghĩa của chuỗi thức ăn.

Hải tử có nhiều chủ ý mà Ngự Tiểu Nhân cũng không phải dạng người giữ con khư khư bên cạnh huống chi còn có bà vú cùng một đám ma ma, nha hoàn, gã sai vặt đi theo, chỉ cần không phải quá giới hạn chắc là sẽ không xảy ra chuyện lớn gì, chỉ cần hắc nhớ về nhà là được.

Thành thật mà nói nàng cũng rất bận rộn.

Nàng nhìn thợ làm kênh dẫn nước và thợ làm đường mỗi ngày đi chung quanh tìm quán ăn để lấp đầy cái bụng thì liền muốn dùng biện pháp nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã) đó chính là gây dựng chi nhánh Ngũ Hoa Mã tại Lương châu, bao ăn, bao ở cũng thu khách vắng lai, đánh chủ ý bao hết lớn nhỏ.

Tiệm ăn nửa năm trước khai trương rồi, nàng bởi vì muốn thức ăn phù hợp với khí hậu nơi này nên muốn điều tra thực đơn một chút. Thấy Bối thị có khả năng mặc dù may và không tính là rất giỏi nhưng đối nhân xử thế cũng rất rõ ràng. Ở phòng may và nấy tháng được mọi người từ trên xuống dưới đối xử không tệ. Nữ tử thông minh khôn khéo như vậy sao có thể để đó không dùng? Hỏi nàng có nguyện ý thay nàng quản lý tiệm ăn hay không? Bối thị trở về suy tư một đêm liền gật đầu. Ngự Tiểu Nhân hỏi nàng tại sao? Đây chính là chuyện xuất đầu lộ diện mà đa số cô nương chưa xuất giá đầu có chết cũng không chịu.

Chợt nghe nàng nói: “Nô tỳ mặc dù ở phòng may và nhưng cũng nghe được Vương Gia cùng vương phi có bao nhiêu tình cảm ân ái ngọt ngào. Nô tỳ nghĩ tới nghĩ lui tình huống như thế trong lòng nô tỳ đừng nên có ý nghĩ khác. Ngay cả Vương Gia cũng sẽ không liếc nhìn nô tỳ một lần, con đường này nếu không thông nô tỳ cũng phải suy nghĩ hướng khác cho tiền đồ của chính mình.”

Ngự Tiểu Nhân rất là tán thưởng “Có thể biết mình muốn gì là tốt nhất dù sao cũng hơn cứ hồ đồ không rõ. Ta có thể hứa hẹn nếu như ngươi quản lý tốt tiệm ăn, không câu nệ thời điểm ta sẽ đem khế thư (khế ước bán thân) trả lại cho ngươi để cho ngươi tự do. Đến lúc đó tự ngươi có thể đi kiếm đối tượng hôn phối cho mình, hoặc nếu muốn tiếp tục ở lại tiệm ăn cũng đều do ngươi.”

Đây chính là có bao nhiêu hấp dẫn? Bối thị dập đầu với Ngự Tiểu Nhân chính mình không cần phải treo cổ mãi trên một thân cây. Đây là chuyện tốt mà nàng không bao giờ dám nghĩ đến. Hôm nay tương lai của nàng có thể có hi vọng, có thể thấy ánh sáng phía trước chỉ cần nàng cố gắng!

Tiếp nối với tiệm cơm, từ trang mấy ngày trước cũng khai trương. Nàng để con lớn nhất của Uông quân gia Uông nhị trông nom, tạm thời cũng không vội vả muốn làm ra thành phẩm mà là để Uông nhị nhìn chăm chăm sấy phòng cho tốt.

Từ Vân tới thăm cảm thấy hết sức mới lạ “Phòng này chung quanh đều mở lỗ, có tác dụng gì?”

“Đây là sấy phòng, lợi dụng nhiệt độ ánh mặt trời và sức gió có thể hong quả nho tươi căng tròn chế thành nho khô.”

Từ Vân có thể tưởng tượng thời điểm những quả nho xanh xanh tím tím này bày đầy sấy phòng chắc chắn sẽ rất đặc sắc “Xem ra việc ta tu sửa đường không đẩy nhanh tiến độ là không được.” Quả nho thu hoạch có thể ép thành nước, phơi thành nho khô, ủ thành rượu nho, hàng hóa muốn đưa ra bên ngoài không có con đường thông thuận sẽ tổn thất biết bao cơ hội buôn bán? Muốn trở nên giàu có trước hết phải xây đường chính là đạo lý này.

Hơn nữa người đến Lương châu trụ lại chỉ nhiều chứ không ít, rất nhiều người dắt díu gia đình từ bỏ cố hương tới nơi đây. Ngay cả thương nhân ngừi được mùi cơ hội buôn bán nơi này cũng từng đoàn lạc đà, ngựa thồ nói liên không dứt.

Lương châu phồn vinh sắp tới.

Bảy năm trôi qua.

Hôm nay Lương châu đã không còn mang diện mạo như trước đây nữa. Toàn bộ bên ngoài Lương châu là từng hàng cây bạch dương xanh thẫm chọc trời. Lương Châu vào hè trong từng căn nhà có thể thấy được hình dạng dây nho leo đầy đủ loại màu sắc, khe nước chảy róc rách mang lại cảm giác mát mẻ, hai bờ sông điển viên xanh ngắt. Trong chợ nhìn qua tất cả đều là dưa và trái cây vừa to vừa lớn, nho tươi, dưa hấu, dưa bở, dưa Ha-mi (một loại dưa vùng Tân Cương, Trung Quốc)..... Ngọt ngào lại nhiều nước cho dù thời tiết rét đậm cũng vẫn mua được.

Người dân nơi này cuộc sống ngày càng tốt. Trên mặt mỗi người phần nhiều là vui vẻ tươi cười trước kia khổ cực dung nhan đúng là không đáng nhìn rồi.

Mà Đẳng Vương phủ vẫn như cũ sừng sững mấy năm này lại thêm một vị tiểu công tử, một vị tiểu quận chúa. Đẳng vương phu thê bận rộn vô cùng tuy là người làm việc lớn nhưng chưa bao giờ kiêu ngạo.

Phu thê hai người đồng lòng từ bên ngoài tản bộ bước trở về, Từ Vân giao cho người làm những đồ lặt vặt do dân chúng tặng mà Ngự Tiểu Nhân đang ôm trong tay, quay đầu lại thấy ráng chiều đầy trời. Từ Vân cầm tay nàng áp lên mặt, đột nhiên nói: “Ta rất lâu chưa được ăn mì thịt bò vương phi tự mình làm rồi.”

“Năm ngoái yếm dưa chua lúc này vừa đúng có thể mở dùng. Ta đi phòng bếp cán mì cho chàng, chàng nhóm lửa cho ta đi.”

“Tuân lệnh!”

Hai người cứ thế tay trong tay, trong tay nàng có ta, trong tay ta có nàng. Cuộc sống này liền cứ như vậy trôi qua thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Đập Nổi Bán Sát Đường Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hồi kinh đoàn viên

Editor: bangtan90

Kinh thành liên tục gửi thư tín tới từng phong thư nối tiếp nối tiếp nhau, đứa con trưởng thân sinh của Đại Trưởng công chúa tạo nghiệt khiến bà lửa giận công tâm dẫn đến khó thở đột nhiên ngã xuống trúng gió rồi.

Con trai trưởng thân sinh của Đại Trưởng công chúa được thụ phong Bình Quận Vương, từ khi sinh ra đã ngậm thìa vàng mà sống, được Đại Trưởng công chúa thương xót hơn cả tính mạng muốn gì được nấy đường thành tính tình hần bá vương vô pháp vô thiên. Dưới hần còn có hai huynh đệ cũng không khiến cho người ta bớt lo chi là so với hần vẫn còn kém xa.

Chuyện là vị Bình Quận Vương này lại có thể đi treu chọc nữ nhân của hoàng đế. Hần vào cung dự tiệc lúc ở Ngự Hoa viên vô tình gặp được một tú nữ, tuy nói vị tú nữ này còn chưa được Hoàng đế sủng hạnh qua nhưng dù sao cũng đã coi như là người của hoàng đế. Hần hoa ngôn xảo ngữ mê hoặc vị tú nữ này, dụ dỗ nàng vụng trộm làm chuyện cầu thả với hần, tin tưởng Quận Vương hần có biện pháp đưa nàng ra khỏi cung.

Hần còn đồng dục nói to: "Hoàng đế là cứu cứu ta, nữ nhân của hần nhiều như vậy trong khi hần lại là một lão bất tử, cháu trai thay hần cống hiến sức lực cũng là chuyện nên làm."

Chuyện này bị thái giám phát hiện, sự việc bại lộ khiến mặt rồng giận dữ muốn trị tội vị Bình Quận Vương này. Người đã bị lột bỏ phong tước hiện tại bị nhốt trong Tông Nhân phủ. Với tình trạng phẫn nộ của hoàng đế thì có đánh chết hần cũng không oan.

Đại Trưởng công chúa khấn trương cực lực bôn ba nhưng cũng không nghĩ ra được biện pháp nào, bỗng nhớ tới Từ Vân nơi Tây Bắc xa xôi nên chỉ có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống làm cho hần nhanh nhanh về kinh cùng nhau van cầu hoàng thượng có lẽ còn có thể vì nhi tử cầu được một con đường sống.

Những lá thư gửi tới gần đây Từ Vân cũng lười phải xem thường thuận tay vắn về rồi ném vào góc tường.

Ngự Tiểu Nhân nhặt lên, mở ra, sau khi xem xong lông mày cau lại "Mẫu thân trúng gió rồi."

Từ Vân nhấp một miếng trà "Người ăn ngũ cốc hoa màu chỗ nào có thể không có tam tai bất nạn (cách nói của đạo Phật, chỉ tai nạn và chướng ngại trên con đường tu hành)."

Ngự Tiểu Nhân gật đầu nói "Cũng phải, chỉ là ở Tây Bắc đã lâu có chút nhớ nhưng đại đô thị phồn hoa. Hài, nếu không phải do ta xuyên qua không thể trở về hiện đại thì thật rất muốn mang chàng đi kiến thức một chút một tòa nhà cao tầng cao bao nhiêu, thang máy tốc độ cao nhanh như thế nào chắc chắn có thể hù chết chàng."

Không nhìn thấy nhà cao tầng thì đi Hoàng Thành ngắm cảnh cũng không tồi.

Một câu nói của Đẳng vương phi còn hơn mười phong gia thư tám trăm dặm khẩn cấp của Đại Trưởng công chúa khiến vị Đẳng Vương gia nhiều năm

canh giữ biên cương rồi cuộc có ý niệm hồi kinh.

Hắn mang theo gia quyến dọc đường du sơn ngoạn thủy, vốn là lộ trình hơn một tháng kéo dài thành ba tháng mới đến. Lúc vào kinh thành liền nghe nói nửa tháng trước Bình Quận Vương đã chết, là bị chém đầu giữa chợ.

Người này ăn không hết khổ ở trong tù nói xằng nói bậy. Hắn nói thân nương (mẹ ruột) hắn là tỷ tỷ hoàng đế cho nên giang sơn Từ gia này cũng có một phần của hắn, hoàng đế cừu cừu cần gì phải so đo như thế. Lời này vừa nói ra, bệnh tình Đại Trưởng công chúa vừa chuyển biến tốt lại trở nặng thêm ngay cả nói cũng không nói nên lời, cũng không có họ hàng hoàng thất nào dám nói nhiều một câu hữu ích cầu tình giúp Bình Quận Vương. Bởi vì câu nói "Giang sơn Từ gia cũng có một phần của hắn" vị Bình Quận Vương liền bị trị tội làm phản, sau khi chết ba ngày mới được một lão bộc phủ Công chúa len lén đi nhặt xác.

Đại Trưởng công chúa bị Hoàng đế trách tội giáo tử vô phương (không biết dạy con) phạt đóng cửa suy nghĩ — chỉ là lúc này miệng nàng đã không thể nói còn chưa nói đến đi lại. Hai nhi tử còn lại thấy thảm trạng của huynh trưởng thì hành vi thu liễm rất nhiều, nghe nói sau khi chuyện xảy ra đều vui ở trong phủ khổ học sách thánh hiền cũng không dám chạy tới nơi bướm hoa nữa.

Hoàng đế lại hạ chỉ, bởi vì Đại Trưởng công chúa dạy con vô năng cho nên cho phép hoàng tử Từ Văn nhiều năm trước cho làm con thừa tự trở về tông tộc, trọng thưởng ngọc điệp trở thành Thập Tứ hoàng tử của hoàng đế, thụ phong Thân Vương, đặc biệt ban thưởng một tòa Đẳng Thân Vương Phủ ở kinh thành.

Mấy ngày nay, ở Bắc Thành Môn thái giám miệng trông sao trông trăng chờ Thập Tứ hoàng tử trở về cổ cũng dài ra không ít, phải chờ được người còn dẫn trở về Thân Vương Phủ còn ban bố thánh chỉ tuyên cáo Hoàng đế ân trạch đây.

Phu thê Từ Văn ba tháng qua không hỏi thế cục trong triều cũng không hề biết còn có thể trận như vậy chờ bọn họ, thấy Ngô công công sắc mặt lấy lòng mặt mày hớn hờ một bộ rồi cuộc cũng chờ được người, hai người neho mắt nhìn nhau không nhìn được nghĩ thầm: Sao vậy, một hoàng tử bị hoàng thất quên lãng bao năm bỗng nhiên trở thành một cái bánh ngon rồi hả?

"Phụng Thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Thập Tứ hoàng tử quanh năm phòng thủ biên cảnh công lao vất vả khai khẩn ruộng hoang, hỗ trợ dân sanh....."

Nghe Ngô công công háng giọng đọc một phen hai phu thê nhất thời hiểu ra vị Hoàng đế luôn ngại nhiều nhi tử như thế nào nhớ đến đưa con bị trục xuất tới biên cảnh thập tứ nhi tử này, thì ra là do Đẳng Thân Vương kinh doanh Lương châu có công, chẳng những lợi ích qua lại rất khả quan mà quan hệ với người Tây Nhung cũng bình an vô sự nhiều năm tiết kiệm cho triều đình không ít binh lương đây chính là một số bạc lớn đấy. Hoàng đế thừa dịp chuyện Bình Quận Vương đòi thân nhi tử trở lại hảo hảo lung lạc trong tay.

Thân tình đến chậm này Từ Văn không thêm để ý nhưng Ngư Tiểu Nhân lại vì trọng phu đau lòng không thôi, rõ ràng có thân phụ dưỡng mẫu nhưng lại phải trải qua những ngày tháng không khác gì cô nhi không ai muốn. Hiện tại mình tiền đồ sáng lạn thì lại trông mong tới nình bọ, tình thân này thật sự khiến người ta không dám gật bừa.

Không sợ, dù sao bọn hắn đã tự thành một trường phái riêng, cha hoàng đế, mẹ công chúa tất cả những thứ này đều là phù vân, oa nhi nhà mình chính mình nuôi, tự mình thương, người nhà lão công nàng chính là nàng và bọn nhỏ.

Vào cung tạ ơn Hoàng đế, hai bên hành lễ mặc dù chưa nói tới thân thiện nhưng địa vị tôn quý là tuyệt đối có. Tất cả mọi người đối xử với Đẳng Thân Vương và Vương phi hết sức khách khí hữu lễ cố gắng tận lực tạo cho bọn họ cảm giác gia đình. Hoàng đế càng thêm ân thưởng không ngừng, vàng bạc châu báu tơ lụa nối tiếp nhau mang đến Đẳng Thân Vương Phủ.

Bọn họ cũng đi qua thăm hỏi Trưởng công chúa, thấy bà bộ dạng gần đất xa trời khi nhìn thấy hai người cũng chỉ có thể rào rào rơi lệ lời gì cũng không thể nói được. Hai phu thê trong lòng cũng thương xót không nói thêm gì liền cáo từ.

So sánh với lúc Ngư Tiểu Nhân gặp lại An nương tử và Bao Ngân tử thì khác xa, lúc này mới thật sự có thể gọi là đoàn viên!

"Muội tử, muội thực sự muốn chết tàu tử rồi!" An nương tử vừa mới tiến vào chính đường nước mắt liền thi nhau chảy ra.

An Di kéo kéo thê tử dùng ánh mắt ý bảo nàng gọi sai rồi. An nương tử lúng túng xấu hổ đứng đó, nước mắt cũng quên lau "Vương phi nương nương, ta....."

Ngư Tiểu Nhân kéo tay An nương nắm chặt "Tàu tử vẫn nên gọi muội là muội tử như trước kia đi. Muội nơi này không có người nhà mẹ đẻ, tàu giống như tỷ tỷ vậy."

Lời vừa nói ra An tàu tử lại không ngừng rơi lệ khiến Ngư Tiểu Nhân cũng bị nhiễm bầu không khí này mà khóc theo. Từ Văn ở một bên trừng mắt nhìn An Di: Người còn không mau an ủi lão bà người!

An Di vội vàng gọi đệ đệ An Tranh cùng thê tử, nhi tử Tuấn ca nhi tiến lên hành lễ. Ai biết Ngư Tiểu Nhân thấy bọn họ ngược lại càng khóc to hơn.

Ngư Tiểu Nhân lau nước mắt nói: "Tranh ca nhi cũng có thể tử rồi, Tuấn ca nhi cũng đều cao hơn ta. Ôi, ta già thật rồi."

Đẳng Thân Vương đại nhân liếc mắt xem thường trong lòng oán thầm: Nương tử, chẳng lẽ đã qua nhiều năm như vậy nàng nghĩ vớ đáng bọn hắn không dài, lão bà cũng không cưới sao? Hai ta hài tử cũng đã sinh ba!

Đợi đến khi hai cha con Bao lão tam tới vương phủ lại một phen dập đầu cảm ơn làm Ngự Tiểu Nhân ngượng ngùng cực kỳ.

Hiện giờ Bao lão tam dựa vào bản bút ký nàng ban đầu lưu lại nghiêm túc làm việc làm cho nghệ thuật sơn khắc phát dương quang đại thanh danh lan xa. Người trong thiên hạ nhắc tới Bao đại sư sơn khắc thì không ai không biết, mà hần quảng thu học đồ, kiên nhẫn dạy dỗ sức truyền thụ. Có người hỏi hần sao không giữ lại chút gì, hần ưỡn ngực, kiêu ngạo vạn phần đáp --

"Sư phụ ta nói, cái gì truyền cho con trai không truyền cho con gái, cái gì cũng giấu giếm cho nên rất nhiều đồ vật tinh hoa cứ như vậy biến mất trong dòng lũ lịch sử. Nếu như có thể làm cho càng nhiều người có thể học được kỹ thuật này không phải rất tốt sao?"

Lời này là lúc trước khi Ngự Tiểu Nhân nhờ An nương tử chuyển giao bản bút ký, An nương tử đã tiện thể truyền lại, hần vẫn luôn coi đó là chuẩn mực noi theo.

Dù chưa từng bái sư cũng một phần do bối phận ngăn cách nhưng đáy lòng Bao lão tam đời này đã nhận định Ngự Tiểu Nhân không chỉ là sư phụ hần mà càng là ân nhân tái tạo hần. Hần rượu cũng không uống còn có thể khuyên người khác rượu là độc vật hại thân khiến Bao Ngân tử cũng nghĩ cha nàng như biến thành người khác vậy.

An nương tử đưa lên hoa hồng lợi nhuận của các cửa hàng những năm qua.

"Tàu hiểu rõ muối không thiếu số tiền này nhưng đây là tâm ý của tàu không có muối tàu bây giờ còn đang lo từng bữa cơm tại Quả Phụ thôn đây. Cầm lấy đi, về sau hàng năm tàu sẽ kiếm càng ngày càng nhiều bạc hơn, tàu còn muốn mang Ngũ Hoa Mã mở về phía nam khiến khắp thiên hạ ai cũng biết Ngũ Hoa Mã chúng ta có thức ăn ngon nhất "

Bạc An nương tử đưa trong có một phần là của Tào lão gia tử. Nhắc đến Tào lão gia tử lại nói lão luôn hy vọng Ngự Tiểu Nhân có thể đưa thêm nhiều bản vẽ cho lão. Những năm gần đây đồ trang sức vàng bạc bán ra toàn là tinh phẩm, giá tiền lên ào ào giá tương đối cao, có cầm bạc đi Kim Diệu Phong Hoa cũng không chắc đã mua được.

Ngự Tiểu Nhân cười cười có chuẩn bị mà đến lấy ra bản vẽ đồ trang sức và sơn khắc những này năm nàng nhân rồi về ra, để cho An nương tử mang đến cho Tào lão gia tử, nghĩ đến không lâu về sau cả Bạch Bích hoàng triều lại điên cuồng vì người đồ sơn vô danh này.

Ban đêm con cái đều ở trong phòng ngủ, phu thê Từ Vân không ngủ được liền tản bộ trong hậu hoa viên nói một chút chuyện nhàn thoại.

Đi đến một nơi liền ngồi xuống bậc thềm chỗ đình nghỉ mát nghỉ ngơi, dập tắt đèn lồng nhìn ánh sao trên đỉnh đầu.

Hoàng đế rất hào phóng ban cho Đăng Thân Vương phủ đệ diện tích vô cùng rộng lớn, cổ đại không có ánh đèn những ngôi sao chớp lóe đầy trời khiến Ngự Tiểu Nhân nhìn đến hoa mắt.

"Ban ngày đếm vàng, buổi tối đếm sao, cuộc sống này thật tuyệt vời!" Nàng đắc ý nói xong nhớ tới lúc mới xuyên việt thật muốn đối chết nàng giờ thật đúng như một giấc mơ. "Không được, ta muốn bảo dưỡng thật tốt đôi mắt của ta. Tuổi còn trẻ đã hoa mắt già rồi làm thế nào?"

"Già rồi ta sẽ giúp nàng đếm chứ sao."

Từ Vân ôm chặt thê tử trong ngực, gió đêm có chút lạnh. Hần kề sát tai nàng hài hước nói: "Còn có thể giúp nàng đếm hài tử."

"Chúng ta mới có hai nhi tử một nữ nhi, đếm làm gì."

"Nàng chắc chắn chúng ta chỉ có hai nhi tử một nữ nhi?"

Ngự Tiểu Nhân bỗng chốc ngồi thẳng người lên "Này, Điền Thập Tứ! Ta nói rõ trước chúng ta chỉ có hai nhi tử một nữ nhi. Chẳng đừng mơ tưởng có cuộc sống khác, Ngự Tiểu Nhân ta đời này đường lão công còn chưa tính, tuyệt đối không đường lão công và hài tử tiểu Tam tiểu Tứ."

Hần bật cười nói: "Được, nhưng mà ta lại muốn nàng sinh cho ta tiểu Tử và tiểu Ngũ, umh, tốt nhất có thể có sáu bảy tám đến mười một."

Ngự Tiểu Nhân nghe hiểu đỏ mặt nhẹ đánh hần một quyền.

"Mười một người?! Làm như ta heo mẹ không bằng sinh nhiều như vậy nuôi thế nào?"

Hần nói đùa: "Ban đầu nàng còn có thể đập nồi bán sắt dưỡng ta sao lại không thể đập vàng bán bạc nuôi nhi tử, nhìn một chút tài bảo của nàng còn gấp đôi kim khố nuôi cả một chi quân đội cũng không có vấn đề gì."

"Nói cũng phải, ha ha. Vương Gia, cưới ta cũng không thiệt thòi đi?"

Hần ẩn nàng trở về trong ngực mình ôm chặt nụ cười chưa từng biến mất trên môi "Đúng vậy chẳng những không lỗ còn kiếm lời đầy bồn đầy bát."

Ngân vàng khó mua chính là thỏa mãn trong lòng.

Nữ nhân này là báu vật trong sinh mệnh của hần vạn kim cũng không đổi

Bạn đang đọc truyện *Đập Nồi Bán Sắt Dưỡng Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Ngoại truyện: Nữ nhân kia

Editor: bangtan90.

Nữ nhân kia chết rồi.

Nàng là bị một chương của hắn kết thúc tánh mạng.

Mà nàng chỉ là một nô tỳ hắn tùy tiện mua được trên đường để chiếu cố mình.

Hắn mặc dù chém chết chủ tướng Tây Nhung nhưng lại trúng độc bô trên đao của hắn khiến bản thân rơi xuống cửa sông, tính mạng hắn cứu từ nhất sinh nhưng hắn vẫn cố gắng kéo lê thân thể yếu đuối tới thôn nhỏ này. Thân thể yếu đuối đến mức không cách nào tự lo liệu được các chuyện vụn vặt trong sinh hoạt hàng ngày, việc ăn uống vệ sinh cũng phải dựa vào nàng.

Nếu như nàng ăn ở đài hoàng chờ hắn tiêu trừ hết độc tính hắn sẽ cho nàng một ít bạc rồi thả nàng tự do.

Nhưng không tốt chính là nàng không nên nảy sinh ý đồ xấu.

Đánh cắp tài vật thì cũng thôi đi nhưng lại muốn hại tính mạng hắn. Nàng thừa dịp hắn ngồi ở trên ghế vận công trừ độc tại thời khắc vận hành chân khí khẩn cấp nhất thời đề phòng sơ suất liền bị nàng dùng gậy hung ác gõ vào sau ót.

Nàng cho là một cơn đó tối thiểu có thể gõ bất tỉnh nam nhân vô cùng suy yếu này rồi nhân cơ hội đó chạy trốn nhưng Từ Vân hắn là người phương nào. Khi thấy hắn phun ra một ngụm máu ngã xuống đất bất động thì nàng cho là đã xong chuyện vội vàng mang theo bọc quần áo tông cửa chạy đi.

Phản bội hắn hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Hắn nỗ lực xuất ra một chương thấy nàng không tiếng động ngã xuống đất không còn hô hấp lúc này mới vội vàng điều khí.

Vì thế hắn thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma nếu như hắn không thời điểm đại huyệt bảo vệ tâm mạch của mình thì tính mạng hắn thật sự đã không xong rồi.

Khi hắn vất vả vừa mới ổn định được hơi thở đang muốn để mặc cho mình ngất đi thì lại thấy quả phụ nhiều chuyện cách vách đỡ nàng vào cửa. Trong đầu hắn hiện lên hai chữ Có Biện.

Một người đã tắt thở, tim cũng ngừng đập vậy mà lại sống lại, hai chân mặc dù lão đạo nhưng vẫn còn có thể đi bộ. Hắn chịu đựng để cho nàng ngủ trên giường gạch hai ngày.

Hắn đi qua xem nàng thì thấy nàng thật sự có hô hấp, tim thật sự vẫn còn đập là một người sống sờ sờ.

Hai ngày sau, nàng mở mắt tỉnh lại.

Nàng mê hoặc gọi hắn đại ca sau do hắn lờm và đối xử hồ hững với nàng nàng lại có thể cho rằng hắn là phụ thân nàng.....

Phụ thân? Hắn có già như vậy sao!

Nàng đây là đang giả ngây giả dại đi? Sợ mình giết nàng một lần nữa vì vậy mới nói hươu nói vượn lảng ra chuyện khác? Hắn giả câm vờ điếc nàng thật ra thì biết hắn không điếc không câm cũng không ngu không phải sao?

Về sau nàng lại còn có thể cho rằng hắn là phụ quân nàng. Sau đó nàng thật sự đối xử với hắn như trượng phu.

Chỗ sơ hở lớn nhất của nàng là nàng nói nàng tên Ngư Tiểu Nhân, rất tốt, Trần Thập Tam ơi Trần Thập Tam người đến tên cũng sửa lại da mặt kia thật đấy? Đây là đang trêu đùa hắn sao?

Tại thời điểm nàng vẫn còn rối rắm xác nhận xem hắn là ai, nàng không hề nhìn đến bọc quần áo để trên bàn dù chỉ một lần.

Đây cũng là điểm làm người ta sinh nghi bởi vì trong bọc quần áo là toàn bộ gia sản của hắn do nàng lấy đi lúc trước. Hôm nay tỉnh lại nàng nhìn cũng không thèm nhìn một lần. Vì để tránh nàng nhiều lời hắn tùy tiện nói một cái tên cho nàng.

Nàng nghe lời tiếp nhận.

Nàng rốt cuộc là ai?

Khi hắn đang suy tư thì quả phụ cách vách mang theo thức ăn đi tới.

Quả phụ và hắn vốn không có giao tình cho nên cũng không để ý sự hiện hữu của hắn, hàn huyên với nàng mấy câu rồi lưu lại một ít bánh ngô liền rời đi.

Nàng đưa hết cho hắn bánh ngô mà quả phụ lưu lại, sau đó mới dường như phát hiện ra bọc quần áo để trên bàn, tiếp đó lại thừa dịp thời điểm hắn lang thôn hồ yến đòi mở bọc quần áo ra.

Hừ hừ, không giả bộ tiếp được đi. Hắn cũng không tin nàng sẽ thờ ơ đối với những thứ trong bao đồ này.

Nhưng nàng nói: "Mã Thượng Phong Hầu này là của chàng?"

Lòng nghi ngờ của hắn đối với nàng ngày càng lớn. Nữ nhân này là nô tỳ hắn tùy tiện tốn năm lượng bạc mua ở trên đường.

Mẫu thân nàng nói nàng không biết chữ ngay cả tên tuổi của mình cũng không biết, ở nhà chỉ biết làm một ít nữ công đơn giản.

Ngụ ý của ngọc này cũng không phải một nữ nhân nhà nông có thể tùy tiện kiến thức hiểu được. Nàng còn nói nam nhân là điều tiền thụ (cây rụng tiền), nữ nhân là tụ bảo bồn (ý nói giữ của), nam chủ ngoại, nữ chủ nội..... Nam nhân có tiền sẽ trở nên xấu tính cho nên nữ nhân nhất định phải độc lập về kinh tế..... Nàng còn không biết thẹn mở miệng nói muốn giữ bạc do đó bạc sẽ do nàng quản.

Nàng học được cái suy nghĩ lệch lạc này từ đâu vậy? Nàng nói chuyện giống như nhảy đậu (bật đậu), âm thanh vừa giòn lại ngọt nhất thời hù dọa hắn.

Nàng khác lạ không chỉ ở những điểm này, trước kia nàng luôn xưng thiếp thân chưa bao giờ xưng ta nhưng hiện giờ nàng luôn xưng ta để chỉ bản thân mình. Nàng rốt cuộc đến từ đâu?

Nàng dường như thật sự không biết hắn từ chi hoàn hảo không điếc không câm? Điều này buộc hắn phải nghiên cứu lại xem ra nữ nhân này tâm cơ thật thâm trầm đáng sợ hơn nữa hắn còn ôm chút hoài nghi khi nào nàng sẽ tháo xuống tấm mặt nạ này.

Hắn chỉ còn sót lại chút độc tố trong máu, ăn xong bánh ngô hắn cố gắng bò lên giường nhưng lại té xỉu bất tỉnh.

Không biết mê man mất mấy ngày hắn rốt cuộc mở mắt lại bỗng nhiên ngửi được mùi thơm của thức ăn.

Nữ nhân kia nấu một bàn món ăn.

Hắn cũng không nhớ rõ bản thân đã bao lâu chưa được ăn thức ăn nóng hổi.

Thật sự hắn đã bị thái độ của nàng làm cho bối rối nàng gọi hắn là Thập Tứ lang? Xem ra nàng đã thật sự coi hắn là tướng công mà đối đãi.

Thập Tứ lang, Thập Tứ là thứ bậc của hắn chỉ có "mẫu thân" mới gọi hắn thân mật như vậy.

Hắn không khỏi hồi hận ban đầu không nên tùy tiện bịa đặt mà nói cho nàng biết cái tên này.

Thấy nàng nhìn mình hơi nhú lông mày, hắn không hiểu rõ sao mình bị nàng ghét bỏ. Nàng nhắc đi nhắc lại trước khi ăn cơm phải rửa tay, sau khi ăn xong phải súc miệng các loại. Nàng biết hắn không cử động được nên giúp hắn lau mặt và tay rồi mang toàn bộ thức ăn lên giường đặt còn muốn giúp hắn ăn cơm. Nữ nhân này khi nào thì thích sạch sẽ như vậy? Vừa nghĩ tới trước kia móng tay nàng cấu bần hắn cũng nuốt không trôi.

Nhưng khi hắn nhìn thấy mười ngón tay của nàng, vẫn là một đôi bàn tay lao động không trắng trẻo tinh tế như cũ nhưng lại rất sạch sẽ.

Nàng nấu thức ăn như thế nào?

Bằng lương tâm mà nói đây là bữa ăn chính thức đầu tiên và ngon nhất kể từ khi hắn thanh tỉnh, mặc dù, cơm chỉ là cháo khoai lang, món ăn chỉ là khoai lang trộn dưa leo, nàng còn dành cho hắn đĩa bánh ngọt duy nhất.

Nàng giúp hắn tắm rửa.

Nàng cực kỳ cố gắng để mắt nhìn thẳng nhưng khuôn mặt nàng vẫn đỏ bừng. Nàng dùng sức chà sát như muốn lột da hắn cho đến hải lòng mới bỏ qua.

Tối đó là giấc ngủ thoải mái nhất của hắn kể từ khi thoát khỏi cửa sông.

Khi nữ nhân kia giúp hắn ăn miếng cơm đầu tiên hắn đã tự hỏi không sợ nàng hạ độc sao?

Nàng hắn là không. Ánh mắt của nàng rất sạch sẽ, sạch sẽ đến ngay cả hắn đều cảm thấy hoài nghi nàng là không đạo đức.

Trong nháy mắt đó hắn đã nghĩ rằng nàng không phải là Trần Thập Tam trước kia mà đã biến thành một người hoàn toàn khác.

Nhưng hắn vẫn cần phải quan sát thêm. Hắn vẫn không lên tiếng, nếu nàng nghĩ hắn bị cảm vậy hắn sẽ tiếp tục làm người câm.....

Vào một buổi sáng không thấy nàng đâu.

Không thấy ai trong phòng hắn cười lạnh.

Chân tướng rốt cục cũng lộ ra rồi?

Hao phí tâm tư như vậy để nhìn rõ một người, thành thật mà nói hắn không nghĩ nàng diễn sâu như vậy.

Chỉ là đợi đến buổi trưa nữ nhân đó lại trở lại.

Hắn vừa mừng vừa sợ..... Không, không có gì phải vui mừng chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

Nàng mua không ít thứ thì ra là đi dạo chợ, không chỉ thế nàng còn đưa về một đại phu.

Nàng tốn không ít tiền với hắn còn đe dọa hắn nếu không uống thuốc thì nàng sẽ không để yên.

Khi đó hắn đã chắc chắn có thể xác định rằng nàng không phải là người nô tỳ trước kia tham lợi trước mắt thừa dịp hắn suy yếu mà cuốn hết tiền tài của hắn chạy trốn.

Trong nhà không có tiền, nàng lại không có gì vướng mắc liền bắt đầu tìm cách kiếm tiền. Nàng bắt đầu xử lý cọc gỗ kéo xuống từ trên núi, bắt đầu dần trả lại cho nhà cách vách những thứ nàng thiếu, cũng khắc không ít mộc trâm và lược gỗ.

Hắn nhìn những thứ đó không thể không nói những người thợ mộc bình thường sẽ không có tay nghề khéo léo và sự tinh tế như nàng.

Những ngày sau, nàng chú ý đến thức ăn của hắn, chú ý dinh dưỡng của hắn, không bỏ qua một bữa cơm nào của hắn Tiếp sau đó, nàng quyết định cùng quả phụ cách vách đi trấn trên bán đồ ăn. Hắn từng nghĩ nàng chỉ sợ chưa từng nghĩ đến việc phải xuất đầu lộ diện là một chuyện đáng sợ.

Nàng là thật sự, thật sự muốn nuôi sống gia đình, thật sự muốn cùng hắn sống qua ngày, thật sự đập nôi bán sắt cũng muốn nuôi hắn.

Hắn đã không còn hoài nghi nàng, cuộc sống ngày ngày trôi qua, thân thể hắn đã tốt hơn rồi nhưng hắn vẫn chưa rời đi. Hắn muốn nán lại tại thôn nhỏ Quả Phụ này.

Hắn cực kì bận bịu ra sức nhào bột làm mì xào, nàng sai hắn không ít việc nhưng là làm một đôi phu thê bình thường hình như cũng không tồi.

Thật sự không tồi.

Hết trọn bộ

Bạn đang đọc truyện *Đập Nồi Bán Sắt Dưỡng Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.